

list

1
2
3
4
5
6
7
8

Knjižnica Velenje
Titov trg 05

3320 Velenje

stran 8:

Poročili OŠ Bibe Röcka in OŠ Karla
Destovnika
Kajuha Šoštanj za šolsko leto 2001/2002

stran 24:

Takšen intervju
Izidor Pečovnik - Dori

**Najprej moraš zaupati vase,
da lahko zaupaš tudi drugim.**

Jožica Andrejc

LETO VIII ŠT.7/8 15. AVGUST 2002 200 SIT

Vse bralce lista obveščamo, da je najlažje in najceneje, če se na mesečnik list naročijo tako, da izpolnijo spodnjo naročilnico in jo pošljejo na naslov:

LIST,
Trg svobode 12,
3325 Šoštanj.

Naročiti se je mogoče tudi telefonsko na št.:

03 / 898 43 34

ali na fax:

03 / 898 43 33.

Naročilo lahko pošljete na e-naslov:

list@sostanj.si

ali:

list.stil@siol.net,

prav tako pa lahko LIST naročite

preko domače strani

Občine Šoštanj:

www.sostanj.si.

Vse bralce obveščamo, da je v prosti prodaji še vedno mogoče kupiti LIST št. 12 (almanah) na vseh prodajnih mestih, kjer prodajajo naš časopis. To brošuro pa lahko dobite tudi na uredništvu LIST-a, kjer lahko za ceno 2000 SIT kupite tudi literarni almanah Hotenja 14.

NAROČILNICA

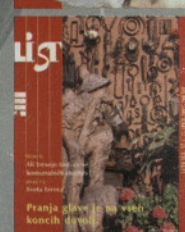
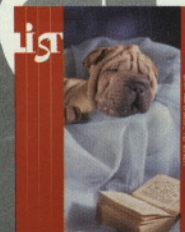
NEPREKLICNO NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

IME

PRIIMEK

NASLOV

LETNA NAROČNINA ZNAŠA 2000 SIT.

LIST

Glasilo Občine Šoštanj

Prva številka LISTA je izšla 13. aprila 1995. Svet Občine Šoštanj je za redno izhajanje časopisa dne 6. 2. 1996 sprejel Odlok o ustanovitvi javnega glasila Občine Šoštanj. Člen 2: Javno glasilo Občine Šoštanj se imenuje LIST in izhaja v slovenskem jeziku.

Izdaja

Občina Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanjo Milan Kopušar

Fotografija na naslovnici:
BAST

Odgovorni urednik
Peter Rezman

Uredniški odbor

Jožica Andrejč
Danilo Čebul
Marjana Celofiga
Brane Guzej
Milojka Komprej
Peter Rezman
Andrej Starič

Lektoriranje

Jožica Andrejč
(Za razpise in objave odgovarja naročnik.)

Priprava redakcije
Milojka Komprej

Oglasno trženje

Vp Studio
telefon: 031/347 391
Taja Pejovnik
e-pošta: vpstudio@email.si

Oblikovanje in grafična priprava

Vinko Pejovnik ml.
e-pošta: vinko@eurograf.si

Tisk

Eurograf d.o.o.
Stantetova 17, 3320 Velenje
www.eurograf.si
e-pošta: info@eurograf.si

Naslov uredništva

Trg Svobode 12, p.p. 4, 3325 Šoštanj
telefon: 03/89 84 334
e-pošta: list@sostanj.si

Uradne ure

vsak torek od 10.00 do 12.00
vodja priprave redakcije Milojka Komprej
vsak petek od 18.00 do 20.00
odgovorni urednik Peter Rezman

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 9 (september 2002), pošljejo ali dostavijo najkasneje do 15. septembra 2002.

ŽUPAN GOSTIL ODLIČNJAKE.

Stran 18

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Fotografija meseca	4
Uvodnik	5
Naša občina	6
<i>Zaključni račun za leto 2001 - b.p.</i>	
Osnovna šola	8
<i>Poročili OŠ Bibe Röcka in OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj za šolsko leto 2001/2002</i>	
Utrinki iz življenja Cerkve	18
Dogodki in ljudje	20
Kmetijstvo	23
Takšen intervju	24
<i>Izidor Pečovnik - Dori</i>	
Na kavo vabi Mojca Ažman	28
<i>Bojan Prašnikar</i>	
Izpod klobuka	29
Kultura	30
Naše korenine	32
<i>Maks Dvornik</i>	
Za dušo in telo	34
Taborniki	36
Šport	38
Po svetu	40
Katja Rezman	42
<i>Morda pa le ni res!</i>	
Svetloba	43
Lekarna	44
VITAMINI B SKUPINE	
Razvedrilo	45
<i>NAGRADNA "Dopustniška" KRIŽANKA</i>	
Neodgovorno klikanje. . .	46

Je že mimo?

Foto: Milojka Komprej

ČE ZAUPAŠ VASE

Biti vzgojitelj – učitelj je lepa, a zelo zahtevna in odgovorna naloga. Že med počitnicami razmišljaš, kakšni učenci bodo septembra sedli v tvoj razred. Bodo vedoželjni ali zdolgočaseni? Bodo prijazni ali razdražljivi? Ti bodo zaupali in verjeli, da jim želiš le dobro?

Tako mine prvi mesec v spoznavanju drug drugega, v tipanju, kako daleč smem brez večjih posledic ... Na špotnih, naravoslovnih in kulturnih dnevih ter v šoli v naravi se spoznavamo še z druge strani, ki je včasih pomembnejša od tiste vsakdanje – pri pouku. Nori tempo življenja je posegel tudi v šolo in načel naše odnose. Vedno se mudi; treba je predelati še to in ono, če bo slučajno zajeto v eksterno preverjanje. Pogovor z učenci bo moral počakati. Žal postaja tak način že skoraj vsakdanja praksa. Zato se moramo pogosto ustaviti in si glasno reči, da je še vedno pomembnejše, kakšne ljudi bomo vzgojili, kot kaj vse (pogosto tudi balast) jih bomo naučili.

Učenje pa je najuspešnejše takrat, če poteka v obeh smereh. Tudi učitelji se lahko veliko naučimo od učencev. Pri takem medsebojnem odnosu je vse lažje, prijetnejše. In tako se ravno dobro navadimo drug na drugega, pogosto tudi stekmo trdne prijateljske vezi, pa je že tu slovo. Slovo pa je vedno težko, še posebej, ko se poslavljate vi, osmošolci.

V osmih letih, ki jih preživite skupaj z nami, vam skušamo v srce položiti veliko dobrih nasvetov v upanju, da jih boste dobronamerno sprejeli in ohranili.

Zdaj, po osmih letih, ko ste že skoraj dozoreli, ne pustite, da plod vašega dela – znanje – odmre. Veter, ki raznaša semena regratove lučke, naj odloži tudi vaša na plodna tla, kjer se boste čez leta ustalili in pognali korenine. Naj bo vaše življenje polno uspehov, dobrih in bogatih plodov, saj imate vse pogoje za to. Zaupajte vase in v svoje sposobnosti.

Najprej moraš zaupati vase, da lahko zaupaš tudi drugim.

Tako kot se je lepo veseliti uspehov – svojih in drugih – se je potrebno kdaj pa kdaj soočiti z neuspehi in jih znati sprejeti.

Ustvarjalno delo je v našem poklicu nepogrešljivo in prav je, da te pri delu kdaj ponesejo tudi sanje – a ne previsoko – morajo biti obvladljive.

A najpomembnejše je – imeti otroke iskreno rad!

Sprejeti jih takšne, kot so – z vrlinami in napakami.

Poskušati jih razumeti v vseh njihovih težavah.

Nevsiljivo jim ponuditi pomoč – včasih je dovolj že umirjena beseda, topel pogled, spodbuden nasmeh.

Ob vsem tem uspeh ne more izostati. ■

Če zaupaš vase,
tudi ko drugi dvomijo o tebi,
če lahko sanjaš,
ne da bi te sanje obvladale,
če znaš sprejeti
uspehe in neuspehe,
če te ne morejo prizadeti
prijatelji in neprijatelji,
če te imajo vsi radi,
pa ne preveč,
če se znaš lotovati nalog
ustvarjalno in z zanosom,
če zmoreš vse to
in če imaš otroke iskreno rad,
si več od človeka –
si vzgojitelj.

Jožica Andrejč

Zaključni račun za leto 2001 - b.p.

Uredniško redigiran zapisnik 27. redne seje Sveta Občine Šoštanj, ki je bila 17. 5. 2002 ob 11. uri v veliki sejni sobi Občine Šoštanj. Sejo je vodil župan Milan Kopušar, zapisnik je pisala Milojka Plamberger.

Na začetku seje **Vojko Krneža** predlaga, da se sprejem Odloka o spremembah in dopolnitvah odloka o prispevku za investicijska vlaganja v objekte vodooskrbe ter objekte odvajanja in čiščenja odpadnih in padavinskih voda umakne z dnevnega reda. Svoj predlog utemelji s tem, da Javno KP neutemeljeno, brez soglasja vlade RS povišuje cene.

Člani sveta so njegov predlog zavrnili.

Uvodoma je svet zaradi predhodnega odstopa Monike Koročec z liste SDS potrdil mandat **Konradu Nahtigalu**, ki je tako postal član sveta do jenskih lokalnih volitev.

Župan je skladno z zakonom predložil Svetu Občine Šoštanj zaključni račun Občine Šoštanj, ki je bil pripravljen v finančni službi. Obrazložitev in pojasnila postavk v ZR je podal **Aleksander Nežmah**, svetovalec župana za finančne zadeve.

Svetniki so brez pripomb ali vprašanj potrdili predlog Odloka o zaključnem računu.

Prav tako so brez pripomb potrdili poročilo Nadzornega odbora, ki ga je predstavil predsednik **Bojan Kugonič**.

Poleg tega je svet obravnaval še poročilo o reviziji poslovanja Občine Šoštanj za leto 2001.

Cvetka Tinauer je podala nekaj pripomb na poročilo, ki ga je izdelala revizijska hiša Boniteta. Ni bilo točno navedeno in pojasnjeno, da je med Občino Šoštanj in Skladom za regionalni razvoj sklenjena pogodba o dolgoročnem kreditu in zaradi tega je prišlo do predčasne izvedbe del za drugo fazo omenjenega projekta oz. investicije. Osebnost meni, da je to velik uspeh za občino, kajti ne more vsakdo pridobiti takega kredita pa še nepovratna sredstva, kar v poročilu sploh ni omenjeno, je pa zelo pomembno. Pri tej investiciji je občina sodelovala z določenim zneskom, ki smo ga s sprejetjem proračuna potrdili, pa KS Šoštanj z določenim zneskom v višini 9 mio sit, pa nepovratna sredstva Sklada za regionalni razvoj, zato sredstva proračuna niso nič prekoračena. Do te situacije je prišlo zaradi tega, ker smo kredit dobili prepozno in ni bilo več časa, da bi to uredili z rebalansom proračuna. Samo v tem je napaka.

Župan **Milan Kopušar** je povedal, da na stroške v teh postavkah družbenih dejavnosti občina ne more vplivati, saj gre za plače, ki jih določa država.

Drago Koren je predlagal, da revizijska hiša to poročilo popravi, kajti po podanih razlagah je situacija drugačna. Zanima pa ga, ali so ugotovljene nepravilnosti pri izplačilu plač odpravljenе oz. denar vrnjen in ali so bili izvedeni kakšni ukrepi proti odgovornim.

Direktorica občinske uprave **Mirjam Povh** je razložila, da se lahko določi višji količnik zaradi povečanega obsega dela, ki ga delavec ima in ga tudi opravi. Župan je dodal, da je šlo v tem primeru za zelo majhne zneske, kar je ugotovila tudi revizija, bila pa je to programska napaka računalnika. Napaka je popravljena, izplačani zneski, ki niso bili visoki, pa niso šli v škodo proračuna.

Drugih pripomb ali vprašanj ni in poročilo je svet sprejel.

Sprejem predloga Odloka o spremembah in dopolnitvah odloka o prispevku za investicijsko vlaganje v objekte vodooskrbe ter objekte odvajanja in čiščenja odpadnih in padavinskih voda.

Župan **Milan Kopušar** je na kratko povzel predloge, nato pa je član sveta **Vojko Krneža**, ki je na začetku predlagal umik te točke z dnevnega reda, povedal, da ga odlok, ki je pripravljen, z ničimer ne zadovoljuje in bi ga o upravičenosti podražitev oz. povišanju cen prepričal, da ga potrdi oz. sprejme. Premalo je preciziran, točno bi moralo biti opredeljeno, kdo in koliko v to vlaga. Tu ni samo občina, ki vlaga, so tudi individualni vložki investicijskih vlaganj v komunalno infrastrukturo, zato bi moralo biti tudi lastništvo točno precizirano. Veliko je pomislov na ta odlok, zato pričakuje, da bodo svetniki preudarno o tem razmislili, saj položnice, ki jih prejemo vsak mesec, kažejo dovolj zgovorne podatke. Skratka, ta odlok je zelo slabo pripravljen.

Nekaj pojasnil na Krneževo razpravo poda župan. Na vprašanje, zakaj cena nekaj več kot 22 tolarjev, pove, da je točno pojasnilo zapisano v

točki 5. Okoli lastništva pa je tako, da je tistemu, ki vodo in druge komunalne dobrine že ima, malo mar za tistega, ki tega še nima. Kar pa se tiče investicij - te so točno opredeljene, res pa je, da sredstva, ki jih prispevajo občani, niso zadostna, da bi se te investicije pokrile, vedno je tu vложен denar še drugih. V danem primeru gre za naš občinski odlok in v to se cenovna politika KP Velenje ne meša.

Cvetka Tinauer je povedala, da občina ni v lasti krajanov oz. tistih, ki tu živimo. Občina je pravna oseba, ima svoje premoženje in to ji daje življenje, mi pa imamo do nje določene pravice in obveznosti. Tako je tu Odlok o prispevku za investicijska vlaganja, to pomeni, da občina pobira prispevek za določen namen. Tak odlok smo v Šoštanju sprejeli že leta 1999, tako da v danem primeru KP Velenje za nas opravlja samo neko storitev (kot primer navede še DURS, ki pobira prispevek za stavbno zemljišče).

Vojka Krnežo tudi razprava ge. Tinauer ni v ničemer prepričala. Ker pa je tehnika že toliko napredovala, je možno ekološki moment - varčevanje z vodo - tudi že vkalkulirati, kajti v odloku je zapisano, da količinsko upadanje pora-

be vode lahko vpliva na ceno. Tudi na tem je treba graditi. Če bo šlo tako naprej, da bodo investicijske vrednosti objektov večje od planiranih, bomo kar naprej poviševali cene.

Drugih razprav ni in svet je odlok z glasovanjem 14 za in 1 glasom proti potrdil, kar kaže, da v tem primeru ni šlo organizirano nasprotovanje odloku s strani svetnikov SDS, ampak je bil proti samo Krneža.

Pobude svetnikov

Cvetka Tinauer: Svet KS Šoštanj daje pobudo, da se izvede sprememba upravljalca javne razsvetljave, kajti vse več ulic v Šoštanju je v temi, kar povzroča strah in nejevoljo pri krajanih, saj se dnevno pritožujejo nad tem problemom. Nenazadnje naj bi bil Šoštanj mesto svetlobe v danem primeru pa mesto tone v temo. Zato predlaga, da se nemudoma ukrepa.

Drago Koren daje pobudo, da se na naslednjo sejo (pred počitnicami) uvrsti na dnevni red problematika šolskih prevozov. ■

Drago Koren je vztrajal pri obravnavi problematike prevoza otrok v šolo.

Foto: Zdravko Kočever

OBČINA ŠOŠTANJ

Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300,
fax: (03) 89 84 333

Občina Šoštanj objavlja na podlagi sklepov Sveta
Občine Šoštanj ter 47. člena Zakona o stavbnih zemljiščih (Uradni list RS, št. 44/97) naslednji

JAVNI RAZPIS za prodajo stavbnih parcel za gradnjo stanovanjskih hiš na območju naselja POHRASTNIK in naselja GABERKE

1.

1. Za gradnjo individualnih stanovanjskih hiš na območju naselja Pohrastnik – kare E v katastrski občini Šoštanj se odprodajo naslednja stavbna zemljišča:

- zemlj. parc. št. 9/1, njiva v izmeri 658 m²,
- zemlj. parc. št. 10/7, njiva v izmeri 615 m²,
- zemlj. parc. št. 10/11, njiva v izmeri 598 m².

Valorizirani stroški priprave in komunalne opreme stavbnega zemljišča za posamezno parcelo znašajo 3.281.214,00 SIT, izhodiščna cena za m² stavbnega zemljišča znaša 2.830,87 SIT.

2. Za gradnjo individualne stanovanjske hiše na območju naselja Gaberke v katastrski občini Gaberke se odprodajo stavbna zemljišča:

- zemlj. parc. št. 1073/2, travnik v izmeri 1181 m².

Valorizirani stroški priprave in komunalne opreme stavbnega zemljišča znašajo 2.272.698,00 SIT, izhodiščna cena za m² stavbnega zemljišča pa 2.022,00 SIT.

2.

V stroških priprave stavbnega zemljišča so zajeti stroški geoloških in geomehanskih raziskav za obravnavano območje, geodetska odmera in izdelava prostorsko izvedbenih aktov ter ostale dokumentacije.

V stroških komunalne opreme stavbnega zemljišča pod točko 1) so zajeti stroški izgradnje vodovodnega, kanalizacijskega, toplovodnega, telekomunikacijskega in električnega omrežja ter asfaltna cesta z javno razsvetljavo. Niso pa zajeti t.i. investitorski stroški, kot so prispevki za priključke na posamezne komunalne naprave in stroški soglasij, kakor tudi izgradnja hišnih priključkov, ki bremenijo posameznega investitorja.

V stroških komunalne opreme stavbnega zemljišča pod točko 2) so zajeti stroški izgradnje vodovodnega omrežja, meteorne kanalizacije, telekomunikacijskega in električnega omrežja ter asfaltna cesta z javno razsvetljavo. Niso pa zajeti t.i. investitorski stroški, kot so prispevki za priključke na posamezne komunalne naprave in stroški soglasij, kakor tudi izgradnja hišnih priključkov, ki bremenijo posameznega investitorja.

3.

Davek na promet nepremičnine, t.j. od kupnine za stavbno zemljišče, nosijo uspehi ponudniki.

4.

Varščina za udeležbo na javnem razpisu, ki jo morajo interesi vplačati najkasneje do oddaje ponudbe na transakcijski račun Občine Šoštanj, št. 01000-0100018529, znaša 150.000,00 SIT ter se uspehim ponudnikom vračuna v ceno zemljišča, neuspehim pa vrne v roku 8 dni po izteku razpisa brez obresti.

5.

Kupnino za stavbno zemljišče bodo morali uspehi ponudniki poravnati na račun iz 4. točke, v roku 15 dni po podpisu pogodbe, ostalo vrednost, t.j. stroške priprave in komunalne opreme stavbnega zemljišča, ki bodo uspelemu ponudniku odmerjeni z odločbo, pa najkasneje v roku šestih mesecev od sklenitve pogodbe oziroma na pismen predlog ponudnika v roku enega leta od sklenitve pogodbe, vendar ob predhodno opravljeni revalorizaciji stroškov po indeksih GZS za stanovanjsko gradnjo. Vpis lastništva v zemljiško knjigo bo možno izvesti po plačilu celotne kupnine in stroškov sorazmernega deleža komunalnega opremljanja stavbnega zemljišča.

6.

Rok za sklenitev in podpis pogodbe o prodaji stavbnega zemljišča je 30 dni po izteku razpisa, sicer se smatra, da je ponudnik od nameravane gradnje odstopil, zaradi česar zapade varščina v korist Občine Šoštanj.

7.

Ponudniki morajo v ponudbi navesti stavbno zemljišče, ki ga želijo odkupiti, ponujeno ceno za m² stavbnega zemljišča, ki ne sme biti nižja od izhodiščne cene, rojstne podatke ponudnika ter podatke o stalnem prebivališču.

8.

Ponudniki morajo ponudbi priložiti

- dokazilo o vplačani varščini,
- potrdilo o državljanstvu ponudnika,
- pisno izjavo ponudnika, da sprejema pogoje javnega razpisa.

V primeru, da je več ponudnikov zainteresiranih za isto gradbeno parcelo, se smatra, da je ugodnejši tisti ponudnik, ki ponudi višjo ceno za m² stavbnega zemljišča.

9.

Uspehi ponudniki morajo pričeti z gradnjo na kupljenem stavbnem zemljišču najkasneje v roku dveh (2) let ter končati najmanj III. gradbeno fazo v petih letih po podpisu pogodbe, sicer se smatra, da so od nameravane gradnje odstopili. V tem primeru lahko Občina Šoštanj vložijo tožbo za razveljavitev pogodbe, pri čemer vplačana varščina zapade v korist Občine Šoštanj. To velja tudi v primeru, ko uspehi ponudnik ne spoštuje ostalih razpisnih pogojev.

Pri gradnji stanovanjskih objektov bo treba v celoti upoštevati pogoje veljavnega prostorskega dokumenta za posamezno območje.

10.

Interesenti morajo poslati pisne ponudbe po pošti ali jih oddati osebno v zaprti kuverti. Upoštevane bodo vse ponudbe, ki bodo sestavljene v skladu z razpisnimi pogoji in bodo prispele do 12. ure dne 26. 08. 2002 na naslov: Občina Šoštanj, Komisija za izvedbo postopka za prodajo nepremičnega premoženja v lasti Občine Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj.

Na kuverti mora biti oznaka »Javni razpis za odprodajo stavbnih zemljišč « - NE ODPIRAJ, na zadnji strani kuverte pa naslov ponudnika.

Odpiranje ponudb bo v sejni sobi Sveta Občine Šoštanj dne 26. 08. 2002 ob 12.15 uri. Pri odpiranju ponudb so ponudniki lahko prisotni.

11.

O izboru uspešnih ponudb bo komisija obvestila vse ponudnike najkasneje v roku 15 dni po izteku javnega razpisa.

12.

Vse informacije v zvezi z odprodajo stavbnega zemljišča lahko interesi dobijo pri ga. Sonji NOVAK, Občina Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj, tel. 89 84 300.

OBČINA ŠOŠTANJ

Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300, fax: (03) 89 84 333

Na podlagi Zakona o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih (Uradni list SRS št. 18/74 in 34/88) in na podlagi 6. člena Pravilnika o pogojih za oddajo poslovnih prostorov v najem ter o določanju najemnin za poslovne prostore (Uradni list občine Šoštanj št. 4/97) objavljamo

JAVNI RAZPIS za zbiranje ponudb za oddajo poslovnih prostorov v najem

Predmet oddaje je 5 (pet) poslovnih prostorov v 2. nadstropju občinske stavbe na Trgu svobode 12 v Šoštanju, z možnostjo souporabe sanitarij in skupnih prostorov, in sicer:

1. poslovni prostor (dva povezana prostora) skupne površine 38,64m², izključna najemnina znaša 40.121,65 SIT (brez DDV);
2. poslovni prostor (dva povezana prostora) prav tako skupne površine 38,64m², izključna najemnina znaša 40.121,65 SIT (brez DDV);
3. poslovni prostor (dva povezana prostora) skupne površine 32,20m², izključna najemnina znaša 33.434,70 SIT (brez DDV);
5. poslovni prostor skupne površine 18,42m², izključna najemnina znaša 19.126,31 SIT (brez DDV).

Interesenti naj dostavijo pisne ponudbe osebno v tajništvo občine ali priporočeno po pošti na naslov Občina Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj s pripisom "Ne odpiraj - ponudba - Javni razpis za oddajo poslovnega prostora najem".

Upoštevane bodo vse ponudbe, ki bodo dostavljene v tajništvo občine Šoštanj najkasneje do srede, 26.08.2002 in sicer do 12.00 ure, kjer lahko interesi dobijo tudi dodatne informacije.

V ponudbi je treba navesti dejavnost ponudnika ter višino ponujene najemnine, ki ne sme biti nižja od izhodiščne. Ponudbi je treba priložiti:

- dokazilo o resnosti ponudbe - potrdilo o plačani varščini treh mesečnih najemnin na transakcijski račun Občine Šoštanj, št. 01000-0100018529.

Uspelemu ponudniku bo varščina obračunana pri najemninah, neuspelemu pa vrnjena v roku 3 dni od izbire najugodnejšega ponudnika.

Odpiranje ponudb bo opravila komisija, ki bo prepozno prispele in nepopolne ponudbe izločila. O izbiri ponudnika bo na predlog komisije odločil župan najkasneje v roku 8 dni od poteka razpisa. Vsi ponudniki bodo o izbiri pisno obveščeni.

Poročili OŠ Bibe Röcka in OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj za šolsko leto 2001/2002

Poročilo OŠ Bibe Röcka Šoštanj za šolsko leto 2001/02

Pridno sejali, bogato želi

Saj ni res, boste rekli. Pa je. Čas beži, šolskega leta je znova konec. Po dobro opravljenem delu si bomo vsi skupaj privoščili kratek oddih in se spočiti ter polni pozitivne energije jeseni ponovno podali v boj za zmage in vrhunske dosežke, novim izzivom naproti.

Če imate občutek, da ste šele pred kratkim dali iz rok poročilo o naših lanskeletnih uspehih, se boste morali podvizati, saj je pred vami že novo, prav tako obsežno, saj je bila bera priznanj in nagrad učencev ter mentorjev OŠ Bibe Röcka tudi tokrat resnično bogata.

Na šolskem tekmovanju iz znanja **MATERINŠČINE** je letos sodelovalo 16 učencev sedmega in osmega razreda, ki so svojo pozornost ob spretnem mentorstvu Sonje Bric posvečali besedilu sodobnega slovenskega popotnika Branka Gradišnika z naslovom Strogo zaupno na Irskem. Sedem učencev je prejelo bronasta Cankarjeva priznanja - Jerica Koren, Nika Mardetko, Nenad Latinović, Jelka Tajnik, Rok Atelšek, Mateja Trap in Marijana Lakić, na vseslovenskem tekmovanju, ki je bilo marca v Velenju, pa se je Jerica Koren okitila z zlatim Cankarjevim priznanjem, Nenadu ter Niki pa je zmanjkalo kanček sreče v obliki polovice oz. ene točke, da bi svoje znanje posrebrila.

Šolskega tekmovanja iz znanja **TUJEGA JEZIKA - ANGLEŠČINE** se je pod vodstvom Zdenke Klanfer ter Vide Rehar udeležilo kar 27 osmošolcev. Sedemnajst bronastih priznanj ter deset udeležencev državnega tekmovanja, na katerem so si Mitja Ferder, Nenad Latinović ter Nace Serdinšek priborili še srebrna priznanja, so zadosten razlog za zadovoljstvo, nič manj pa niso vredni odlični dosežki ostalih sedmih predstavnikov na državnem nivoju, ti so bili Andreja Cavnik, Dejan Spital, Janez Mevc, Mateja Trap, Jerica Koren, Mitja Urbanc in Sabina Skornšek.

Svoje bogato znanje naši učenci vsakoletno dokazujejo tudi na naravoslovnem področju, kjer so si tudi tokrat nabrali zavidanja vredno število priznanj.

Na najtežje **MATEMATIČNE** izzive se je pod mentorstvom Julite Jamnikar in Đurdice Vidović pripravljalo kar 59 učencev, 18 petošolcev, 13 šestošolcev, 9 sedmo- ter 19 osmošolcev, skupaj so osvojili kar 20 bronastih Vegovih priznanj. Devet učencev, po trije od 6. do 8. razreda, je zastopalo šolo na regijskem tekmovanju, s katerega so se vrnili s štirimi srebrnimi priznanji sedmošolca Emila Aletića ter osmošolcev Jelke Tajnik, Romana Pergovnika in Jerice Koren; slednjo je na aprilskem državnem tekmovanju v Šentjurju od zlatega Vegovega priznanja ločila zgolj točka.

Na šolskem tekmovanju iz znanja **FIZIKE** je sodelovalo 9 sedmo- ter 17 osmošolcev. Mentorici Julita Jamnikar in Đurdice Vidović sta jim ob ključku izročili 8 bronastih ter dve srebrni Stefanovi priznanji, ki sta si ju na regijskem nivoju v Celju pridobila Davorin Krt ter Jerica Koren.

Vsako leto nas po že ustaljeni praksi najprej doleti tekmovanje iz **LOGIKE**. Letos je na šolskem nivoju pomerilo moči in postavilo na preizkuš-

njo svoje logično mišljenje 29 učencev od 5. do 8. razreda. Osvojili so deset bronastih priznanj, in sicer Žiga Jamnikar in Špela Mardetko (5.r), Špela Koren in Lucija Rožič (6.r), Peter Gole in Matic Skornšek (7.r) ter Davorin Krt in Janez Mevc (8.r). Vsi dobitniki priznanj so šolo zastopali tudi na regijskem tekmovanju, katerega gostiteljica je bila pod vodstvom mentorja Darka Juga naša šola. Na tem tekmovanju smo postali bogatejši še za tri srebrna priznanja, ki so jih prejeli Žiga Jamnikar ter Špela Mardetko (oba 5.r) in Lucija Rožič (6.r).

Izjemno uspešni smo že vrsto let na tekmovanjih iz znanja **KEMIJE**. Mentorica Marica Rožič zna kljub težavnosti snovi vedno pritegniti precejšnje število mladih kemikov in jih popeljati do odličnih rezultatov. Na šolskem tekmovanju so sedmo- in osmošolci prejeli 13 bronastih Preglovih priznanj, poleg udeležencev tekmovanja na državnem nivoju še Matic Skornšek (7.r), Nenad Latinović ter Jelka Tajnik (oba 8.r). Deset učencev je zastopalo šolo na državni ravni, od koder so se prav vsi vrnili s priznanji. Med sedmošolci so prejeli srebrna Preglova priznanja Gordana Radivojević, Peter Gole, Luka Vrabič in Klemen Črep, najboljša pa je bila **Marijana Lakić** z zlatim priznanjem. Še boljši so bili osmošolci, tri srebrna - Nika Mardetko, Jerica Koren ter Anita Kotnik - in dve zlati Preglovi priznanji, ki sta ju prejela **Davorin Krt** ter **Roman Pergovnik**, so zadosten razlog za veselje in motivacijo za nadaljnje strokovno delo.

Pod mentorstvom Jožice Razbornik - Kukovičič se zelo uspešno udeležujemo tudi tekmovanj iz znanja **ZGODOVINE** in **ZEMLJEPISA**.

Tema letošnjega zgodovinskega tekmovanja, ki se ga je na šolskem nivoju udeležilo 32 učencev sedmega in osmega razreda, je bila *Svet, Evropa in Slovenci v 17. in 18. stoletju*. Z bronastimi priznanji so ga zaključili Nađa Avdić, Andreja Cavnik, Jerica Koren, Nika Mardetko, Jelka Tajnik, Mateja Trap, Mitja Urbanc, Žiga Mravljak, Sabina Skornšek, Rok Atelšek, Marijana Lakić, Gordana Radivojević ter Klemen Črep. Na regijsko tekmovanje, ki je bilo prav tako kot kasneje državno v Velenju, so se uvrstili Nika Mardetko, Jerica Koren Rok Atelšek ter Marijana Lakić; slednja se je uvrstila tudi na državno tekmovanje in dosegla srebrno priznanje.

Na zemljepisnem področju tekmujejo učenci v trojicah. Letos so šolo na regijskem tekmovanju v Mozirju zastopali osmošolci Matej Andrejc, Vili Mravljak ter Mitja Urbanc in osvojili srebrno priznanje.

Naj bo dovolj o tekmovanjih z različnih predmetnih področij. Prav potratno bi bilo trošiti še več besed ob tako zgovornih številkah - več kot 200 udeležencev šolskih tekmovanj, 28 predstavnikov šole na regijskem ter 25 na državnem nivoju, 86 bronastih, 23 srebrnih ter 4 zlata priznanja je za dobro staro šolo več kot spoštovanja vreden rezultat, ki ga brez sramu pospremimo z besedami kapo dol.

Pa to še zdaleč ni vse. Naši učenci poleg rednega šolskega dela sproščajo svojo mladostno energijo tudi na številnih drugih področjih - so navdušeni "veselošolci", pridni bralci domače in tuje literature, predani "UNICEF-ovci", privrženci kulturnih, glasbenih, športnih in raziskovalnih dejavnosti, zavzeti planinci in taborniki, novinarji, pisci in dopisniki, torej umetniki vseh vrst.

Na prvi stopnji **VESELE ŠOLE** je tekmovalo 169 učencev centralne in podružnične šole, 40 se jih je uvrstilo na drugo stopnjo tekmovanja, štirje kasneje tudi na državno tekmovanje. Vodji tekmovanja Vida Rehar in Zlatka Hudej sta se s svojimi varovanci veselili dveh naslovov državnih

prvakinj, s katerima sta se okitili Lucija Rožič (6.r) in Marijana Lakič (7.r), mentor Rudolf Olup pa je z učenko Jano Obšteter (4.r, podružnica Ravne) ponovil lanskoletni uspeh - Jana je postala ponovno državna prvakinja s stoodstotnim izkupičkom točk.

Cici vesele šole se je udeležili 67 učencev 1. in 2. razreda centralne in podružničnih šol, prav vsi pa so prejeli Cici pohvalo za sodelovanje.

Knjižničarka Lidija Volk je tudi v tem šolskem letu pritegnila k branju večino naših učencev. Pod njenim mentorstvom in ob pomoči razrednih učiteljev ter učiteljev slovenščine je **KAJUHOVO BRALNO ZNAČKO** opravilo več kot 90 odstotkov vseh otrok na centralni šoli ter podružnicah, ki so bili za svoj trud nagradjeni z glasbeno predstavo "Mala in velika luna" v izvedbi dramske skupine osnovnošolcev iz Rečice ob Savinji ter tematskim šolskim **glasilom Besede, besede, besede**, ki ga je z učenci in že stalnim timom sodelavcev oblikovala Sonja Bric. Glasilo smo poslali v oceno reviji Otrok in družina ter zanj poželi same pozitivne kritike, javno pa smo ga predstavili ob svetovnem dnevu knjige.

Za osemletno zvestobo lepi knjigi in bralni znački je bilo v Velenju v organizaciji Zveze prijateljev mladine Velenje s pohvalami in gledališko predstavo "Za knjižne molje" nagradjenih 37 osmošolcev.

Vsakoletno sodelujemo na **SLOVENSKEM KNJIŽNEM KVIZU**. Letos je bila njegova tema Josip Jurčič in Dolenjska, mentorici Lidiji Volk pa je uspelo k sodelovanju pritegniti kar 273 učencev, sto je bilo nagradjenih z ogledom filmske predstave "Moj vražji prijatelj". Tema kviza v prihajajočem šolskem letu je Anton Ingolič in Štajerska in ne gre dvomiti, da bo tudi tokrat pritegnil številne mlade radovedneže. O uspešnosti naše male knjižnice naj navržem zgolj še podatek, da je v tem šolskem letu njen prag prestopil natančno 11801 obiskovalec, izposojenih pa je bilo nekaj manj kot 18000 knjižničnih enot, največ seveda mladinskega leposlovja. Pohvaliti velja sodelovanje med šolsko in mestno ter ostalimi knjižnicami v okolici.

Dejstvo, da je poznavanje vsaj enega tujega jezika nuja sodobnega življenja, je poznano tudi šolarjem, ki se zavedajo, da bo iskanje zaposlitve na ta način nekoliko lažje. Pridno se učijo tujega jezika in prebirajo tujo literaturo.

K opravljanju angleške bralne značke **READING BADGE** sta mentorici Zdenka Klanfer in Vida Rehar pritegnili 154 učencev centralne in podružnične šole od 4. do 8. razreda. Skupaj so prejeli 94 priznanj, knjižne nagrade pa so si prislužili Tatjana Lakič (4.r), Lucija Rožič (6.r), Aleksander Pečovnik (6.r) ter Marijana Lakič (7.r). Omeniti velja, da so si četrtošolci prislužili posebna priznanja za uspešen začetek učenja tujega jezika.

Že šesto leto zapored pa se je bilo na šoli pod mentorstvom Danice Sovič moč učiti osnov **DRUGEGA TUJEGA JEZIKA - NEMŠČINE**. Zanimanje za to obliko pouka je precejšnje predvsem pri osmošolcih, ki si želijo pred vstopom v srednjo šolo pridobiti nekaj osnov za uspešen začetek, ki navadno pomeni tudi dober konec. Namen pouka je sproščena komunikacija v tujem jeziku ter posredovanje najosnovnejših gramatičnih značilnosti jezika, vse seveda v okviru besednega zaklada in znanja, ki se ga da usvojiti v enem letu.

Na šoli aktivno sodelujemo pri različnih gibanjih in projektih. Tako so naši uspešni **MLADI RAZISKOVALCI** v okviru gibanja Mladi za razvoj Šaleške doline ponovno izdelali štiri kakovostne naloge. Tanja Bačovnik in Mateja Trap sta pod mentorstvom pedagoginje Jelke Peterlin pripravili nalogo z naslovom *Ko bom velik/a, bom ...*, Nika Marđetko se je pod vodstvom mentorice Mije Žagar ukvarjala z estetiko izložb in se spraševala, ali je res tako, kot izgleda, Sabina Skornšek, ki jo je pri delu vodil Boris Plamberger, je preučevala gibanje potencialov v Šaleški dolini, Anita Kotnik pa je razmišljala o prostem času šoštanjskih najstnikov in bila za svoje delo, ki ga je opravila ob pomoči mentorja Borisa Plambergerja,

nagrajena z drugim mestom na medobčinskem nivoju. S tem dosežkom si je pridobila pravico nastopa na državnem tekmovanju mladih raziskovalcev v Murski Soboti, kjer je osvojila prvo mesto. Mladi raziskovalci so svoje naloge predstavili tudi v občini Šoštanj ter staršem na prireditvi v maju.

Nikakor ne smemo pozabiti uspeha bivšega učenca, sedaj uspešnega gimnazijca Matjaža Verbiča, ki je z mentorico Jožico Razbornik - Kukovič nadgradil in poglobil lansko nalogo o Vošnjakih ter si prislužil prvo nagrado med srednješolci.

Učenci šestih in sedmih razredov že od samega začetka sodelujejo pri projektih ERIC-a in Zveze prijateljev mladine Velenje.

Šestošolci so letos pod mentorstvom Danice Švarc in Marice Rožič pri okoljevarstvenem projektu **ODPADEK NAJ NE BO SAMO ODPADEK** izdelovali izdelke iz embalaže in treba je priznati, da je bil končni rezultat prava paša za oči. Tako je menila tudi ocenjevalna komisija, ki je delo učencev 6.a in 6.b nagradila s prvim oz. drugim mestom.

Učenci obeh sedmih razredov so se kot vsa leta doslej uspešno vključili v projekt **VARUJMO IN OHRANIMO ŠALEŠKO DOLINO**. Po kvalitetnem predavanju in terenskem delu, kjer so si pridobili številna nova spoznanja, je bila njihova naloga izdelati plakat o izgledu Šaleške doline čez dvajset let. Pod vodstvom mentoric Mije Žagar in Danice Sovič jim je uspelo pripraviti zanimiva plakata, ki sta bila po odločitvi komisije uvrščena med deset najboljših, plakat učencev 7.a celo med tri najkvalitetnejše, za kar so bili nagradjeni z izletom na Notranjsko, ta pa je bil prijetna popestritev šolskega vsakdana.

Naše uspešno udejstvovanje je mogoče zaslediti tudi na različnih likovnih, literarnih in nagradnih natečajih.

Učenci likovnega krožka, ki ga vodi mentorica Mija Žagar, skrbijo za urejenost šolskih panojev, likovno opremljajo šolsko glasilo, ob prireditvah so zadolženi za urejanje prostora in pripravo scene, vendar vseeno najdejo dovolj časa, da se pokažejo in izkažejo tudi izven šole. Vsakoletno sodelujejo na **MALI NAPOTNIKOVI KIPARSKI KOLONIJI** v Zavodnjah, letos so šolo zastopali Klemen Črep, Branko Ograjenšek ter Luka Vrabič, v akciji **VETER V LASEH** so domiselni "olepševalci" sivega betona, z likovnih natečajev pa se po pravilu ne vračajo brez priznanj in nagrad. Na **LIKOVNEM SVETU OTROK** so se v tem šolskem letu predstavili Damir Avdič, Lidija Juvan (oba 5.r), Jana Šramel, Simon Pečovnik, Matic Dolinšek, Anita Pergovnik (vsi 6.r) ter sedmošolka Darja Kotnik. Na natečaju **EVRO-PA V ŠOLI** sta si prvošolka Anja Levart in petošolec Matej Urbanc s svojima izdelkoma odprla vrata na državni izbor, poleg njiju pa so bili na regionalnem izboru nagradjeni še Vanja Jazbec (4.r), Tjaša Koren, Marko Medved in Saša Grobelnik (vsi 5.r). Uspešno smo se predstavili tudi na natečaju **OTROK IN LIKOVNA UMETNOST** v Mariboru, Petrolov natečaj **OTROCI ODRASLIM** pa je prinesel priznanje sedmošolcu Branku Ograjenšku. Na natečaju Ministrstva za obrambo **ZEMELJSKI PLAZ** je bila prvošolka Andreja Krt, njena mentorica je bila Mojca Šabec, najboljša na regijskem nivoju in s tem uvrščena na državni izbor.

Nikakor ne smemo prezreti dela novinarjev in dopisnikov, ki ga usmerjajo učiteljice slovenščine Sonja Bric, Danica Sovič in Lidija Volk. Tematsko glasilo *Besede, besede, besede*, katerega urednica je Sonja Bric, je bilo med bralci in kritiki toplo sprejeto, v uredništvu revije *Otrok in družina* pa so pohvalili obliko, angleški del glasila, pesniško zbirko *Življenje je praznik* znotraj njega ter domiselno izbiro in ureditev besedil.

Poleg mesečnega objavljanja šolskih zanimivosti v Listu občine Šoštanj ter občasnih objav v lokalnem tedniku *Naš čas* s svojimi prispevki bogatimo tudi številne literarne natečaje, izpostavimo tradicionalne Roševske dneve v Celju, kjer nas je letos zelo uspešno zastopal Nenad Latinović.

Na nagradnih natečajih **SLADKA ŠOLA DOLCELA** (6.a z mentorico Danico Švarc) ter **ZDRAVO Z NARAVO** (6.b z mentorico Marico Rožič) smo prejeli dve drugi nagradi, prispevki omenjenih pa so bili objavljeni v reviji za kreativno učenje Katarina.

Zelo dejavni smo tudi na kulturnem področju.

Učenci **DRAMSKEGA KROŽKA BIBE**, ki ga vodi Lidija Volk, so se z igro "Mala čarovnica, ki ni mogla biti zlobna" predstavili na jesenskem Pikinem festivalu, katerega so se udeležili tudi naši nižješolci, popestrili prireditve za starše ob slovenskem kulturnem prazniku ter podelitev bralnih značk, vrnili gostovanje učencem OŠ Rečica ob Savinji, ki so nam pred tem pripravili pester kulturni dan z glasbeno igrico "Mala in velika luna", ter se uspešno udeležili **Medobčinskega srečanja otroških gledaliških skupin v Celju**.

Skoraj dvajset učencev naše šole pod vodstvom Lidije Volk in Danice Sovič je sodelovalo pri pripravi in izvedbi občinske proslave "**Preprosto preveč lepa**" ob slovenskem kulturnem prazniku.

Mentorica Metka Berk in njenih 66 varovancev pa skrbijo, da je naše življenje na šoli kot pesem. Sodelovanje **OTROŠKEGA** in **MLADINSKEGA PEVSKEGA ZBORA** ter **INSTRUMENTALNE SKUPINE** na številnih prireditvah v šoli in izven nje so prava popestritev dogajanja, uspešni pa so tudi takrat, ko gre zares, recimo na pevskih revijah ali pa na glasbeni prireditvi obeh šol "**Kdor poje rad, ostaja mlad**", kjer je sodelovalo precej naših pevcev, najodmevnejši rezultat pa je z drugim mestom dosegla petošolka Tina Tavčar, sicer v paru s sestro Tajdo odlična pianistka. V sodelovanju z **DRAMSKIM KROŽKOM RAZREDNE STOPNJE**, ki ga vodi Mojca Šabec, so pripravili pevci odlično zaključno prireditev za starše, ki so se sprostili ob glasbeni pravljici o Muci Copatarici.

Ponosni smo na oktobrski **DAN ODPRTIH VRAT**, ki je s tokrat precej raznoliko tematiko ponovno navdušil obiskovalce, na vse zveste člane **UNICEF**-ovih akcij pod mentorstvom Jožice Razbornik - Kukovičič, ki so v akciji Slovenskega odbora za UNICEF "**Sonce sije za vse**" nesebično zbirali prispevke za begunske otroke iz Afganistana, na naš **ŠOLSKI RADIO**, ki se s pomočjo Mojce Šabec oglašča ob vseh aktualnih in zanimivih dogodkih, ob petkih pa krajša naše odmore s prijetno glasbo, na predstavnike **ŠOLSKE SKUPNOSTI**, ki jo krmari Mija Žagar, saj se ti redno udeležujejo medobčinskega, regijskega in državnega otroškega parla-

menta; na letošnjem 12. srečanju s temo Moj prosti čas je bil predstavnik šole v Ljubljani Dejan Spital.

Decembrsko **krašenje novoletnih jelk** naših drugošolčkov z učiteljico Heleno Urh v okolici gradu v Velenju, opravljene **plesne vaje s plesnim venčkom** osmošolcev, njihova valeta, uspešno sodelovanje v **krožkih TEŠ-a**, za kar se vsem mentorjem in organizaciji iskreno zahvaljujemo, dejavnosti **PROMETNEGA KROŽKA**, ki pod vodstvom Jožice Ramšak skrbi za varnost naših otrok v prometu in vsakoletno organizira **kolesarski izpit za četrtošolce** - v tem šolskem letu so ga pod vodstvom Marije Praprotnik in Darinke Kurnik opravili vsi učenci - seznanja učence s prometno etiko in predpisi, sodeluje v akciji **Naj me vidijo** ter v nagradni igri **Bistro glavo varuje čelada** in organizira tečaj za sedmo- in osmošolce, ki želijo pridobiti **izpit za kolo z motorjem**, vestno delo **RDEČEGA KRIŽA** z Nado Požun, oživljanje **ročnega dela** z Danico Švarc, uspešno izpeljani kulturni, športni in naravoslovni dnevi, **šole v naravi**, **zaključne ekskurzije**, delo **ŠOLSKE SVETOVALNE SLUŽBE** s pedagoginjo Jelko Peterlin, ki skrbi za telesni, osebni in socialni razvoj učencev, vpis novincev, sodelovanje z vrtcem in zdravstvenim domom, predvsem pa za delo z učenci s posebnimi potrebami, medsebojno pomoč ter poklicno orientacijo, in požrtvovalno delo **tehničnega osebja**, **učiteljev** in **vseh**, ki v prispevku morebiti niso poimensko omenjeni, pa so ravno tako pomembni delčki mozaika naše uspešnosti, ki jo s strokovnim, vestnim in natančnim delom usmerja **ravnateljica** Vida Rudnik.

Imate občutek, da sem po tem strnjenem naštevanju udejstvovanj naših šolarjev končala? Kje pa, čaka nas še pregled podvigov že tradicionalno uspešnih **ŠPORTNIKOV**, **TABORNIKOV**, **PLANINCEV** in **ŠAHISTOV**, pa še na obe podružnici bomo pokukali in ugotovili, da se tudi tam dogaja marsikaj zanimivega.

Anton Rehar in Boris Plamberger sta športna pedagoga, zaslužna za vidne rezultate naših učencev pri različnih športnih panogah, v ospredju so seveda košarka, odbojka in atletika, pa rokomet, nogomet ... na šolskih, medobčinskih, regijskih ter državnih tekmovanjih. Omenili bomo le najodmevnejše rezultate, prav vsi tekmovalci pa si za svoje dosežke

8.a OŠ Bibe Röcka

Prva vrsta od leve proti desni

Anja Zaljuberšek, Nina Hriberšek, Dušanj Gvozden, Dejan Napotnik, Urša Podvratnik, Davorin Krt.

Druga vrsta

Nina Lesnjak, Andreja Cavnik, Nađa Avdič, Tajda Tavčar, Vojko Praprotnik, Meho Delić.

Tretja vrsta

Lejla Trstenjak, Enida Husanović, Janez Mevc, Nenad Latinović, Rok Zacirkovnik.

Četrta vrsta

Razredničarka Zdenka Klanfer, Nace, Serdinšek, Mitja Kodrič, Roman Pergovnik, Dejan Spital, Almir Durut.

zaslužijo pohvalo.

Trdo in strokovno delo na **košarkarskem** področju je Tonijeva kvaliteta, s katero premaguje številčno močnejše šole. Letos je pritegnil k sodelovanju 74 učencev. Starejši dečki so dosegali prepričljive zmage na turnirjih in prijateljskih tekmah, postali medobčinski prvaki in se uvrstili v četrtfinale državnega tekmovanja, kjer so odigrali v nepopolni postavi in klonili proti S. Hopsom ter ekipi Slovana. Starejše deklice so bile na medobčinskem tekmovanju tretje, mlajši dečki pa drugi. Razveseljivo je dejstvo, da se je kar pet naših košarkarjev (Meho Delić, Nenad Latinović, Žiga Mravljak, Rok Zacirkovnik ter Dejan Spital) uvrstilo na širši seznam košarkarske reprezentance Slovenije, letnik 1987.

Ravno tako uspešni so naši **odbojkarji** pod strokovnim vodstvom Borisa Plambergerja. Letos je pri tej dejavnosti sodelovalo 63 učencev, vse kategorije (mlajši in starejši dečki ter mlajše in starejše deklice) pa so se na medobčinskih tekmovanjih redno uvrščale med dobitnike kolajn. V odbojki na mivki so postali starejši dečki (Mitja in Boris Urbanc, Meho Delić, Nenad Latinović in Alen Omerović) celo medobčinski prvaki in udeleženci polfinala državnega tekmovanja.

Tudi šolska **atletska** reprezentanca je pod mentorstvom obeh omenjenih pedagogov blestela, saj so se fantje in dekleta vrnili s področnega tekmovanja s kolajno, starejšim dečkom pa je bil zaradi napačne obdelave podatkov v Ljubljani žal onemogočen nastop v mariborskem finalu šestnajstih najboljših slovenskih ekip. Velikega in malega atletskega šolskega pokala se je udeležilo 127 učencev od 5. do 8. razreda, njihovi nastopi pa so bili vredni devetih kolajn, kar jih uvršča na tretje mesto med udeleženci. V krosu je sodelovalo 50 učencev, najuspešnejši pa so bili v svojih starostnih skupinah Špela Mardetko (2. mesto), Matic Lenart (4. mesto), Miran Pesek (7. mesto), Ervin Hriberšek (9. mesto). Tudi rezultati drugih udeležencev so vredni vsega spoštovanja. S troboja tretje- in četrtošolcev smo se vrnili z dvema medaljama, vrhunski uvrstitvi na posamičnem atletskega državnem tekmovanju v Žalcu pa sta dosegla Damjan Bešič s petim mestom v metu žogice ter Rok Volk z devetim v suvanju krogle.

8.b OŠ Bibe Rōcka

Prva vrsta od leve proti desni

Petra Rožič
Sabina Rizvič
Grega Hosner
Rok Volk.

Druga vrsta

Damjan Bešič
Vasja Verbič
Matjaž Meh.

Tretja vrsta:

Jure Ostervuh
Rok Gril
razredničarka Vida Rehar
(Manjka Jernej Radoja).

V mesecu maju smo izvedli akcijo **VETER V LASEH - s športom proti drogi** in se udeležili tudi tovrstnega medobčinskega srečanja v Velenju. V močni konkurenci je naša košarkarska ekipa zasedla drugo mesto, odbojkarji so bili peti, na rolarjih pa se je ponovno izkazal Damjan Bešič, ki je postal podprvak.

V šolskih reprezentancah je sodelovalo več kot dvesto tekmovalcev, kar dokazuje, da imajo mladi radi šport in so jim tudi zagotovljeni dobri pogoji za delo. Ravno zaradi prizadevnosti številnih je bila izbira športnice in športnika šole še toliko težja. Na koncu sta se s tem laskavim naslovom okitila Petra Rožič in Meho Delić.

Med učenci od 1. do 8. razreda je mnogo navdušenih **TABORNIKOV**, zato mentorica Helena Urh nima težav s kvalitetnim nadaljevanjem dela v pred več kot štiridesetimi leti ustanovljenem Rodu Pusti grad Šoštanj. Na šoli deluje 14 vodov, ki si skozi leto pridobivajo taborniška znanja in veščine, se družijo na srečanjih, zimovanjih, čajankah, taborjenju, raznih akcijah ... Na taborniških mnogobojih pa je potrebno pokazati precej znanja ter spretnosti in ravno v tem so naši taborniki med najboljšimi v Sloveniji. Na področnem mnogoboju v Velenju je sodelovalo devet ekip in prav vse so si priborile pravico nastopa na državnem mnogoboju, ki je bil konec junija v Kranju. Šestinpetdeset udeležencev Rodu Pusti grad Šoštanj je doseglo med 79 ekipami oz. 366 taborniki precej odmevnih uvrstitev. Prvošolčki MČ1 so dosegli drugo mesto, v kategoriji drugošolcev MČ2 so tekmovali tri ekipe in zasedle prvo, drugo in četrto mesto, tretješolčki MČ3 so bili šesti, ekipe četrtošolcev MČ4 pa sta zasedli prvo in osmo mesto, taborniki 5. in 6. razreda v kategoriji G1 so bili dvanajsti, sovrstnice G1 pa pete. Naslov državnih prvakov v mnogoboju so brez težav osvojili tudi srednješolci tega rodu v kategoriji Popotniki. Za razvedrilo in oddih bodo taborniki poskrbeli na taborjenju v Ribnem pri Bledu, in sicer od 25. julija do 3. avgusta 2002.

V sodelovanju z Mladinskim odsekom PD Šoštanj na šoli že osmo leto deluje **PLANINSKI KROŽEK**, ki ga vodita Vida Rehar in Danica Švarc. Letos je bilo vanj vključenih 35 učencev od 3. do 8. razreda, ki so se srečevali na sestankih, se udeleževali tekmovanj, planinskih taborov in se

veselili izletov v naravo; realizirani so bili trije - srečanje mladih planincev na Donački gori, Osankarica s slapom Šumik in obisk Zasavja s Kumom. Naši planinci se udeležujejo **orientacijskih tekmovanj** v ligi Smrekovec, obe ekipi, A (peto- in šestošolci) ter B (sedmo- in osmošolci), sta ob koncu zasedli sedmo mesto. Pet let sodelujemo na tekmovanju **MLADINA IN GORE**. Na regijskem tekmovanju v Bakovcih so osmošolke Jerica Koren, Nika Spital, Jelka Tajnik in Franja Vačovnik zasedle drugo mesto, na državnem nivoju v Ljubljani pa so bile dvanajste. Ob mednarodnem letu gora so planinci izdelali poučne plakate, z veseljem pa sodelujejo tudi na občnem zboru PD Šoštanj s poročilom o delu in kratkim programom.

Na centralni in podružnični šoli Ravne se učenci zelo uspešno udeležujejo tudi pri **ŠAHOVSKEM KROŽKU**. Na centralni šoli je mentorica Julita Jamnikar pritegnila k šahovski igri kar 26 učencev. V elitni skupini A so šolo v osnovnošolski ligi zastopali Žiga Jamnikar, Janez Mevc in Anja Zaljuberšek, skupino B pa so tvorili Matej Rezar, Denis Pučko in Sead Durić. Na regijskem tekmovanju so dosegli izjemen uspeh, saj sta bila Žiga in Anja v svoji kategoriji zmagovalca, Janez pa je zasedel drugo mesto. Vsi so uspešno sodelovali tudi na državnem tekmovanju v Ankaranu. Na **podružnici v Ravnah** so navdušeni šahisti prav vsi učenci, šola pa pod mentorstvom Rudolfa Olupa slovi po šahovski tradiciji in izjemnih dosežkih, saj že enajst let posegajo po najvišjih rezultatih na državnem nivoju, ekipno in posamično, imeli pa so že mednarodni udeleženci - Špelo Sovič na evropskem ter Petro Hudournik na svetovnem prvenstvu. Letošnji vidnejši uspehi na državnem nivoju so dvakrat sedmo mesto Špele Sovič, sedmo in osmo mesto Lucije Sovič ter dvanajsto mesto Patricije Sušec. Na ekipnem tekmovanju v Ljubljani, v kategoriji do 12 let, so Špela in Lucija Sovič, Patricija Sušec ter Jana Obšteter zasedle četrto mesto, mesto med petdesetimi najboljšimi mladimi šahisti v Sloveniji pa si je priboril tudi Marko Potočnik.

Šah pa nikakor ni edina aktivnost **podružnične šole v Ravnah**, saj so prav vsi učenci pridno brali in osvojili Kajuhovo bralno značko, zelo uspešno tekmovali na veselošolskem tekmovanju in imeli ponovno državno prva-kinjo Jano Obšteter, premagali vse težave pri matematičnem tekmovanju

Računanje je igra ter vzorno skrbeli za higieno zob, kjer so v akciji **Čisti zobje** skupaj z učenci Nade Požun zasedli prvo mesto. Vsekakor pa je potrebno izpostaviti **dramski krožek**, ki ga vrsto let uspešno vodi Daniela Olup. V okviru tega krožka so ravenški učenci pripravili kar devet nastopov ob različnih priložnostih v svojem kraju.

S prav podobnimi aktivnostmi in ravno tako uspešno se srečujejo tudi učenci **podružnice v Belih Vodah**, ki jo vodi Lilijana Ograjenšek. Uspehi na športnem, veselošolskem, matematičnem in bralnem področju so le delček njihovega vsakdana, svoje krajane pa radi razveselijo s kakšno prireditvijo in tako popestrijo življenje na vasi.

Naša šola je skozi celo šolsko leto odprto in aktivno sodelovala z vsemi, ki so si tega sodelovanja želeli, radi smo pomagali in bili hvaležni za vsako pomoč in pozornost. Iskreno zahvalo pa izrekamo gospodu Christophu Schwingensteinu in ustanovi Radio Antene Bayern, saj sta s svojo donacijo omogočila precejšnjemu številu učencev brezplačno šolsko malico ter kosilo.

Gospa ravnateljica Vida Rudnik se ob koncu šolskega leta zahvaljuje vsem učiteljem in delavcem šole za korektno in kvalitetno izpeljan učno-vzgojni proces, občini Šoštanj ter vsem, ki so kakor koli pomagali šoli, pa za uslišane prošnje in izkazano pozornost.

Tako, na koncu smo. Še enkrat hvala vsem tvorcem uspehov za prijetno in bogato šolsko leto, učencem in njihovim staršem vesele in nepozabne počitnice, kličemo pa vam nasvidenje **2. septembra 2002**, ko se bodo za učence od **2. do 8. razreda** na široko odprla šolska vrata ob **8. uri, prvošolčke** pa bomo v šolske klopi pospremili pol ure kasneje, torej ob **8.30**. Našim bivšim osmošolcem pa želimo uspešen začetek srednješolskega izobraževanja. ■

Za OŠ Bibe Rōcka Šoštanj
Danica Sovič

8.c OŠ Bibe Rōcka

Prva vrsta od leve proti desni

Jerica Koren
Tanja Stropnik
Sabina Skornšek
Nika Mardetko
Biljana Radivojevič
Anita Kotnik
Maja Klavž

Druga vrsta razredničarka Jožica Razbornik-Kukovičič

Mitja Urbanc
Žiga Mravljak
Damir Kulanić
Anja Urh
Mateja Trap
Silvo Pesek

Tretja vrsta

Matej Spital
Vili Mravljak
Nika Spital
Franja Vačovnik
Matej Andrejč
Jelka Tajnik
Tanja Bačovnik
Anja Jamnikar
Rok Atelšek
Ana Požgane

Na sliki manjka Mitja
Ferdner.

Naše delo je obrodilo sadove

Poročilo o delu na OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj v preteklem šolskem letu

Ko je lanskega septembra počitniško tišino prepiral šolski zvo-
nec, smo vsi vzdihnili: "Škoda, da je počitnic že konec!" A kolesje
vsakdana nas je zgrabilo in šolski vrtiljak se ni ustavil prej kot
konec junija. Med tem pa je čas tako hitro tekel prav zato, ker je
bilo delo pestro in zanimivo skozi celo šolsko leto. Ne za vse! A
tistih, ki so se uspeli dolgočasiti ob raznovrstnih dejavnostih na
šoli, je bilo malo.

September je bil nepozaben predvsem za tistih 72 učencev, ki so prvič
sedli v šolske klopi. Ob prvih črkah in številkah so se seznanili tudi s
pravili obnašanja v cestnem prometu. Za to je poskrbel čisto pravi policist.
Medicinska sestra pa jih je naučila pravilnega umivanja in nege zob.
Razveselila jih je tudi Pika Nogavička na Pikinem festivalu v Velenju.
V Zavodnjah smo organizirali že 28. MALO NAPOTNIKOVO KIPARSKO
KOLONIJO. Odprli so jo s prirčnim kulturnim programom učencev
podružnične šole pod mentorstvom g. Braneta Guzeja. Posebno delovno
vzdušje je ustvarila gostja prof. Dragica Čadež Lapajne, priznana sloven-
ska kiparka in profesorica na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Dleta v otroš-
kih rokah so izdoblila zanimive reliefe in kipe. Dela 25 let kolonije so raz-
stavljena v Potočnikovi hiši v Zavodnjah.

Tudi naše športnice **Špela Tajnik, Sandra Oblak, Katja Anželak, Urša
Pliberšek in Tanja Strniša** so se že na začetku šolskega leta okronale z
dobrimi rezultati. V Lendavi so se udeležile državnega finala v ODBOJKI
NA MIVKI. Dekleta so pokazala borbeno igro, zmanjkalo jim je le kanček

sreče, da bi se lahko borile za naslov državnih prvakinj. Toda tudi 3.
mesta v državi so se razveselile skupaj z mentorico in trenerko gdč.
Natašo Stevančevič. Kapetanka naše ekipe Špela Tajnik pa je bila izbrana
med 3 najboljše igralko finala.

Oktober smo ob diapozitivih g. Koruna potovali po Afriki.

Na hodniku šole smo s kulturnim programom odprli razstavo fotografij in
listin g. Čebula o zgodovini Šoštanja ob 60-letnici napada na Šoštanj.

Z regijskega tekmovanja iz znanja GEOGRAFIJE v Mozirju so se z mento-
rico go. Danico Naraločnik vrnili srebrni šestošolci **Vesna Potočnik,**
Gašper Plaskan in Jure Aplinc.

V Našem času smo lahko prebrali zahvalo Društva proti mučenju živali, v
kateri se zahvaljujejo otrokom OŠ Karla Destovnika Kajuha za podarjeno
hrano in denar, ki smo ga zbrali za zapuščene živali.

Na medobčinskem prvenstvu OŠ v NAMIZNEM TENISU (udeležilo se ga
je več kot 80 tekmovalcev) je med šestošolkami **Polona Belavič** dosegla
2. mesto, šestošolec **Danijel Ostojič** pa 3. mesto. **Ekipno je zmagala
naša šola.**

Oktober je minil tudi v znamenju različnih družabnih srečanj v okviru
projekta DRUŽINA. Drugošolci iz Topolšice so imeli kosanjev piknik,
petošolci družabno srečanje z igrami na igrišču v Florjanu, osmošolci pa
so se pomerili s starši v igrah z žogo oziroma skupaj s starši prehodili del
Trške poti.

Konec meseca smo se predstavniki šole odpravili na športno in družabno
srečanje k avstrijskim vrstnikom na pobrateno šolo v Deutchlandsberg.
Dan je minil ob raznovrstnih dejavnostih, ki so jih pripravili po toplem
sprejemu naši gostitelji v veliki športni dvorani. Vse dejavnosti so poteka-
le v parih (Slovenec - Avstrijec), tako so se učenci med sabo bolje spoz-
nali.

Začele so se tudi priprave na 12. OTROŠKI PARLAMENT, katerega na šoli
uspešno vodi že vrsto let socialna delavka ga. Mira Novak. Tema letošn-
jega parlamenta je bila MOJ PROSTI ČAS. Predstavniki učencev so
kritično in samokritično spregovorili o težavah pri aktivnem preživljanju

8.a OŠ KDK

Prva vrsta od leve proti desni

Sanela Salkič
Andreja Veternik
Boško Božič
Maja Jurak
Špela Urbanc
Nina Ločan
Saudin Hodžić

Druga vrsta

Matic Volk
Dijana Hudournik
Enisa Paloš
razredničarka
ga. Jožica Andrejč
Sandra Oblak
Špela Tajnik
Katja Anželak

Tretja vrsta

Rok Kugonič
Mitja Zupan
Dejan Kedačič
Matej Kurnik

prostega časa: pomanjkanje igrišč, steze za rolanje, mladinske sobe ipd. Mesec požarne varnosti smo prvič doživeli "v živo", saj so gasilci PGD Šoštanj izvedli vajo gašenja požara in evakuacije celotne šole. Tako smo vsaj malo začutili, kako ravnati, če bi do požara res prišlo.

Novembra smo se zopet veselili lepih uspehov, tokrat na področju LOGIKE. V Ljubljani je na državnem tekmovanju med 68 petošolci zlato priznanje osvojila naša učenka **Neža Delopst** pod mentorstvom ge. Irene Rotovnik Aplinc. Pred tem je prejela tudi srebrno priznanje na področnem tekmovanju, kamor se je uvrstila po šolskem tekmovanju v septembru. Najboljši na šoli so bili: v 5. r. **Neža Delopst** in **Borut Hribernik**, v 6. r. **Armin Lambizer** in **Špela Fajdiga**, v 7. r. **Jernej Pudgar**, **Ana Preglav** in **Žiga Drev**, v 8. pa **Maruša Dreu**, **Špela Tajnik**, **Sandra Čeru** in **Jona Mirnik**.

Na naši šoli je bilo konec novembra tudi regijsko prvenstvo za osnovnošolce v ŠAHU. V skupini dečkov do 12 let je 1. mesto osvojil naš učenec **Davor Zečević**, v skupini fantje do 15 let pa je 2. mesto osvojil **Mitja Zupan**. Zunanji mentor naših šahistov g. Janko Novak je bil ob uspehu zadovoljen.

"Najboljši del človekovega življenja so njegova mala, brezimna, pozabljena dela dobrote in ljubezni." Te besede W. Wordswortha je v zahvalo prejela družina Maze iz Topolšice, ki je podružnični šoli Topolšica podarila glasbeni stolp in videorekorder. Učenci so ob tej priložnosti pripravili prijeten program. Takšne dobrodelne geste sicer niso pogoste, zato pa prinesejo toliko več veselja.

Ta mesec smo na naši šoli gostili najboljše slovenske strelce na državnem tekmovanju za pokal strelske zveze Slovenije z zračnim orožjem. Kulturni program ob začetku tekmovanja so pripravili naši učenci.

In že je bil tu **december**, najbolj razigran mesec, saj mu pogosto dodamo pridevnik "veseli". Pa ne samo zaradi različnih praznikov in prireditev, učenci so ta mesec dobili namreč svojo prvo "plačo". Najbrž je bilo vzdusje v družinah za božič in novo leto v veliki meri odvisno od tega plačila.

Ob koncu leta se spodobi, da se s skromno pozornostjo zahvalimo tudi zunanjim sodelavcem - mentorjem naših učencev pri različnih dejavnostih. Tudi prijetno srečanje z upokojenimi sodelavci je že tradicija.

Da pa so decembrski prazniki lepši, poskrbi tudi zunanji videz. Naši tretješolci so z mentoricama gđc. Alenko Plaznik in go. Jano Kovič domiselno okrasili jelke na gradu v Velenju.

Tudi prenovljeni trg v Šoštanju je oživel. V občinski avli so otroci obeh šoštanjskih šol in vrtca ob novoletnih jelkah pričarali pravo praznično vzdušje. Na novoletne delavnice pri Basistu pa smo skušali privabiti Šoštanjčane z izdelavo novoletnih voščilnic s priložnostnimi verzi, drugih izdelkov iz papirja, petjem slovenskih in angleških pesmic, plesom, izzivi za možgane, družabnimi igrami, najbolj pa so Šoštanj zdramili zvoki frajtonaric naših treh harmonikarjev pred vhodom k Basistu. Goste smo pogreli še s toplim čajem.

Prireditev KDOR POJE RAD, OSTAJA MLAD je že drugič zapored predstavila mlade pevske talente. V organizaciji obeh šol je bila pika na i v množici decembrskih predstav. Vse skladbe so posnete tudi na zgoščenki Zlata nota.

Seveda je učence razredne stopnje obiskal tudi dedek Mraz in bil navdušen nad njihovim sprejemom.

Učence 5. b pa je za nagrajeno likovno delo vlak popeljal še v praznično okrašeno Ljubljano.

Stopili smo v novo 2002. leto. Nismo le nadaljevali z zabavnimi aktivnostmi iz decembra, ampak smo si **januarja** tudi obljubili, da bomo uspešnejši na učnem področju, še posebej sedmo- in osmošolci, ki v prvem ocenjevalnem obdobju niso bili preveč zadovoljni z učenim uspehom.

Šestošolci so komaj čakali šole v naravi, saj so bili še od prejšnjega leta na dolgu za šolo smučanja. Na Glazuti so jih teden kasneje zamenjali še petošolci. Oboji pa so se zelo razveselili denarnega prispevka 50.000 SIT, ki so jim ga šoštanjski obrtniki (Šoštanjski izziv 3) namenili za šolo v naravi.

8.b OŠ KDK

Prva vrsta od leve proti desni

Franc Glasenčnik
Darko Brišnik
Nejc Navodnik
Miroslav Nastić
Matic Zagorščak
Danijel Skornšek

Druga vrsta

Mojca Ocvirk
Danijela Ostojić
Dobriša Korać
razredničarka
gđc. Nataša Stevančević
Maja Čanč
Nika Sešel
Tanja Kolšek
Karmen Skornšek

Tretja vrsta

Mitja Kopin
Haris Hrnčič
Uroš Svetina
Sandra Čeru
Vesna Pirečnik
Ines Hosner
Suzana Ramšak
Irena Ažekal

Najkrajši mesec **februar** je prinesel s seboj prva šolska tekmovanja iz znanj ter nova tekmovanja s športnega področja. Na šolskem tekmovanju IZ MATERINŠČINE za Cankarjevo priznanje smo "pridelali" 12 bronastih priznanj: **Sandra Čeru, Maruša Dreu, Ana Preglav, Polona Napotnik, Nina Ločan, Katja Anželak, Nika Sešel, Špela Urbanc, Tanja Kolšek, Zala Gumzej, Jernej Pudgar** in **Jona Mirnik**. Sandra, Maruša in Ana so se uvrstile na vseslovensko tekmovanje.

Osmošolci so se srečali s poskusnim zunanjim preverjanjem iz slovenščine in matematike. Nekateri temu pravijo "mala matura". Udeležili so se tudi informativnega dneva na srednjih šolah. Pričeli so se krožki v TEŠ-u.

Med zimskimi počitnicami je v telovadnici Kajuhove šole potekala ŠOLA ODBOJKE v organizaciji OK Topolšica - Šoštanj za učence obeh šol.

Februar je tudi mesec kulture. Pri proslavi za kulturni praznik v Občini Šoštanj smo sodelovali učenci in mentorji obeh šol. To je bila repriza akademije v spomin 90-letnice smrti Franceta Prešerna, ki jo je v Šoštanju pripravil naš rojak pesnik Karel Destovnik - Kajuh leta 1939. Z zbornom deklamacijo in plesom smo pričarali vzdušje izpred več desetletij.

Zimo smo preganjali v pustnih maskah. Da je bolj zaleglo, smo se v domne našemile še učiteljice.

V začetku **marca** so svoje znanje merili mladi ZGODOVINARJI. Na šolskem tekmovanju so bronasta priznanja osvojili: **Sandra Čeru, Maruša Dreu, Polona Napotnik, Nika Sešel, Zala Gumzej, Minka Hrastnik, Katja Anželak, Jona Mirnik, Sandra Oblak, Špela Urbanc** in **Špela Tajnik**. Regijsko tekmovanje je **Sandra Čeru** zaključila s srebrnim priznanjem in se uvrstila na državno tekmovanje. Mentor tekmovalkam je bil g. Franc Petek.

Učenci podružnične šole v Topolšici so kot že vrsto let doslej pod mentorstvom ge. Jane Kovič sodelovali na tekmovanju TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA. Na regijskem tekmovanju na Polzeli so osvojili srebrno priznanje. Naslov letošnje naloge je bil Ko mlinček ropoče in voda šumlja, veselje in sreča pri nas so doma. Topolšica leži v treh dolinah manjših potokov, kjer so imeli v preteklosti veliko mlinov. Učenci 3. in 4. razreda

so obiskovali krajane, ki živijo na mestih, kjer so nekoč stali mlini. Zamislili so si turistično pot ob nekdanjih mlinih in jo tudi sami prehodili. S svojo raziskovalno nalogo so vzbudili zanimanje tudi pri g. Jožetu Hudalesu, kustosu muzeja na Velenjskem gradu. Tam jo bodo uporabili za prireditve ob mlinarski poti, ki jo bodo odprli v Šaleški dolini.

Pod geslom MLADOST JE NOROST, ČEZ JAREK SKAČE, KJER JE MOST smo pripravili letošnji DAN ODPRTIH VRAT ŠOLE. Vsem obiskovalcem v dvorani (imeli smo kar tri predstave) smo pokazali, kako so starši in stari starši preživljali svojo mladost in kako to življenjsko obdobje izgleda danes. V avli kulturnega doma smo pripravili razstavo slik na to temo ter igrače, s katerimi so se igrali naši dedki in babice. Avtorici zamisli in organizacije sta bili gdč. Darja Čremožnik in gdč. Alenka Plaznik.

Športna zveza Velenje in Namiznoteniški klub Velenje sta v Rdeči dvorani izvedla četrtfinale državnega prvenstva za OŠ v NAMIZNEM TENISU v posamični in ekipni konkurenci. V slednji je **zmagala ekipa naše šole** v postavi: **Danijel Ostojič, Katja** in **Maja Podgoršek** ter **Polona Belavič**. Ekipa starejših deklic je v polfinalu na Prevaljah osvojila 2. mesto v ODBOJKI.

Marca je na ŠC Velenje potekalo vseslovensko tekmovanje iz MATERINŠČINE. Pod skrbnim mentorstvom ge. Vlaste Črešnik sta **Ana Preglav** in **Maruša Dreu** osvojili srebrno, Sandra Čeru pa zlato priznanje. Dakleta si bodo verjetno za vse življenje zapomnila "potovanje po Irskem", saj jim je prav branje potopisa Strogo zaupno na Irskem prineslo ta uspeh.

V **aprilu** smo s predstavama Kranjskih komediantov nagradili vse pridne bralke in bralce, ki so osvojili KAJUHOVO BRALNO ZNAČKO. Teh je bilo kar 325, in sicer 191 na razredni in 134 na predmetni stopnji.

Za ANGLEŠKO BRALNO ZNAČKO je od 5. do 8. razreda tekmovalo 102 učenca. Trije so dobili najvišjo nagrado - knjigo za doseg vseh možnih točk: **Emu Hozjan, Jernej Pudgar** in **Janez Napotnik**. Priznanje je dobilo 64 učencev. Sodelovali so tudi četrtošolci in nekaj tretješolcev (skupaj 58). V 8. razredu je temovalo 23 učencev - prejeli so 8 priznanj; v 7. r. je

8.c OŠ KDK

Prva vrsta od leve proti desni

Tomi Lukačič
Luka Kugonič
Anel Babajič
Dejan Hajduković
Mitja Naveršnik
Ana Lihteneker
Brigita Kešpret

Druga vrsta

Nataša Gregorc
Minka Hrastnik
Slavica Stanič
razredničarka
ga. Marjana Menih
Sanja Stropnik
Zala Gumzej
Maruša Dreu
Danijela Božić

Tretja vrsta

Peter Hrastnik
Dejan Plavše
Nermin Demirovič
Manja Napotnik
Tina Stropnik
Jona Mirnik
Miha Britovšek
Irena Žlebnik
Polona Napotnik

tekmovalo 30 učencev - 15 priznanj in 1 knjiga; v 6. r. je tekmovalo 30 učencev - 16 priznanj in 2 knjigi; v 5. r. je bilo 19 tekmovalcev - 15 priznanj. Mentorja sta bila ga. Marjana Menih in g. Sebastjan Kukovec.

Že štirinajdeset let so hodniki naše šole zažareli v novih barvah. Pa jih nismo prepleskali! Le panoje so napolnile nove risbe otrok, ki jih je za razstavo LIKOVNI SVET OTROK izbrala posebna strokovna komisija. Prireditev LSO je vsako leto velik zalogaj za vse delavce in tudi za učence naše šole. O letošnji prireditvi so v PIL-u med drugim zapisali: "V kulturnem domu v Šoštanjju so nam učenci in mentorji pripravili lepo predstavo. Poleg simpatičnih voditeljev, ki sta nam duhovito in zanimivo predstavila najznačilnejše prvine letošnjih likovnih del, nas je z odlično izvedbo in izborom glasbe presenetila šolska glasbena skupina. Mimogrede - Šoštanjčani bi nas lahko marsikje razveseljevali in zastopali ..." Mentorji in organizatorji te prireditve so bili: ga. Alenka Venišnik, g. Toni Miklavc in ga. Jožica Andrejč.

Državnega tekmovanja iz znanja ANGLEŠČINE, ki je bilo letos v Velenju na OŠ Salek, so se udeležile osmošolke **Nika Sešel**, **Nina Ločan** in **Sandra Čeru**. Še prej pa so se morale dokazati na šolskem tekmovanju, na katerem so bili najboljši: v 5. r. **Neža Delopst**, **Maja Novak** in **Borut Hribernik**; v 6. r. **Vesna Potočnik**, **Anže Rosec** in **Denis Kujović**; v 7. r. **Alja Gostecnik**, **Jasna Zukić**, **Dijana Šmon** in **Jernej Pudgar**. V 8. r. je bronasto priznanje osvojilo 9 učenk: **Nika Sešel**, **Nina Ločan**, **Sandra Čeru**, **Irena Anželak**, **Maruša Dreu**, **Tanja Kolšek**, **Polona Napotnik**, **Danijela Božić** in **Katja Anželak**.

Na ekipnem državnem prvenstvu v NAMIZNEM TENISU v Novi Gorici so učenci v sestavi **Janez Murn**, **Urban Kavšak**, **Danijel Ostojić**, **Polona Belavič** in **sestri Podgoršek** zasedli 3. mesto.

Ob DNEVU KNJIGE so v programu, ki sta ga pripravili obe šoli, pred galetrijo prebirali svoje literarne izdelke tudi učenci naše šole. Z glasbenimi vložki smo prireditev še popestrili. Učence sta vodila ga. Brigita Grobelnik in g. Toni Miklavc.

VETER V LASEH - s športom proti drogi 2002 je bila akcija mladine, ki že nekaj let druži otroke širom Slovenije. Tudi letos so se v športni hali pomerili v različnih športnih aktivnostih učenci obeh šol. Vključili so se lahko k odbojki, košarki, nogometu, rolanju, premagovali so poligon, prehodili del Trške poti ter sodelovali v likovni delavnici. Izdelki, ki so tam nastali, krasijo hodnike občinske stavbe.

Mladi kemiki so tudi letis pokazali izvrstno poznavanje zapletene KEMIJE. Pod budnim očesom mentorice ge. Slavice Krebs so bronasta Preglova priznanja v 7. r. prejeli: **Jasna Zukić**, **Ana Preglav**, **Jernej Pudgar**, **Žiga Drev**, **Anja Berložnik**, **Alja Gostecnik**, **Mateja Stropnik** in **Marjana Vrabec**. **Jasna Zukić** je osvojila tudi srebrno, **Jernej Pudgar** in **Ana Preglav** pa srebrno in zlato priznanje. Med osmošolci so bili bronasti: **Maruša Dreu**, **Jona Mirnik**, **Sandra Čeru**, **Nika Sešel** in **Zala Gumzej**.

Pod vodstvom iste mentorice so se v projekt VARUJMO IN OHRANIMO ŠALEŠKO DOLINO uspešno vključili tudi letošnji sedmošolci, šestošolci pa so pod mentorstvom ge. Anice Pudgar sodelovali v ekološkem projektu ODPADEK NAJ NE BO SAMO ODPADEK.

Na šoli imamo tudi uspešne MATEMATIKE, ki so se dokazali na šolskem in področnem tekmovanju. Najboljši so na šolskem prejeli bronasta Vegova priznanja: v drugem razredu je bilo takih učencev 10, v tretjem 8, v četrtem 11, v petem 10, v šestem 6, v sedmem 9 in v osmem 6. Iz 7. r. so se na področno tekmovanje uvrstili **Vid Lihteneker**, **Jernej Pudgar**, **Žiga Drev** in **Jasna Zukić**. Iz 8. r. pa so se na področno tekmovanje uvrstile **Nika Sešel**, **Sandra Čeru**, **Maruša Dreu** in **Jona Mirnik**. Iz 6. r. so se uvrstili **Eva Srebernjak**, **Armin Lambizer**, **Maja Mikuž** in **Anže Rosec**. Srebrno vegovo priznanje so si priborili **Eva Srebernjak**, **Jernej Pudgar**, **Žiga Drev** in **Nika Sešel**, ki se je uvrstila še na državno tekmovanje. Mentorice na predmetni stopnji so bile ga. Irena Rotovnik Aplinc, gdč. Albina Grabner in gdč. Nataša Pudgar.

V znanju FIZIKE so se preizkusili sedmo- in osmošolci. V 7. razredu sta bronasto Stefanovo priznanje prejela **Jernej Pudgar** in **Ana Preglav**, v 8. pa **Sandra Čeru**, **Jona Mirnik**, **Nika Sešel** in **Danijela Božić**. Mentor je bil g. Borut Petrič.

Za osemletno zvestobo knjigi je bilo v začetku **maja** s predstavo Za vse knjižne molje nagrajenih 23 osmošolcev, ki so vsa leta osnovne šole tekmovali za Kajuhovo bralno značko. Prejeli so tudi spominska priznanja. 9. maja so v počastitev dneva osvoboditve v Topolšici pripravili bogat kulturni program tudi učenci podružnične šole pod mentorstvom ge. Nuše Kugonič.

Ta mesec smo pri peto- in sedmošolcih preverili znanje plavanja. Med petošolci je še 28 % neplavalcev, pri sedmošolcih pa le 11 %, skupaj 19 %.

Na razpis raziskovalnih nalog MLADI RAZISKOVALCI ZA RAZVOJ ŠALEŠKE DOLINE smo prijavi raziskovalno nalogo Prehrana šolarjev šoštanjске občine pod mentorstvom ge. Anice Pudgar. Zaključna prireditev in razglasitev je bila v hotelu Paka. **Jernej Pudgar**, **Ana Preglav** in **Tjaša Kolenc** so nalogo odlično predstavili in dobili 2. nagrado. Svojo nalogo so skupaj z drugimi raziskovalci iz Občine Šoštanj predstavili še domačemu občinstvu. Na državnem tekmovanju v Murski Soboti pa so prejeli bron. V Šmartnem pri Litiji je bil 17. ŠOLSKI DNEVNIKOV KROS. Med učenkami petih razredov je slavila naša učenka **Sabina Halilović**, ki je po uspešno prestani preizkušnji izjavila: "Na startu, tik preden smo začeli s tekmo, me je bilo malo strah, ko pa je šarter ustrelil s pištolo, je vsa trema izgnila. Med tekmo sem si govorila, da moram zmagati, in se prepričevala, da mi bo uspelo ..."

Tanja Strniša je na področnem prvenstvu za mali in veliki šolski pokal Slovenije v Velenju osvojila 1. mesto v SKOKU V DALJINO, prav tako **Sabina Šumnik** v TEKU NA 60 M in **Matic Zagorščak** v SUVANJU KROGLE, 2. mesto pa je zasedel **Matej Kurnik** v TEKU NA 60 M. Mentorici ga. Jelka Koren in gdč. Nataša Stevančević se veselita uspeha skupaj s tekmovalci.

Dekleta so postala občinske prvakinja v KOŠARKI, na medobčinskem tekmovanju so dosegle 4. mesto. V NOGOMETU so bila dekleta še uspešnejša, saj so po zmagi na občinskem nivoju postale še področne prvakinja, v četrtfinalu pa jim je le za malo ušlo polfinale.

Tako je za vzorno športnico šole letos kandidiralo kar 7 deklet, ki so šolo zastopala praktično na vseh športnih področjih. Vse so prejele tudi posebna priznanja: **Špela Tajnik**, **Katja Anželak**, **Renata Veternik**, **Andreja Veternik**, **Sandra Oblak**, **Zala Gumzej** in **Urša Pliberšek**. Naslov vzornega športnika šole je pridobil **Matic Zagorščak**. Prejel je pokal in priznanje.

V maju smo na zaključnih ekskurzijah "prečesali" Slovenijo po dolgem in počez. Osmošolci smo uživali ob Jadranskem morju in si med drugim z ladjo ogledali podvodni svet: ostanke rimske ceste, nasade školjk. Prijeten dan smo zaključili s plesom v disku.

Junij se je zopet začel v znamenju šole v naravi. Tokrat so na Slemenu pridobivali večšine prve pomoči sedmošolci.

V Celju so se predstavitev knjige ge. Marinčkove VZGOJA ZA DRUŽINO udeležili soavtorice prispevkov učiteljice ga. Vlasta Črešnik, ga. Slavica Burkelc, ga. Marija Jakopič, ga. Anica Pudgar in g. ravnatelj Darko Menih. Knjiga je izšla v sklopu projekta DRUŽINA.

Zadnji mesec je minil v znamenju osmošolcev. Na predaji ključa so morali sedmošolci pokazati vsestransko kondicijo in ob različnih nalogah dokazati, da so vredni nasledniki osmošolcev. Z valetom so osmošolci še zadnjič pokazali, kateri dogodki so se jim v osemletnem šolanju vtisnili najgloblje v spomin, se zahvalili staršem in delavcem šole za potrpljenje ob njihovih najstniških muhah, večer pa smo zaključili v restavraciji Jezero z večerjo in plesom.

V spomin na prijetne osnovnošolske trenutke so izdali publikacijo VALETA 2002.

Učenci, ki so vseh 8 let končali z odličnim uspehom, so bili povabljeni v Vilo Široko na sprejem pri županu. Ta je s spodbudnimi besedami stisnil roko in podaril knjigo naslednjim: **Katji Anželak**, **Špeli Tajnik**, **Nini Ločan**, **Mitju Zupanu**, **Sandri Čeru**, **Tanji Kolšek**, **Niki Sešel**, **Maruši Dreu**, **Danijeli Božić**, **Joni Mirnik**, **Zali Gumzej** in **Poloni Napotnik**.

Konec šolskega leta je izšlo še šolsko glasilo MI, v katerem so se predsta-

vile vse oddelčne skupnosti.

V juniju se je s podelitvijo diplom državnega prvaka v Cankarjevem domu iztekla tudi celoletna aktivnost učencev od 3. do 8. r. - VESELA ŠOLA. Mentorica ga. Marija Jakopič je bila z uspehi učencev zelo zadovoljna. To je množična akcija, saj se je tekmovanja 1. stopnje udeležilo kar 74 veselešolcev, od tega jih je 37 prejelo diplomu razrednega prvaka. Na tekmovanju 2. stopnje se je 13 učencem uspelo uvrstiti na državno tekmovanje, ki je bilo v aprilu na naši šoli. Petim veselešolcem je uspelo, da so postali državni prvaki: **Miha Drev, Matic Hudournik in Petra Plantak** iz 4. r. so dosegli vse možne točke. **Neža Delopst in Maja Ramšak** pa sta postali državni prvakini za 5. r. **Miha Drev in Neža Delopst** sta postala državna prvaka že drugo leto zapored.

Tekmovanja v CICI Veseli šoli za učence od 1. do 3. r. se je udeležilo 33 učencev, in sicer 14 iz prvega, 12 iz drugega in 7 iz tretjega r. Mentorica je bila ga. Slavica Burkelc.

V akciji ZDRAVI ZOBJE so bili zmagovalci učenci 1. a in 1. b razreda.

Zlata priznanja za RACUNANJE JE IGRA so prejeli v 1. r. **Vid Bahor, Katja Drev, Marjeta Drev, Tomaž Sedovšek**; v 2. r. **Tjaša Švener, Mojca Mlakar - Vasič, Gašper Koželjnik**; v 3. r. **Miha Globačnik, Rok Menih**; v 4. r. **Jernej Gregorc**.

Zlata priznanja BRANJE - PISANJE JE IGRA so osvojili drugošolci: **Luka Vrčkovnik, Tjaša Švener, Miha Šmon, Mojca Mlakar - Vasič**.

Tudi na LIKOVNEM PODROČJU smo bili celo leto zelo aktivni, saj so se učenci pod mentorstvom ge. Alenke Venišnik udeležili številnih likovnih natečajev. Na natečaju OLIMPIZEM 2000 je sedmošolka **Polona Pečnik** prejela posebno diplomu Mednarodnega olimpijskega komiteja.

Mestna občina Slovenj Gradec je podelila nagrado za likovno delo na višji stopnji **Dejanu Hajdukoviču**. Na mirovniškem festivalu v Slovenj Gradcu pa so s svojimi likovnimi deli pod sloganom Proti ksenofobiji - za strpnost uspešno sodelovali in prejeli državno priznanje ob dnevu OZN: **Maruša Dreu, Nermin Demirovič, Luka Kugonič, Nataša Gregorc, Sanela Salkić, Azra Eljazović, Slavica Stanić, Ana Lihteneker, Maja Čanč, Ines Hosner, Haris Hrnčič in Franci Glasenčnik**.

Na natečaju MORJE V MOJIH OČEH je **Kristian Hosner** prejel 2. nagrado, **Selmir Poljak** pa 3.

Na natečaju PETROL - OTROCI ODRASLIM 2002 so bila nagrajena likovna dela **Armira Lambizerja, Vesne Potočnik, Mie Rogelšek, Anžeta Rosca, Marka Pajenka, Mateja Stropnika, Eve Srebernjak in Azre Mujaković**.

Kristina Gregorc je na natečaju USTVARIMO NOV LIK tudi dobila priznanje, ki ga je podelil Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu RS. Na razstavi LIKOVNI SVET OTROK so razstavljali in prejeli priznanja **Vesna Kovač, Špela Sevnčnik, Rok Ostervuh, Miha Lampret, Uroš Polovšak, Mirela Rahmanović, Hana Videmšek, Vesna Panič, Miha Koren, Andraž Funkl, Tanja Zlebnik, Staša Ledinek, Lidija Celcer, Gašper Plaskan, Klemen Belavič, Marko Pajenk, Sebastjan Kusterbajn in Ines Brišnik**.

Luka Klobučar, Jure Čekon, Ana Preglav, Marjana Vrabec, Vesna Turinek in Urška Aplinc so prejeli državno priznanje za sodelovanje na likovnem natečaju EVROPA V ŠOLI.

Državno priznanje za sodelovanje na OTROŠKEM GRAFIČNEM BIENALU v Žalcu je prejel **Borut Hribernik**.

Regijsko priznanje za sodelovanje na natečaju NAŠA ZGODOVINA - NAŠA EVROPSKA PRIHODNOST so prejeli **Luka Atelšek, Vesna Kovač, Laura Zaveršnik, Nika Sešel**.

Za celoletni trud smo se najbolj prizadevnim učencem oddolžili na zaključni prireditvi s podelitvijo priznanj, pohval, diplom in pokalov. Po kulturnem programu, ki ga je usmerjala ga. Bojana Turnšek Prah, se je na odru kulturnega doma zvrstilo lepo število naj učencev. Tako je g. ravnatelj **Darko Menih** stisnil roko kar 156 odličnjakom.

Poleg že omenjenih so učenci prejeli še množico pohval za prizadevno in ustvarjalno delo v oddelčnih skupnostih, za pomoč sošolcem, za največ prebranih knjig, za sodelovanje v akciji ZLATI SONČEK, za zastopanje

šole na kulturnih prireditvah, za dosežene športne rezultate ...

Tako so učenci odšli z zaključne prireditve z zajetnim kupčkom različnih dokazil o njihovem prizadevnem delu:

17 zlatih priznanj na razredni in 4 na predmetni stopnji;

7 srebrnih priznanj na razredni in 14 na predmetni stopnji;

29 bronastih priznanj na razredni in 93 na predmetni stopnji.

Pa naj kdo reče, da si ne zaslužimo dolgih in lepih počitnic! ■

Jožica Andrejč

ŽUPAN GOSTIL ODLIČNJAKE

Prijetno okolje Vile Široko je kot nalašč za svečane trenutke.

Eden takih je bil 17. junij, ko je župan priredil sprejem za učence

- odličnjake. To so tisti osmošolci (Emil Šterbenk, ki je bil gost srečanja, jim je rekel piflarji, ker je bil to tudi sam), ki so vsako šolsko leto vseh osem razredov zaključili z odličnim uspehom. To pa res ni zanemarljiv uspeh in župan občine Milan Kopušar jih je še posebej pohvalil ter jih povabil, da se s svojimi izkazanimi sposobnostmi čim bolj vključijo v domače okolje.

Foto: Milojka Komprej

Za dosežen uspeh so kot popotnico v življenje prejeli knjigo Šaleška jezera, ki je po besedah Marjane Čelofiga, svetovalke župana za družbene dejavnosti, na poseben način dragocena, saj v njej avtor Emil Šterbenk, ki je bil iz Družmirja, na posebej topel in prisrčen način spregovori o domačem kraju. Med dvaindvajsetimi, ki so se letos zbrali pri županu (lani jih je bilo 19), so bili trije fantje in devetnajst deklet. Vsi pa so polni zaupanja vase, sproščeni in odločni, da bodo oni vodili življenje in ne življenje njih. In prav je tako. Še najbolj so bile nekako otožne njihove razredničarke **Jožica Andrejč, Zdenka Klanfer, Marjana Menih, Nataša Stevančević, Vida Rehar in Jožica Razbornik Kukovič**, ki se po besedah ene izmed njih vedno težko poslavljajo od generacije, čeprav jih čakajo že druge.

Pa še naštejmo odličnjake:

Mitja Zupan, Davorin Krt, Roman Pergovnik, Jerica Koren, Nina Ločan, Katja Anželak, Anita Kotnik, Nika Mardjetko, Špela Tajnik, Sabina Skornšek, Tanja Stropnik, Mateja Trap, Sandra Čeru, Nika Sešel, Tanja Kolšek, Nadža Avdič, Andreja Cavnik, Maruša Drev, Zala Gumzej, Danijela Božič, Jona Mirnik, Polona Napotnik ■

Milojka Komprej

Romanje po Franciji

Že od božiča nas je vabil plakat pri župnijski cerkvi na romanje po Franciji. "Bi šli?"

"Seveda, toda saj ne moremo. Radi bi šli vsi, cela družina, pa so otroci takrat v šoli

in to proti koncu šolskega leta, ko je toliko obveznosti!"

Toda vse je možno, če je volja. Po posvetu z učiteljicami smo se prijavili, ravno še pravi čas. Izpiti v glasbeni šoli so bili narejeni, vse obveznosti za 8. razred opravljene in tudi za tretji in šesti jih ni veliko ostalo. V četrtek, 6. junija, zgodaj zjutraj, še sredi noči, smo se odpeljali od doma. V Šošanju smo vstopili v avtobus, ki je postal naš dom za naslednjih pet dni. Z gospodom župnikom Jožetom, vodičko Marijo in šoferjema Tonetom in Alešem smo ob pol štirih zjutraj krenili na pot.

Romanje je podoba naše poti skozi življenje. Na poti nismo sami. Živimo in "potujemo" v različnih skupnostih. Tokratno romanje naj bi nas povezovalo med seboj ter z Bogom in Marijo, našo nebeško materjo, ki nas spremlja skozi življenje.

Šoferja sta nas pridno vozila skozi severno Italijo, malo skozi sonce, malo skozi dež. Še pred vstopom v Francijo smo se dvignili do samostana Sacra di San Michele. Res nas je dež temeljito opral na poti do vrha in nazaj, vendar lahko to razumemo tudi kot znamenje, da se moramo v življenju večkrat očistiti vsakdanje navlake in slabih navad. Dvigniti se je treba nad vse nepomembne malenkosti in skrbi, za katere zapravimo toliko časa. Z visokega se daleč vidi in lažje pogledamo na našo pot.

Prvo noč smo že prespali v Franciji.

V petek zjutraj nas je pričakal čudovit dan. Nadaljevali smo pot, ki nas je vodila mimo velikih mest (Lyon), pa tudi skozi idilično deželo, travnike in polja do romarskega središča Parey le Monial. Zelenje, cvetje, sonce so

nas pozdravljali in nam govorili o božji ljubezni do nas. V samostanu je od leta 1671 do 1690 živel sv. Marjeta Marija Alacocue, pobudnica čaščenja Presvetega Srca Jezusovega. Tu je doživela videnja "v ljubezni plamenečega srca Jezusovega". Maša v tej samostanski kapeli, kapeli prikazovanj, je bila posebno doživetje; doživetje božje ljubezni, ki nas neprenehoma spremlja v življenju. Strmeli smo nad mogočno baziliko, veličastno zunaj in znotraj, ki so jo zgradili že v 12. stoletju.

Kar težko se je bilo ločiti, toda pot je bila še dolga. Skozi čudovito deželo smo hiteli proti jugu, mimo slavnih toplic Vichy v Clermont-Ferrand. Tu smo si ogledali baziliko iz črnega kamna, ki je tako visoka, da še pajki ne morejo do stropa.

Kako velik je človek, da zmore narediti take stvari! Danes nismo nič bolj pametni kot včasih, morda pa preveč ošabni.

Prevozili smo še okrog 100 km in prišli do večerje in postelj v prijaznem hotelu v mestu Brive.

Sobotno dopoldne smo preživeli na podeželju. Vozili smo se po slikoviti, od turistov še ne onesnaženi pokrajini. Občudovali smo polja, vinograde, sadovnjake. Ogledali smo si živopisano tržnico s pravim vrvežem sobotnega dopoldneva. Tudi dve baziliki smo spotoma obiskali. Okrog četrte ure popoldne smo prispeli do glavne točke našega romanja, v Lurd, eno največjih Marijinih romarskih središč na svetu. Kovčke smo

odložili v sobe lepega hotela ob reki Gave in odšli proti baziliki. V eni od kapel (Ivane Orleanske) smo imeli sv. mašo. Ob velikosti bazilike je to majhen prostorček, ki je bil za nas ravno prav velik. Imela sem občutek, kako je tudi v množici vsak posameznik pomemben; tudi Slovenci, čeprav majhni, sestavljamo mozaik v tem velikem svetu. Čutila sem sprejetost tudi naše družine, ki smo prišli k Mariji, da se ji zahvalimo za prehojeno pot, za uspešno šolsko leto in se ji izročimo v varstvo za naprej.

Večerna procesija s prižganimi svečkami v dežju in vetru nam je zelo zgovorno kazala, da je v vsakdanjem življenju težko ohraniti prižgano luč vere, upanja, ljubezni in vsega dobrega. Naša naloga je, da jo prižigamo drug drugemu in vsi pridemo do cilja.

"Prvi dan tedna so se žene navsezgodaj odpravile h grobu ..." Prav te svetopisemske besede so me spremljale, ko smo v nedeljo že ob petih zjutraj hiteli k votlini prikazovanj. Bilo je še mračno, ko smo pri sveti maši podoživljali Jezusovo vstajenje.

Koliko ljudi vseh narodov, jezikov, različnih starosti, preprostih in učenih, različnih stanov, predvsem pa toliko bolnih in invalidov vsak dan privede Marija k Jezusu, smo doživeli pri "maši narodov" v veliki podzemni baziliki Pija X. Tu smo doživeli združeno Evropo, združen

svet v miru, sožitju, ki ga politika še dolgo ne bo dosegla.

Veliko smo doživeli, veliko videli, zelo veliko pa je še ostalo za prihodnjik. Morali smo se posloviti, obrniti avtobus proti vzhodu, proti domu. Prepevali smo še: "Ave, ave ..." in se vozili pod pirenejskimi, s svežim snegom posutimi vrhovi proti cvetoči Provansi. Še eno noč smo prespali v Franciji.

Toplo sončno vreme nas je spremljalo zadnji dan poti čez Provanso in Azurno obalo. Pri zadnji romarski maši v Nici smo se zahvalili za vse lepote in doživetja. Namočili smo noge v Sredozemsko morje in se skozi Italijo vrnili proti domu.

"Slovenija, od kod lepote tvoje ..." - pesem naših otrok pozno zvečer na Fnetičih, tako kot vedno, ko

pridemo do meje iz daljnega ali bližnjega sveta, pove vse.

Prevozili smo 3600 km, doživeli skupnost velike družine v enem avtobusu. Pet dni smo preživeli čisto skupaj cela družina in se še bolj povezali med seboj. Duhovno smo se obogatili, naučili ali ponovili zemljepis in zgodovino ... Lepo je bilo in iz tega vira bomo, upam, še dolgo črpali. ■

Marija Koren

Moj prvi oratorij

Za oratorij sem izvedela pri verouku. Tedaj sploh nisem vedela, kaj je to. A kar hitro sem izvedela od našega kateheta.

Starši so me prijavi skupaj z bratoma, ker so mislili, da bom na ta način bolje izkoristila počitniški prosti čas. Prijavili so se tudi prijatelji in prijateljice. Težko sem pričakovala začetek oratorija, ker me je zanimalo, kako se tam imaš, kakšnega animatorja imaš in kaj vse bomo delali. Pričetek je bil v naši župnijski cerkvi sv. Mihaela, kjer smo se razdelili v skupine. Prišla sem v skupino animatorke Mojce. V skupini nas je bilo enajst. Ko smo se razdelili, smo odšli peš do osnovne šole Karla

Pred baziliko v Lurdu.

Foto: Arhiv

Foto: Arhiv

Destovnika Kajuha, kjer je potekal oratorij. Prvi dan smo v naši skupini z animatorko izdelovali angelčke. Vsak dan smo bili v drugi delavnici in izdelovali drug izdelek (rožne vence iz makaronov, slikali na mavec, slikali na opeko ipd.). Vsak dan pa smo se tudi igrali različne igre na igrišču (igre brez meja, igre z žogo ipd.). Šli smo tudi na pohod do cerkve v Gaberkah. Oratorij smo zjutraj pričeli in popoldne končali s skupno molitvijo.

Težko smo pričakovali dan, ko nam je bilo obljubljeno kopanje na šoštanjskem bazenu. Tisti dan pa se je vreme skisalo in smo se šli kopat šele prihodnji dan. Tako je teden oratorija zelo hitro minil. Zaključili smo ga s prireditvijo v kulturnem domu, kjer smo se predstavili starejšim in drugim obiskovalcem. Zahvalili smo se tudi sponzorjem. Ker je bil oratorij zelo zanimiv, si želimo, da bi bil vsako leto. ■

Vesna Turinek

Otroško mladinski pevski zbor na Sv. Križu

Že šesto leto zapored so konec junija napolnili svoje nahrbtnike otroci in mladinci pevskega zbora Župnije sv. Mihaela Šoštanj in se vsi veseli in polni energije zbrali na Sv. Križu.

Najprej so si morali izbrati sobe in se razdeliti v skupine. Vsaka skupina si je morala izmisliti ime in ga ilustrirati na papir. Pa pravijo, da so otroci utrujeni po šolskem letu. Iz petdeset glav so ideje kar deževale. Na koncu je vsaka skupina predstavila svoje ime in umetnino prilepila na vrata svoje sobe. Ker pa so se na Sv. Križu zbrali sami pevci, so se še pred prvo večerjo naučili novo pesmico in ponovili stare himne. Na večerjo jih ni bilo treba dolgo klicati. Takoj so se zbrali v jedilnici, ena od skupin je pripravila molitev in že so pridno praznili krožnike s hrenovkami in solato. Na koncu večerje so si vsi oblizovali prste in se pritoževali, da so njihovi trebuščki preveč polni. Po večerji so se spet zbrali na pevskih vajah in skupaj z Anko ugotovili, da je v planinah veliko lepše peti.

Foto: Arhiv

Foto: Arhiv

Naslednji dan smo se zbudili v lep sončen dan in hitro pričeli z delom, s petjem in izdelovanjem raznih izdelkov iz papirja (kape, stojalo za fotografijo, spominček s suhim cvetjem), pri tem so otrokom pomagale animatorki, sicer pevke vokalne skupine Župnije sv. Mihaela Šoštanj. Pripravile so šablone, nam pomagale pri rezanju in lepljenju in zvečer najmlajšim prebrale pravljico. Opoldne smo imeli tudi sveto mašo, pri kateri smo peli, pred mašo so dekleta cerkev tudi okrasila. Popoldan so fantje pripravili kres, ki smo ga zvečer zakurili, še preden se je znočilo, pa je vsaka skupina pripravila program, s katerim se je predstavila. Eni so peli, drugi igrali, tretji pa predstavili, kako je, če se radijske postaje zmešajo. Kurjenje kresa je skoraj padlo v vodo, saj so se že pred večerjo nad Sv. Križem začeli zbirati črni dežni oblaki, a so molitve otrok pregnale oblake in tako smo imeli prijeten večer ob ognju.

Naslednje jutro je dež vseeno padal, pa to ni zmotilo našega veselega bivanja na Sv. Križu. Imeli smo veliko dela, morali smo se pripraviti za mašo, posloviti od kuharic, ki so nam tako okusno in dobro pripravljale hrano, in pospraviti sobe. Seveda pa je bila maša nekaj posebnega, saj smo peli same nove pesmice, ki smo se jih naučili na Sv. Križu, povedali vsak svojo prošnjo in zahvalo, starejšim predstavili izdelke, ki smo jih v teh dveh dneh naredili, in se spomnili praznika naše države. Tako sta spet minila tista dva dneva v letu, ki jih pevci otroško mladinskega pevskega zbora Župnije sv. Mihaela Šoštanj z veseljem pričakujemo vse leto, ko pridno hodimo na pevske vaje. ■

ŽUPNIJSKA OBVESTILA ZA MESECA AVGUST IN SEPTEMBER

V nedeljo, 4. avgusta, bo lepa nedelja pri sv. Duhu v Ravnah, z mašo in telovsko procesijo ob 11. uri.

Pri sv. Florijanu bo lepa nedelja 11. avgusta z mašo in telovsko procesijo ob 11. uri.

V nedeljo, 11. avgusta, bo romarski shod pri Sv. Križu nad Belimi Vodami - 140-letnica posvetitve velike romarske cerkve. Maša bo ob 16. uri.

V Gaberkah, kjer je cerkev posvečena sv. Urhu in Materi Božji, bo na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta, slovesna prazniška maša s telovsko procesijo ob 10. uri.

Letošnje župnijsko romanje bo v soboto, 17. avgusta. Poromali bomo v Grahovo ob Cerkniškem jezeru, kjer bomo maševali v novi župnijski cerkvi, ki je posvečena Mariji Brezmadežni.

Od nedelje, 18. avgusta, do torka, 20. avgusta, bodo pri Sv. Križu duhovne vaje za tiste, ki so letos končali osmi razred osnovne šole. Duhovne vaje bo vodila s. Zorica Blagotinšek, uršulinka. Prijave sprejemamo v šoštanjki župnijski pisarni. **Mladinski delovni tabor bo pri Sv. Križu od 21. do 24. avgusta.**

V Belih Vodah bomo obhajali Jernejevo nedeljo 25. avgusta z mašo in telovsko procesijo ob 10. uri.

Srečanje ostarelih in bolnih bo v šoštanjki župnijski cerkvi v nedeljo, 1. septembra, ob 15. uri.

V Zavodnjah bo srečanje za ostarele in bolne pri redni nedeljski maši 8. septembra.

V nedeljo, 15. septembra, bo romarski shod pri Sv. Križu, ob prazniku povišanje Sv. Križa. Maša bo ob 9. in 10.30 uri.

Verouk bomo začeli s 16. septembrom.

V nedeljo, 29. septembra, bomo obhajali šoštanjki župnijski praznik ob godu sv. Mihaela. Slovesna praznična maša bo v župnijski cerkvi ob 8.30 uri in v mestni cerkvi ob 11. uri.

Jože Pribožič, župnik

BLUES®

Podjetje za usposabljanje in zaposlovanje invalidov, d.o.o.

ŠOLA ZA ODDIH

Čas počitnic je. Čas dopustov, kolektivnih, individualnih, družinskih, v dvoje. V zraku je čutiti nemirno pričakovanje. Eni se že vračajo, zagoreli, spočiti in mi jim zavidamo, ker so že bili tam, kamor mi želimo. Oni zavidajo nam, ker bomo tja šele šli.

Ko to pišem se nas velika večina še poti na delovnih mestih in mnogi nam tudi to potenje zavidajo, saj nimajo dela. Drugi zadnja leta le še razmišljajo o počitnicah, tistih pravih, ob morju, a le razmišljajo, ker to stane in denarja je vse manj. Najprej ga zmanjka za počitnice.

V grobem se torej ljudje v zgodbi, o kateri pišem, delimo na ljudi, ki gredo na oddih, in na tiste, ki na oddih ne gredo. Tudi tu je razkorak med nami vse večji. Med tistimi, ki na oddih, recimo ob morju, ne gredo, so seveda razlike.

Velike razlike so seveda med tistimi, ki na oddih gredo. Eni na Karibe, Maldive in v Mehiko, drugi v Izolo, Portorož ali v Moščeničko drago. Eni z letali in luksuznimi ladjami, drugi poteč se v kolonah prek Črnega Kala ali, kot je to značilno za letošnjo sezono, pred preštevili cestninskimi postajami. Eni v hotelih, drugi pod šotori. Seveda to zadnje ni samo stvar denarja, je tudi stvar izbire.

V tej drugi skupini pa bi rad izpostavil še eno značilnost. Tudi če na dopust gremo, pa najsi bo na Maldive ali pa v Medulin, nekateri na dopustu smo, drugi pa nismo. Kako nismo?!

Vse več ljudi poznam, v takih krogih se pač gibljem, ki ne znajo dopustovati, si oddahniti. Gredo sicer na dopust, a ne dopustujejo. Gredo na potovanje, a ne potujejo. Ne! Delajo v spremenjenih okoliščinah. Mobiteli zvonijo, »elektronski poštarčki« tekajo zanje po vsem svetu, če ni spletnih strani pri roki, doživljajo živčne zlome in preklinjajo organizatorje njihovega oddiha, ker jim ne omogočijo normalnega dela. Preprosto ne izklopijo. Dopust izkoristijo za to, da opravijo, kar jim do dopusta ni uspelo, ali pa za to, da se na dopustu pripravijo na delo po dopustu.

In, spoštovani bralec, ti ljudje so nevarni. Zase in za okolico. Sebe in vse okoli sebe pregrevajo. Ko pa je kaj pregreto, navadno eksplodira.

Problem je seveda rešljiv. Šolajmo jih! Naučimo jih oddiha, te človeške in božje vrline. Zato pa imamo nedelje, zato pa imamo dopust, individualni, v dvoje, družinski, kolektivni ... prisilni ne spada sem. Da pozabimo telefonske številke, da pozabimo imena poslovnih partnerjev, da zaslišimo ptičje petje in brenčanje čebel v avgustovski vročini. Da naenkrat spet zaslišimo svojega zakonskega partnerja, ga zopet zagledamo in se spomnimo, zaradi katerih njegovih dobrih lastnosti smo se poročili z njim. Da spregovorimo z otroki, jim preberemo pravljico in jim zopet postanemo starši namesto televizije. Da zaživimo drugače, sproščeno, sveže, pa ni važno kje. Maldive imamo lahko tudi doma, le domišljiji moramo dati prosto pot in seveda – hoteti moramo.

Taka šola je seveda brezplačna, a neznanje na šoli za oddih nas lahko drago stane. Vsega, za čimer se pehamo, kadar nismo na oddihu. In kaj nam bo potem vse to?

Oddih postaja enako pomemben kot delo. Kajti če oddiha ni, je delo slabo. Kako dolgo dela stroj, ki ga ne vzdržujemo redno? Kako dolgo lahko dela človek, ki si ne oddahne? Izobrazimo se tudi za oddih, da bo kvaliteten, tako kot se moramo nenehno izobraževati, da smo lahko na trgu dela konkurenčni.

Končno – šola za oddih je lahko tudi dober biznis!

Janez Pušnik

Dogodki in ljudje

PRIREDITVE V MESECU

AVGUSTU

16. avgust ob 21.00 uri

Koncert na bazenu

s skupino TABU

Bazen Šoštanj

Občina Šoštanj

17. avgust ob 16.00 uri

Tekmovanje starih in motor-
nih brizgaln

20.00 uri

Veselica z mladimi Dolenjci

Z bogato ponudbo hrane in pijače
in srečelovom

Gasilni dom Šoštanj

PGD Šoštanj

25. avgust ob 14.00 uri

Kravje dirke

in prikaz obrti, rejci malih živali in
bogata kulinarika

Pred starim gasilnim domom v

Gaberkah

Kulturnica Gaberke

25. avgust ob 15.00 uri

Vaške igre

Dom KS Skorno Florjan

ŠKD Mačji kamen

Borna bera kopalcev na šoštanjskem bazenu

Letošnje poletje (lepo vas prosim, ali je to sploh kakšno poletje?? !!) je na šoštanjskem bazenu bolj malo obiskovalcev. Kot nam je povedal Ljubo Globačnik, upravnik bazena, je bil junij (od 12. 6. dalje) fenomenalen, julij pa katastrofalen. Avgusta pa že tako skoraj ni več.

Na bazenu se lahko naučimo osnov potapljanja.

Foto: Milojka Komprej

Vsemu je seveda krivo slabo vreme, kajti ekipa 11 ljudi je bila pripravljena in usposobljena za polno sezono, pa tudi bazen je pred odprtjem doživel nekaj lepotnih in drugih popravkov. Kljub slabi kopalni sezoni bazen ni zapuščen. Odbojarsko igrišče na miyki služi za treninge odbojkarjem OK Šoštanj -Topolšica in ŽOK Šoštanj, skozi cel teden od 17. do 20. ure pa je zaseden s člani Športnega društva Šoštanj, TEŠ, Gaberk in Planinskega društva šoštanj, ki prostore izrabljajo za rekreacijo in sproščanje. Tudi letos bo (je že bil) rock žur, tokrat s skupino TABU, ki je trenutno med "špicami" v Sloveniji. Bolje eno dobro zabavo kot pa pet slabih, je mnenje upravnika bazena gospoda Globačnika, s čimer se najbrž večina strinja, saj je bazen v preteklih sezonah uspešno gostil same dobre bende, kot so Big foot mama ipd. Kljub slabi sezoni bo bazen do konca sezone odprt in če nam je namenjenih še kaj vročih dni, se bo prijetno osvežiti v preverjeno čisti vodi (potrdilo zdravstvenega inšpektorja) šoštanjskega bazena. Torej, ne obupajmo nad poletjem. ■

Milojka Komprej

Njihov "plac"

Konec junija je močan nalive preprečil odprtitev prenovljenega Kajuhovega parka, a je bilo že nasledni večer, 29. junija, precej lepše in je predsednica KS Šoštanj mag. Cvetka Tianuer ob množici šoštanjčanov in gostov predala park uporabnikom. Lahko rečemo, da so ti v veliki večini mladi, ki so tudi nastopili ob priložnostnem programu. Poleg njih so nastopili še učenci Glasbene šole Šoštanj, Pihalni orkester Zarja in šoštanjske mažorete.

Po idejni zasnovi in projektu arhitekta Nandeta Korpnika je prenovno izvedlo velenjsko podjetje PUP, glavni koordinater izvedbenih del pa je bil podpredsednik sveta KS Šoštanj Marjan Vrtačnik.

S tem dejanjem je sedanji svet KS Šoštanj vsaj navzven javno zaključil svoj mandat. Svet KS v sestavi: predsednica mag. Cvetka Tinauer, pod-

predsednik Marjan Vrtačnik in člani Matjaž Cesar, Danilo Čebul, Peter Rezman, Edi Vučina in Janko Zacirkovnik se bo poleg vrste dobrih idej in izvedenih projektov zapisal v zgodovino mesta z odmevno akcijo Šoštanj, mesto svetlobe, ki se je navzven najbolj manifestirala s prenovno in barvanjem fasad, v bistvu pa je posegla globoko v domnevno neperspektivnost mesta in pokazala, da se z voljo, pozitivno energijo in seveda dovolj vloženega denarja prav lahko najde pot za prenovno izgleda in duha mesta Šoštanj. ■

pr

Predsednica KS Šoštanj mag. Cvetka Tianuer je na otvoritvi spregovorila o pomenu državnih in občinskih simbolov.

Foto: Zdravko Kočever

Staro in novo

V vrtcu Šoštanj so v mesecu juniju po vseh enotah potekali zaključki šolskega leta. Le-ta je bil za enoto Lučko in Barbko v četrtek, 13. junija, na igrišču enote Lučka.

Otrokom smo želeli pripraviti prijetno doživetje, vendar smo za organizacijo prireditve, ki smo si jo zamislili, potrebovali tudi finančna sredstva. Zato smo se s prošnjo za pomoč obrnili na TEŠ in starše obrtnike. Naši prošnji so se odzvali in s tem omogočili otrokom nepozabno popoldne.

Za uvod v naše srečanje so poskrbeli člani folklorne skupine Koleda iz Velenja, ki so otrokom predstavili belokranjske narodne plesne. Potem pa smo jim pripravili pestro izbiro dejavnosti. Zabavali so se lahko ob pojočem kuharju, izdelovali lutke v delavnici Kajetana Čopa in si poslikavali kape. Prava atrakcija pa je bil kotiček, ki ga je sponzoriral znani prodajalec hitre hrane. Mislim, da so otroci na ta čudovit sončen dan doživeli nekaj prijetnih in nepozabnih popoldanskih uric. ■

Marija Petkovnik

Koleda je otrokom predstavila Belo krajino v narodni noši in plesu

Foto: Milojka Komprej

Aktivnosti ZLSD Šoštanj v prvi polovici leta 2002

ZLSD Šoštanj je bila v prvi polovici leta 2002 zelo aktivna.

Že v mesecu februarju smo skupaj z MF ZLSD Šaleška dolina organizirali sedaj že tradicionalni 4. Kajuhov pohod k Žlebniku.

V Vili Široko smo organizirali Pomenkovanja, ki jih je vodil Matjaž Natek, njegov gost pa je bil Benjamin Lukman, sicer doktor fizike, ki v Ministrstvu za zunanje zadeve vodi komisijo, ki se ukvarja z vprašanjem meje na Hrvaškem.

V mesecu marcu je poslanec ZLSD Bojan Kontič na našo pobudo, prav tako v Vili Široko, pripravil Poslanski večer, njegov gost je bil dr. Vlado Dimovski, minister za delo, družino in socialne zadeve.

26. aprila smo skupaj z LDS Šoštanj organizirali kresovanje. Kot že lansko leto smo tudi letos poskrbeli za golaž, za dobro voljo pa je poskrbel Pihalni orkester Zarja.

Junija je MF ZLSD Šaleška dolina na šoštanjskem bazenu organiziral turnir v odbojki na mivki, na katerem je sodelovalo 12 ekip. Zmagala je ekipa Freestyler iz Velenja.

Prvo polovico leta pa smo zaključili na igrišču v Lajšah, kjer je MF ZLSD Šaleška dolina z našo pomočjo pripravil piknik, na katerem smo se srečali člani ZLSD Šoštanj in MF ZLSD Šaleška dolina ter se skupaj poveselili ob hrani, jedachi in prijetnih igrah. ■

Cvetka Dražnik Ladinek

SDS ima kandidata za župana

Jesenske volitve bodo nekaj posebnega, saj se zaradi različno dolgih mandатов samo enkrat na dvajset let zgodi, da hkrati poteka kar pet volitev: predsednika države, članov državnega sveta, županov, članov občinskih (mestnih) svetov, članov svetov krajevnih (četrtnih, vaških ...) skupnosti.

Stranka SDS na predsedniških volitvah ne bo nastopila s svojim kandidatom, ampak skupaj s stranko Nova Slovenija podpira kandidaturu neodvisne kandidatke g. Barbare Brezigar. Osebo, ki naj bi bila na predsedniškem mestu, morajo odlikovati tako občutljivost in zavzetost za dobro državljanov, kakor sposobnost, da veljavno zastopa državne interese. Eno in drugo pa pomeni, da se zavzema za pravno in socialno državo, enakost pred zakonom, za uspešno gospodarstvo, za moderno in vsem dostopno zdravstvo in šolstvo, za razcvet kulture in znanosti, za življenje v miru in toleranci. Prizadevanje za te vrednote pa pooseblja Barbara Brezigar.

Vsake volitve pa tudi pomenijo trenutek resnice za politično stranko. Pri ocenjevanju uspeha moramo opazovati tudi trende in seveda upoštevati vse objektivne okoliščine, ki vplivajo na izid stranke kot celote. Pravočasne priprave so pot do uspeha. S pripravami na volitve je tako tudi že začel Občinski odbor SDS Šoštanj. Tako so za nami postopki evidentiranja kandidatov za člane občinskega sveta, svete krajevnih skupnosti kakor izbiranje kandidata za župana Občine Šoš-

tanj na letošnjih lokalnih volitvah.

Občinski odbor SDS Šoštanj je sklenil, da bo šel na letošnje volitve s svojim kandidatom. Kandidat občinskega odbora SDS Šoštanj je g. Vojko Krneža. Pri iskanju primerne kandidata smo izpostavili vrednote, ki jih kot bodoči župan mora imeti: čut za poštenje in medsebojno zaupanje, odgovornost in strpnost. G. Krneža se dokazuje tudi kot uspešen gospodarstvenik, saj je tudi direktor in lastnik podjetja TIME d.o.o., ki

uspešno dela že celo desetletje. Že v občinskem svetu, katerega član je, je pokazal, da mu je mar, kako ravnamo z okoljem, kako se rešujejo problemi s podražitvijo vrtca, prizadeva si za večji nadzor in bolj transparentno poslovanje Javnega komunalnega podjetja Velenje, katerega solastnik je Občina Šoštanj. Vse to pa so temelji našega načela, socialna varnost v zdravem okolju, kjer se morajo ustvarjati pogoji za gospodarko rast.

Občinski odbor SDS Šoštanj je prepričan, da s programom in kandidatom za župana, s kandidati za člane občinskega sveta ter s kandidati za člane svetov krajevnih skupnosti, s katerim bomo nastopili na letošnjih lokalnih volitvah, tvorimo pravo možnost za še večji in boljši razvoj Občine Šoštanj v prihodnje. ■

Predsednik OO SDS Šoštanj
Peter Radoja

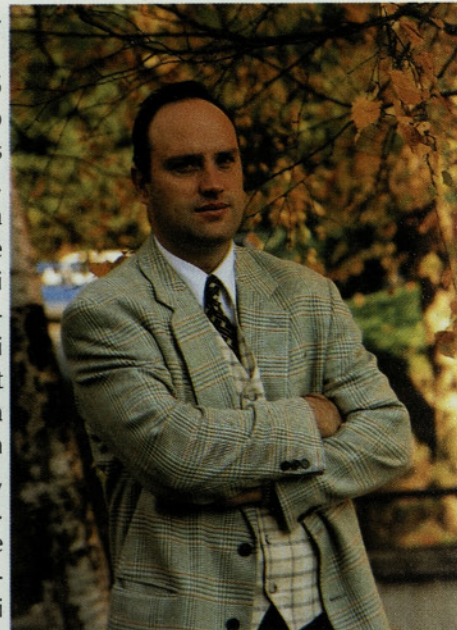
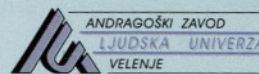

Foto: Arhiv

Ljudska univerza Velenje bo konec avgusta posredovala v občinah Šmartno ob Paki, Šoštanj in MO Velenje Katalog izobraževalnih programov za šolsko leto 2002/2003. Zanimane občane za izobraževanje in usposabljanje s tem želimo seznaniti o možnostih izobraževanja na Ljudski univerzi Velenje in vabimo k vpisu.

INFORMATIVNI DNEVI LJUDSKE UNIVERZE VELENJE

Ljudska univerza Velenje bo v času od 10. do 19. septembra 2002 organizirala informativne dneve o vseh svojih izobraževalnih programih, možnostih vpisa in šolanju. Predstavniki Ljudske univerze Velenje vas bodo seznanili z vsem, kar bi želeli v zvezi s šolanjem oz. izpopolnjevanjem izvedeti. Informativni dnevi bodo v naslednjih krajih in terminih:

10. septembra ob 17. uri
10. september ob 17. uri
19. septembra ob 17. uri

Mestna galerija Občine Šoštanj, Glavni trg - Šoštanj
Občina Šmartno ob Paki, Kulturni dom - predverje
Ljudska univerza Velenje, Titov trg 2, Velenje

Informacije o izvedbi informativnih dni prejmete na tel.
03/ 898 54 50 od 2. septembra dalje!

VZREJA PLEMENSKIH TELIC

Od pravilne vzreje plemenskih telic je odvisna kasnejša proizvodnja krav molznic. Zato je cilj rejcev, da so plemenske telice dobro razvite, lepo raščene, da niso predebele, da so vzdržljive, imajo velik okvir in s tem povezano veliko konzumacijo krme. Pri takšnih plemenskih telicah lahko kasneje pričakujemo dobro mlečnost in dolgo življenjsko dobo, kar zmanjša sicer visoke stroške vzreje plemenskih telic.

Na rast in razvoj teleta vplivamo že s prehrano breje krave. Tele mora imeti dobro razvito srce in pljuča, kar je pogoj za kasnejšo visoko proizvodnjo. Že takoj po rojstvu lahko nastanejo napake pri vzreji, kot so na primer napake pri napajanju telet in okužbe z nalezljivimi boleznimi, kot je pljučnica in driska. Pljučnicam se izognemo, če teleta namestimo v zračen prostor ali jih redimo na prostem.

Priporočeni prirasti v prvih treh mesecih so od 600 do 800 g na dan. Po odstavitvi v obdobju od treh do petih mesecev starosti pa strokovnjaki priporočajo prirast 800 g na dan. Zdrava teleta priraščajo 600 g na dan. Če so več kot pet dni bolna, lahko prirast pade na 250 g na dan. Do petih mesecev starosti lahko nizke priraste v sesni dobi še nadomestimo, kasneje pa se pričnejo nalogati maščobe in jih ne smemo več intenzivno krmiti. Da se izognemo obolenjem sesnih telet je pomembno, da jim damo mleziivo pravočasno. Le to daje teletu imunsko zaščito. Vedeti je potrebno, da se zmožnost resorpcije imunskih snovi hitro zmanjšuje s starostjo teleta in se od prve do druge molže že razpolovi. Znano je tudi, da je pri krajši dobi presušitve krave matere mleziivo manj kvalitetno, saj vsebuje manj zaščitnih snovi. Tudi mleziivo novih krav, ki jih kupimo visokobreje, slabše varuje teleta pred okužbo iz hlevskega okolja kot mleziivo že prilagojenih domačih krav. Pogosto je vzrok bolezni teleta napajanje s prevetlikimi količinami mleka. Zato naj velja, da je potrebno dati teletu prve tri ure po rojstvu 1 do 2 l mleziiva in mu ga krmiti še tri do pet dni. Če se mleziivo ohladi, ga moramo pogreti v vedru vroče vode – na štedilniku ga ne smemo greti. S pravočasnim napajanjem novorojenega teleta z mleziivom se zmanjša pojav drisk. Prve dni teleta napajamo z 1,5 do 2 l mleka na obrok. Napajamo jih štirikrat, trikrat in nazadnje dvakrat dnevno tako, da mu damo maksimalno 6 l mleka na dan. Količino mleka v obroku povečamo za 10 % na teden. Važna je tudi izvedba napajanja. Temperatura mleka mora biti 30 do 40 °C. Za napajanje telet moramo imeti kakovosten cucelj s pretokom 1 l mleka na 5 do 7 minut, ki ga namestimo do 70 cm visoko. Tele tako opravi do 700 požirkov na obrok. Teleta je najbolje krmiti z delno posnetim mlekom. Ni ga priporočljivo redčiti z vodo, saj s tem razredčimo tudi druge hranilne snovi v mleku. Teletom ne smemo dajati mleka zdravljenih krav, saj to povzroča rezistenco teleta na antibiotike. Mleko krav, obolelih z mastitisom, lahko kasneje povzroči pojav mastitisa pri plemenskih telicah. Če je v mleku prisotno le povečano število somatskih celic, ni zaznati problemov. Pri skupinski reji teleta v času krmjenja privežemo, da preprečimo medsebojno sesanje. Že od drugega tedna starosti začnemo teletom pokladati

močno krmo, odlično seno in svežo vodo. Žita naj bodo stisnjena, saj se zmleta žita prašijo in lahko povzročijo pljučnico pri teletih. Ko tele odstavimo, mora pojesti 1 kg močne krme in 0,3 do 0,5 kg sena na dan. Lahko ga odstavimo zgodaj ali pri starosti 9 tednov. Ko so plemenske telice stare tri mesece in več, moramo biti na njihovo prehrano še posebej pozorni. Hitrost rasti namreč uravnavamo s koncentracijo energije v krmi in ne s količino ponujene krme. Količinsko mora plemenska telica vedno dovolj pojesti. Od prve pojatve do tretjega meseca brejosti je lahko reja bolj intenzivna, potem pa je treba paziti, da se ne zamasti. Ugotovljeno je, da so telice, ki telijo pri starosti 26 do 28 mesecev najboljše, imajo dolgo življenjsko dobo in visoko prirejo mleka. Ob prvi osemenitvi telica pri povprečnem prirastu 0,7 kg/dan doseže telesno težo 410 kg in nato kasneje pri telitvi tehta 610 kg. Za krmljenje je potrebna koncentracija energije 5 mega Joulov/kg suhe snovi. Včasih je dovolj tudi samo seno, če je dovolj kvalitetno. Za obdobje starosti 3 do 5 mesecev se priporoča dodajanje 1 do 2 kg močne krme. Od prve pojatve do tretjega meseca brejosti jim dajemo 0,5 kg močne krme dnevno. Od četrtega do sedmega meseca brejosti ni potrebno dodajati nič močne krme, ki pa jo zopet postopoma vključimo v obrok pred telitvijo v količini 2 do 2,5 kg. Z vključevanjem pričnemo, ko je telica breja šest mesecev. Če je kvaliteta voluminozne krme dobra, po enem letu starosti ni potrebno pokladanje močne krme, v nasprotnem primeru pa tega ne smemo opustiti. Če plemenske telice pasemo, bo kvalitetna paša dovolj za obrok plemenskih telic po šestem mesecu starosti. Pri paši moramo paziti na prisotnost zajedalcev in plemenskim telicam dodajati sol. Paša ugodno vpliva na razvito telesu in pljuč. V kolikor telice v obdobju paše priraščajo manj, to lahko nadomestimo s kompenzacijsko rastjo v zimskem obdobju in živali takrat intenzivneje krmimo.

Primeri krmnih obrokov za plemenske telice:

Starost:	Vrsta krme:			Količina		
				1. primer	2. primer	3. primer
6-12 mes.	mrva	2 kg		2 kg	2 kg	3-4 kg
	travna silaža	6-7 kg		4 kg		
	koruzna silaža			5 kg	5 kg	
	žito	1 kg		/	0,5 kg	
12-18 mes.	mrva	3 kg		1,5-2 kg	3 kg	
	travna silaža			7 kg	12 kg	
	koruzna silaža	10 kg		7 kg		
	žito			/		
18-24 mes.	sončnične tropine	0,5 kg		/		
	mrva	3,5 kg (slabša)		2 kg (slabša)		
	travna silaža	15 kg		10 kg		
	koruzna silaža			10 kg		
	žito			/		

Cilj vsakega proizvajalca mleka je čim višja količina namolzenega mleka. Z navedenimi priporočili za vzrejo plemenskih telic in veliko pozornosti pri reji proizvodnih krav bi vsak rejec lahko povečal količino namolzenega mleka in bolje izkoristil genetski potencial svoje črede ■

Lidija Diklić, kmet. inž.

KRS z.o.o.
Zadruga Šoštanj

Takšen intervju

Izidor Pečovnik

■

Dori

Sedela sva na obzidju lepe baročne cerkve sv. Jurija, ki dominira nad Piranom. Pod nama se je v poletno jutro zbuvalo mesto. Videti je bilo vse od piranskega obzidja preko Tartinijevega trga in delčka pomola v pristanišču pa tja do konca rta Madona. Barke in barčice v pristanišču je bilo le slutiti po jamborih, videti bi jih bilo mogoče, če bi se povzpela više gori, v sam zvonik cerkve. Od tam je seveda pogled še lepši. Od tam bi bile vse lepote Pirana vidne kot črte na dlani.

A tudi razgled z obzidja pri cerkvi sv. Jurija je bil krasen in prebujajoči se Piran je srkal vase najine občudujoče poglede. Žarki poletnega sonca so se odbijali od hišic in hiš in le tu in tam se je sončna svetloba dotaknila tlaka ozkih ulic, s katerimi je prepredeno mesto.

Palače so sijale v svojih gotskih in baročnih fasadah in zvon sv. Jurija je oznanjal polno uro.

Sedela sva v kotu obzidja na kamniti klopci in se pogovarjala. Kdor se je že pogovarjal z duhovnikom Izidorjem Pečovnikom – Dorijem, je gotovo občutil moč njegove besede. Preproste, a poduhovljene, trdne in jasne, prijazne, tople in človeške, ki jo daje na nek poseben, neponovljiv način. Četudi bi znala dobesedno ponoviti besede, izrečene tisto jutro, ne bi zvenele tako. Najbrž ne zato, ker bi za to rabila samo njemu lastno prepričanje, ki se te dotakne v taki meri, da vsaj za nekaj časa spet verjameš v lepoto življenja, pravičnost in dobroto in Boga. Pravzaprav je vse skupaj čisto preprosto, če imaš le srce dovolj široko odprto, da lahko sprejema njegovo resnico.

Srečanja take vrste se pač zgodijo, ker se najbrž morajo. Zakaj sredi Pirana, v tem trenutku sploh ni pomembno. Odkar sem si ga zapomnila kot kaplana v šoštanjski fari, je minilo dolgih trinajst let. Pa vendar ne tako dolgih, da me ne bi spoznal, ko sem ga sredi Pirana ogovorila. "Lej jih, Šoštanjčani," mi je vrnil pozdrav v svojem značilnem dialektu, ki ga vedno in povsod postavi nazaj tja kjer

se je rodil, na Vrnsko. Da se ni spremenil, sem ugotovila takoj, in da je njegova karizma kvečjemu še večja, mi je bilo jasno v istem trenutku. Tujina ga ni spremenila, kvečjemu je on spremenil njo. Zato se je tudi najin pogovor začel pri Berlinu, kjer je zdaj, in se končal tam, kjer bi moral biti pravzaprav začetek. A kdo ve, kje je začetek in kje konec in ali ni pravzaprav vseeno.

Za tale prispevek pa sem skušala čim bolj identično najinemu razgovoru napisati, kaj meni Izidor Pečovnik-Dori.

O Berlinu, o ljudeh in cerkvi v Berlinu in o delu, ki ga opravlja tam

Berlin je veliko mesto in dogaja se veliko stvari, ki imajo velik vpliv na ljudi. Z ožino ne moreš nikamor, ker te širina in odprtost povozita. Tu vidim zelo veliko prednost cerkve. Moj odhod v Berlin leta 1995 je bil zame nekaj prelomnega. Čeprav sem že doma razmišljal o delu z zdomci in me je to

veselilo, sem se v tistem trenutku, ko sem prišel med zdomce, ki jih je v Berlinu okrog 3000, znašel pred velikim vprašanjem: Kako pa zdaj? V Berlinu so med Slovenci v glavnem katoličani, a jaz ljudi ne ločujem na vernike in nevernike, ker nikoli ne veš, kaj nosi kdo v srcu, in nikoli ne veš, kako boš s kakšno izjavo koga prizadel. Ljudi obravnavam take, kot jih srečam.

Berlin je bil zame res poseben izziv, ker sem prišel k tem ljudem z modelom, ki sem ga poznal doma, a sem že po prvem srečanju uvidel, da s takim načinom ne bom prišel nikamor. Zato sem bil primoran narediti salto mortale in takrat sem naredil dobro potezo, ker sem pustil, da so ljudje odreagirali in sem jaz počel tisto, kar so oni hoteli. Na tak način sem prišel hitreje do njih in sami so mi pokazali, kaj so delali do takrat, ko sem prišel jaz. Hkrati pa sem lahko začel dajati svoje. To je bila čudovita kombinacija, ko smo drug drugega vpeljevali. Zato sem hitro postal njihov.

Cerkev je tam zelo dobro organizirana, tako da je na eni strani župnijsko pastoralno delo, na drugi strani pa katoliška skupnost,

ki pa je bolj duhovno kulturno usmerjena. Ta daje veliko poudarka družabnosti, zbiranju in povezovanju in tukaj sem se jaz hitro našel, ker je bil to moj stil duhovnika doma. Že doma sem rad organiziral prireditve in veselice in tako sem se lahko tukaj popolnoma izživel in v teh sedmih letih so nastale čudovite stvari. Vse najboljše glasbene skupine, zbori, ansambli in posamezniki so že nastopali v cerkvi pri meni. Rad povezujem cerkev kot liturgični prostor z drugimi duhovnimi smermi tako, da če je že koncilj odprl vrata narodnemu jeziku in običajem, moramo biti dosledni in dati priliko vsem, ki hočejo s svojim sporočilom dati človeku še nekaj več. Zato nimam pomislekov, da se to odvija v cerkvi. To je v tujini prednost, ker so vrata odprta vsem dejavnikom kulturnega življenja. Ker nisi kontroliran, si močnejši v svojem delovanju, si bolj sproščen in svoboden in veš, da tudi predpostavljeni stojijo za teboj in te podpirajo. Tu je širina, vse je nov izziv in presenečenje.

Cerkev ima v tujini novo dimenzijo, verjetno zato, ker je katoliška cerkev v Berlinu v manjšini in je dosti bolj prilagodljiva in se zaradi tega načina kosa z drugimi cerkvami, kot je npr. evangeličanska. Zaradi našega delovanja prihaja do čudovitih ekumenskih srečanj in je ravno na tem duhovno-kulturnem področju skupni interes. Zato je tudi manj problemov pri oblikovanju božjih služb. Želja po edinosti je zelo prisotna. Za domače razmere ne vem in tako ne morem o njih govoriti.

O vračanju domov

Vsako leto pridem v Slovenijo za en mesec v času, ko imajo otroci v Berlinu počitnice. Z mano pride precej otrok naših zdomcev, letos 15, lani pa kar 45, ker sem povabil zraven še starejše. Letos sem se usmeril na birmance. V Piranu predvsem spoznavamo domovino, lepa slovenska mesta, utrjuje se vez z domovino, po kateri tako hrepenijo, kadar so v Berlinu, in utrjuje se materni jezik. Tu lahko med seboj komunicirajo po slovensko in po savinjsko (smeh), kajti jaz sem vedno in povsod ponosen Savinjecan. S temi otroki tu se imamo lepo.

Poleg tega bom šel domov na Vransko, saj tam pripravljamo Dorijeve dneve in srečanje motoristov, in še kam po tej naši lepi Sloveniji. Načeloma ne mašujem po župnijah, ker ni pošteno, da bi motil delo tamkajšnjih župnikov. Mašujem pa doma na Vranskem, kjer mi župnik vedno na strežaj

odpre vrata, je vesel, če hočem kaj postoriti, in se tam zelo dobro počutim. V Nemčiji je celo prepovedano vračati se v prejšnje fare in tam motiti pastoralno delo.

V Slovenijo bi se vrnil, če bi mi škof tako rekel. Jaz sem dosledno vzel, ko sem škofu obljubil pokorščino, in to še danes upoštevam. Tudi Berlin bi zapustil, če bi škof tako rekel.

O sebi kot duhovniku

Jaz sem srečen duhovnik. To vedno poudarim. Do sedaj sem bil srečen in nikoli nisem dvomil o pravilnosti svoje odločitve in tudi danes, ta trenutek sem trdno prepričan o tem. Nikoli nisem imel pomislekov, tudi v časih največjega nerazumevanja drugih duhovnikov in škofa ne. Nič mi ni težko, tudi celibat ne. Res bi se lahko kot humanist našel v mnogih poklicih, vendar ne bi bil srečen. Prepričan sem v svoje poslanstvo in verjamem v poklicanost, vendar ne samo pri sebi, ampak poklicanost duhovniškega poklica. Če imaš to v sebi, potem tudi krize laže premostiš, ker ni tvoja duhovna povezanost nikoli načeta. To je moja vera in zaradi tega sem srečen. Ljudje pravijo, da se to čuti, zato zelo rad pridigam. Takrat lahko to povem, ne znam pa to zapisati, sem pre malo pesnik ali pisatelj. Jaz se na primer nikjer ne navežem, vedno znova puščam vrata odprta, ker če se navezuješ, druge izključuješ, to pa kot duhovnik ne smeš delati. Skušam biti do vseh enak, čeprav seveda ne mislim, da mi to vedno uspe.

Duhovniki smo v prvi vrsti poklicani za duhovno življenje, ki ga ima vsak človek v sebi. To duhovno življenje skušamo v materialnem svetu ovrednotiti, da ga materialne dobrine ne zatemnijo. Duhovno življenje je vodilo našega delovanja. V tem življenju se razodeva tisti, ki je začetek vsega tega, to pa je pri kristjanih Bog. Duhovno življenje naj bi oblikovalo duhovnika, da bi pomagal tistim, ki teže odkrivajo te življenjske vrednote, ker so bili v drugem okolju, pa bi jih radi.

O krščanstvu

Materialni in duhovni svet in nasploh življenje je eno samo gibanje. Gibanje povzroča duhovno delovanje v življenju, ki je hkrati vodilo. Ker je pri vsakem gibanju enkrat ena stvar v ospredju, drugič pa druga, ne smemo biti preveč razočarani, če včasih

ne najdemo tistega, kar bi radi, bo pa prišlo. Zato je krščanstvo upanje in pričakovanje in sam nisem nikoli razočaran. Včasih ne razumem ljudi, ki vidijo samo nevarnosti in napake življenja, ne vidijo pa, da je med njimi veliko lepega in dobrega. Duhovnik bi moral biti tisti, ki bi odkrival pozitivne stvari in jih postavljaj v ospredje, ne pa tisti, ki odkriva slabe stvari in grehe. Grehe ljudje čutijo sami in jih težko prenašajo, zato je treba stopiti človeku ob stran in mu pomagati, ne pa ga kritizirati. Krščanstvo je lepa stvar, je pa problem, kako si ga določeni ljudje predstavljajo in ga spravijo v življenje. Zelo pomembno je, da ohrani gibanje, kajti dokler ga bomo tako razumeli, bomo bolj svobodni pred tem, kar dela ljudi nesrečne, kajti vodilo tega gibanja je vendarle ljubezen. Do Boga in do bližnjega. Če pa ta zapoved stopi v ozadje, je pa tudi krščanstvo vprašljivo. Res je, da je beseda Bog večkrat zlorabljena, pa vendarle to kaže tudi na nekaj drugega. Opozarja in izziva, tudi tistega, ki jo zlorablja. Tudi tistemu, ki ga blatimo, hkrati delamo reklamo. Zato nič hudega, če imamo večkrat Boga na ustih. To pomeni, da nas vendarle vznemirja. Hudo je samo to, da se včasih poslužujemo napačnih sredstev.

Mene tudi ne moti, če je cerkev prazna. Cerkev je sveti kraj miru in tišine in naj bo vedno odprta. Taka cerkev je čakajoča cerkev in jaz čakajoči župnik, vedno pripravljen na kar koli. Jaz opravi delo enako za enega človeka kot za milijon in mislim, da je to prava drža cerkve. Biti vesel vsakega, ki pride. Ljudje pa so danes že toliko osveščeni, da jim veliko pomeni že osebni bog in že sami z njim sproti kaj postorijo. Duhovniki in cerkev moramo biti samo pripravljeni pomagati jim, ko se zatečejo k nam.

O zaupanju

Zaupanje je pomembna stvar v življenju. Ljudem moraš zaupati. Če jim ne, sam trpiš. Kar naprej gledaš, kdo bo naredil napačen korak, sam pa se ne zavedaš, da jih narediš milijon na dan, pa ti ne sme nobeden nič reči. Jaz tako gledam, pa nimam nobenih problemov. Mi vsi vemo, da so neke norme in meje, in to vedo tudi tisti, za katere mislimo, da ne vedo. Dobro vedo. Ljudem je treba zaupati, pa sam laže živiš.

O stvareh in rečeh, ki jih je počel in jih še počenja

Veliko jih je. Jaz pač počnem stvari, za katere sem prepričan, da jih moram početi, in menim, da si mora človek v življenju upati. Jaz si vedno upam. V vojski v Sarajevu, ko časi niso bili naklonjeni duhovnikom, sem se izmazal s športom. Z različnimi športi se ukvarjam, odkar pomnim. Žal mi poškodba po prometni nesreči marsikaj preprečuje, pa vendar sem se tudi s pomočjo kondicije izmazal. Telesna kondicija mi pomaga tudi pri duhovni moči. V Berlinu podpiram in sponzoriram športna srečanja. To sem počel tudi doma. V Šentrupertu nad Laškim sem s tistimi ljudmi krasno sodeloval in tam organiziral nogometna srečanja. Od tam mi je ostal tudi spomin na zidanje cerkvice sv. Barbare, tam smo preprečili, da bi na sveto mesto odlagali jedrske odpadke in ta cerkvi- ca je res moj ponos, trud mojega razmišljanja in dela. Vendar se tudi tja ne vračam. V Šentrupertu nad Laškim sem v cerkvi skupaj z mladimi modnimi oblikovalci organiziral modno revijo, o kateri že tako vsi vse vejo, tam sem se tudi na nekem dobrodelnem koncertu srečal z mladimi muzikanti, ki sem jim rekel, da jim bom pomagal. To sem tudi storil, tako da nosijo moje ime. To me ne moti, pravzaprav sem vesel, če jim tudi s tem kaj pomagam, meni pa nikoli na kraj pameti ni prišlo, da bi se propagiral. Tudi se nikoli nisem želel z ničimer okoriščati, čeprav imam rad lepe stvari. Tako je bilo tudi z dobrimi avtomobili. Ko sem vozil BMW, ki so mi ga pravzaprav podarili, sem bil najbolj vesel, da sem lahko z njim peljal otroke ali pa stare ženičke k maši. S temi stvarmi se ne postavljam. Kvečjemu mi je bilo v breme, ker so mogoče ljudje to sprejeli drugače. Zdaj vozim starega golfa pa je "glih" tako v redu. Ne rečem pa, da spet ne bom kdaj vozil boljšega avtomobila, ker imam pač rad lepe stvari.

V Berlinu tudi podpiram mlade muzikante, imenujejo se Druga generacija. Najbolj pa sem vesel, ker lahko sodelujem z različnimi skupinami iz Slovenije, ki redno prihajajo k meni na obisk in skupaj prirejamo čudovite koncerte in večere. V Berlinu se res dobro počutim, tu sem se našel. Povezovanje Berlina s Slovenijo je zelo močno, predvsem zaradi mladih, zdomci pa so za Slovence opomin, ki nas dela trdne in močne.

O karizmi, ki mi jo nekateri "očitajo", si ne

upam govoriti, to je prevelika stvar. Priznam pa, da si upam storiti stvari, za katerimi stojim, in da se za pomoč vedno zahvalim Bogu. Letos sem bil deležen velike medijske pozornosti. Vse skupaj se je zgodilo nekako čudno, ko so pri dnevniku Berliner Zeitung iskali Slovenca, ki bi nekaj vedel o nogometu. Prišlo je do intervjuja in nekaterih posnetkov, kako v talarju žongliram z nogometno žogo. Vse skupaj je pripeljalo do reportaže na drugem programu državne televizije, kjer sem nastopal v originalnem Pelejevem dresu številka 10, ki mi ga je podaril Brane Oblak. Na vse skupaj sem pristal, ker sem vedel, da bom naredil nekaj dobrega, ne le za svojo berlinsko župnijo, temveč tudi za našo Slovenijo. Res pa je bila medijska odmevnost velika. Kaj vem, stvari se kar zgodijo.

O Slovencih

Slovenci smo priden, čist, dober in zanesljiv narod. Res je, da nam zaradi naše majhnosti včasih spodrsne in v majhnosti je veliko sebičnosti in nevoščljivosti. Vendar tega ne štejem za greh, ampak je tudi to dobro, ker to pomeni, da nam ni vseeno, da se zanimamo drug za drugega in prav to nam je pomagalo, da smo v težkih časih skupaj stopili. Ker smo majhni in je doba informatike, imamo tudi veliko preglednost in je tudi to naša moč.

O vrednotah

Zame kot človeku sta največji vrednoti spoštovanje in razumevanje.

Zaradi spoštovanja sem jaz lahko svoboden na vseh ravneh življenja. Tu ni predsodkov in zato zraven vključujem razumevanje, ker če ni razumevanja potem ne gre. Če ni razumevanja je težje spoštovati. To je pri meni zelo v ospredju. Kar pa se tiče mojega dela kot duhovnik pa gradim na zaupanju. Zato tudi tvegam in si upam. Ker če ne tvegaš si ne upaš, premalo ljubiš, premalo daješ.

O Piranu in Šoštanju

Piran je zame najlepše mestece na Jadranu in čeprav imamo samo nekaj čez 40 km obale, je ne poznamo dovolj in je še veliko skritih kotičkov. Piran imam rad in se tu vedno dobro počutim. V Šoštanju sem se tudi odlično počutil in moram pohvaliti župnika in dekana Jožeta Pribožiča, ker je nama s kaplanom Jankom zaupal. To sem spoštoval in tudi to, da smo vse probleme

rešili zvečer, ko smo bili včasih skupaj na "kriглу" v njegovi kleti in smo se tam zmenili in nismo problemov prenašali na drugi dan. Iz Šoštanja sem odhajal z nepozabnimi vtisi.

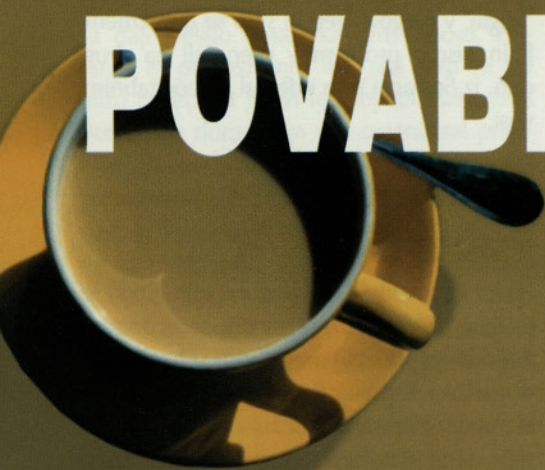
In kaj je Izidor Pečovnik

Izidor Pečovnik - Dori je duhovnik. Rodil se je leta 1955 na Vranskem in se v domači župniji pod vplivom škofa Grmicha in domačega župnika Rutarja odločil za študij teologije. Pravzaprav bi bilo pošteno povedati, da se je odločil sam, po nekem notranjem klicu, ki ga je doživel v osmem razredu in katerega pomena si ni znal razložiti. Odšel je v mariborsko semenišče in na fakulteto, ki jo je leta 1979 končal. Eno leto je bil v Trbovljah, nato pa leta 1980 zapel novo mašo na domačem Vranskem. Je tudi eden redkih duhovnikov, ki je novo mašo pel doma, bil tam posvečen v duhovnika in prejel tudi sveto mašniško posvečenje. Prva fara mu je bila Prebold, kjer se je ravno tako kot v Trbovljah znašel v sredini delavskega razreda v takratnih komunističnih časih in se tudi tu krasno ujel in razumel z ljudmi. Iz Prebolda so ga poklicali v Maribor v župnijo sv. Rešnjega telesa, od tam pa je prišel v naš Šoštanj in kot povsod, kjer je bil, takoj postal iskan, priljubljen in drugačen. Zadnji krst, ki ga je Dori opravil v Šoštanju, preden je šel v Šentrupert nad Laškim, si bomo najbrž zapomnili po tem, ker še nikoli do takrat in nikoli potem ni bilo pri krstu toliko otrok. V Šentrupertu nad Laškim je prvič deloval kot župnik. Njegova drugačnost in pripravljenost sprejeti vsakršen izziv se je tukaj potencirala v tej smeri, da so po maši stare ženice šle na nogometno tekmo, ki jo je organiziral Dori, in se vpisale med navijačice, v cerkvi pa je skupaj z mladimi umetniki in kreatorji iz Celja pripravil modno revijo. Ni pomagalo njegovo pojasnjevanje, da se tudi cerkev zanima za lepoto in modne tokove, škof Kramberger ga je premestil v Berlin, kjer odlično opravlja pastoralno delo za naše zdomce. Hkrati pa je zdaj tudi župnik v župniji sv. Elizabete Turingijske v četrti bivšega zahodnega Berlina in seveda še veliko več in vsega. Zagotovo pa je in ostaja duhovnik. Srečen duhovnik. ■

POVABLJEN NA KAVO

Bojan Prašnikar

Novi selektor slovenske nogometne reprezentance

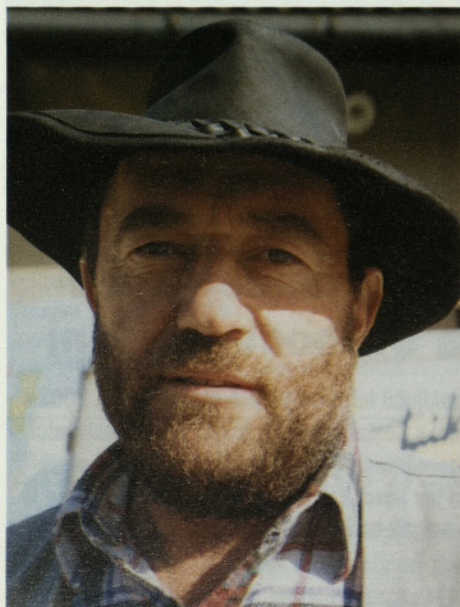

Že kar nekaj časa sem razmišljala, da bi ga povabila na kavo. Ker je bil nekoč šmarški nogometaš. Ker je ponesel ime domačega kluba do okvirov tedanje domovine. Ker je ponesel ime slovenskega nogometa čez okvire današnje države. Ker je največji med slovenskimi klubskimi trenerji. In ker je Šmarčan. Pardon. Ker je verjetno najbolj znan Šmarčan. Pa sem kar nekam oklevala. Da je preveč zaposlen za navadno kofetkanje s čisto navadno soobčanko. Da ga bom že, tako le mimogrede, pocukala za rokav. Da ga že srečam v trgovini. In čeprav sem vztrajno, takole čisto mimogrede, hodila mimo njihove lepe hiše za veliko belo ograjo (od mojega doma do njihovega je (čisto mimogrede) natanko 572 korakov) nisem ravno naletela nanj. In med vsem tem je vnovič postal selektor državne reprezentance. In mojega oklevanja je bilo naenkrat konec. Pa sem se s pomočjo svoje detektivske žilice (in očetovega mobilnega telefona) dokopala do telefonske številke mojega najbolj slavnega sokrajana. Ker se je potem v mojem telefonu oglasila operaterka s približno madžarskim pojasnjevanjem, da je linija zasedena, sem upravičeno posumila, da ga verjetno ni doma. Ker tistega jutra še nisem pogledala v Ekipo, se mi ni niti približno sanjalo, da kličem v Estonijo (kaj sta si madžarščina in estonsščina podobni?). Pa me je Bojan Prašnikar prijazno poklical nazaj. In že naslednji dan sva skupaj sedela v prijetni senci. Ob kavi seveda.

Zaradi ogromno opravkov je Bojan Prašnikar veliko na poti. A v času (nogometnih) počitnic smo ga v Šmartnem v preteklosti velikokrat videvali skupaj z malo hčerkico in nihče ni razmišljal o njem kot nekom, ki je že segal po evropskih nogometnih zvezdah. Čeprav smo seveda tudi mi z njim doživljali velike uspehe in se v zanosu počutili kot delček tiste čudovite zgodbe. Takrat se je našel tudi kakšen transparent s čestitkami pred njegovo novo družinsko hišo (za katero so večinoma najprej spraševali vsi nogometni funkcionarji, ki so prihajali na tekme domačega nogometnega kluba). In zato ni čudno, da se sedaj kar nekam ponosno nosimo, ko je zopet prevzel krmilo reprezentance. Ker se bomo zopet lahko postavljali s transparenti. A mojemu sogovorniku se zdi vse to del njegovega poklica, ki je njegovo življenje. Pravzaprav pravi, da sploh ne razmišlja o tem. O slavi. O pozornosti. O medijih. Da preprosto skuša sprejeti vse kot čisto prijetno obvezo. In ob zadnji misli se prijazno nasmeji. Jaz pa razmišljam o tem, da bodo športni novinarji, ki spremljajo reprezentančni nogomet, od sedaj naprej manj trpeli. Nasploh se ne moreva izogniti nogometu. Ker se ga je veliki Bojan Prašnikar največ naučil v domačem klubu. Ki mu je dal neko posebno perspektivo in moč, namreč da se moraš s položaja majhnega kosati z večjimi. In si tako prisiljen izkoristiti vse svoje zmožnosti. Vse skrite rezerve. Seveda pa mu je posebno širino za življenje v športu dal študij. Pa vendarle je Bojan Prašnikar ubral nenavadno pot v svetu športa. Pravzaprav izjemno pot. Že zelo zgodaj je začutil sposobnost vodenja drugih, ki jo je usklajeno z igranjem nogometa usmeril v trenersko delo. Tako je bil v nogometni sezoni nepozabnega leta '81 tako trener kot igralec članske ekipe NK Šmartno, ko je le-ta dosegla pravzaprav največji uspeh v celotni zgodovini kluba. Ob vsem tem se zdi več kot le možno usklajevati vlogo klubskega trenerja z delom selektorja državne reprezentance. Še posebej, ker za tem stoji človek, ki ima kot edini v Sloveniji že tovrstne izkušnje. In je nasploh vaje vse podvajati. Biti aktiven nogometaš in obenem trener. Biti profesor športne vzgoje in hkrati trener. Biti trener in selektor. Skratka Bojan Prašnikar je človek, ki nedvomno lahko

počne dve stvari naenkrat. Ali celo več. Tako mi čisto resno pove, da doma po navadi pri kosilu posluša ženo ob prižgani televiziji z razgrnjenim časopisom ob krožniku in telefonom ob ušesu ob tem, ko se pogovarja s sinom ali hčerko. Malo se nasmejim, ko si skušam vse to predstavljati, a ob misli, da zmore toliko stvari, mu na koncu še verjamem. Sicer pa mu družina pomeni resnično oporo. In oazo, da se sprosti. Umiri. Čeprav Bojanov nogomet vstopa tudi med družinske okvire. Celo tako zelo, da njegova žena sploh ne spremlja več v živo njegovih tekem. Ker jo preveč skrbi. Ker so v nogometu seveda velike skrbi. Veliki napor. In velike preizkušnje. Bojan mi pripoveduje o eni takšni iz svoje aktivne nogometne kariere. Ko je staknil težko poškodbo in so mu zdravniki napovedali konec športne poti. Takrat je ravno poučeval na šmarški osnovni šoli in so mu učenci nosili stol na igrišče, ker so imeli raje, da on vodi ure športne vzgoje, pa čeprav sede na stolu, kot pa da ga ni. Pa je pet mesecev kasneje kljub temu zopet stal v enajsterici Šmartna in na tekmi z Beltinci zabil dva gola za zmago domačega moštva s 5 proti 0. Pripoved me seveda fascinira in me dokončno prepriča v to, da je slovenska reprezentanca v najboljših rokah. Malo me skrbi le še, ko pomislim na vraževerne ceremoniale prejšnjega selektorja, kakšnih posebnih obredov se poslužuje naš najbolj znan krajan pred pomembnimi tekmami. Pa me pomiri, da pravzaprav nima nobenega posebnega talismana in ne prisega na nobeno vraževernost za srečo. Da je vse stvar zaupanja v lastne sposobnosti in sposobnosti tistih, na katere jih prenašaš. In seveda je stvar tudi in predvsem v tem, kako to počneš. Seveda bi svojega sogovornika spraševala še o tisoč stvareh. A ker ga med najinim pogovorom po telefonu najmanj desetkrat zmotijo najbrž že pomembni ljudje. In ker je pravzaprav na poti domov. In ker je bil prejšnji dan v bistvu še v Estoniji. In ker ga pred sobotno tekmo v Ljudskem vrtu čaka še najmanj tisoč opravkov, vem, da sva popila vso kavo. Zaenkrat. Ker ni šment, da ga, tako čisto mimogrede, nekje med petstodvainsedemdesetim in petstotriinsedemdesetim korakom ne srečam in ga ne pocukam za rokav ■ ■ ■

IZPOD KLOBUKA

K*upi revij, člankov in knjig mi v zadnjem času skušajo dopovedati, da je moderni moški v krizi. Ne vem sicer, kako točno izgleda takšen moški, ampak kjer je dim, je tudi ogenj, pravijo. Sam bi sicer težko ocenil, če spadam v to novodobno kategorijo, lahko pa rečem, da me pogled (posebno spomladi in poleti) na mlade, brhke, samozavestne in predrzne mladenke res spravi v nekakšno krizo, če so povečano bitje srca, begajoči pogledi in še kakšne določene fizične spremembe simptomi takšnih stanj. Seveda se z vsemi silami borim, da takšno krizo premagam prej, ko mi pri tem pomagata kakšen domač ali vaški krizni štab.*

Kakor koli že, obsežno analiziranje nekakšnih moških tegob je postalo priljubljen, moden hobi, s katerim se v glavnem ukvarjajo – ženske. Razne ANE in LIZE tako ugotavljajo, da menda moški izgubljajo svoje tradicionalne funkcije, kot so vloga skrbnika družine, zaščitnika, fizičnega delavca, vojaka in seveda tista nekdanja tipična moška opravila – pretepanje, pijančevanje, hazardiranje, strastno kajenje; skratka ravnanja, s katerimi naj bi Adamov potomec potrjeval svojo superiornost proti ženskam in na ta način menda izkazoval moštost (so sicer še drugi načini).

Seveda je logično, da v primeru, ko ena stran nekaj izgublja, druga pridobiva. Dandanašnja praksa to potrjuje. Če pogledam okoli sebe, vidim čedalje več nabildanih možač s havankami v ustih, žensk na kamionih in traktorjih, pogled v črne kronike pa mi prikimava, da nekdanji nežnejši spol počasi prevzema primat tudi na ostalih, zgoraj opisanih področjih, kjer so še, ne dolgo tega, suvereno vladali moški.

Očitno so se tekom zgodovine ženske nekako prikradle za hrbet ter s svojo vztrajnostjo, nepopustljivostjo, zvitostjo in tudi pridnostjo počasi začele osvajati moški teren. Malo jim je šlo na roke tudi dejstvo, da dandanašnji tehnološki razvoj rabi čedalje manj silakov, ki delajo v rudnikih, na gradbiščih, železarnah, kmetijah ...

Bolj v "modi" so dela, kjer je potrebno veliko ročnih spretnosti, vztrajnosti, potrpežljivosti, pa migetanja z boki in koketnega dvigovanja slušalk. Pedagogov po šolah in institucijah pa je itak ostalo le še za vzorec.

In namesto da bi si današnji nekakšni "moderni" moški našli učinkovit način, kako se upreti ženski nevarnosti, so se začeli obnašati – po žensko. Tam do tridesetega (ali še čez) se skrivajo ali crkljajo pri materah, bojijo se služiti vojake, po svetu hodijo namazani in polizani kakor telički, po možnosti še okrašeni z nakitom kot kakšna Liz Taylor. Dvom mi še povečujejo depilirani in s plastičnimi operacijami spremenjeni primerki.

Potem se res ne gre čuditi, da smo se pričeli smiliti tudi najbolj zakrknjenim feministkam. Kljub vsemu še nisem čisto obupal nad novodobnim moškim življenjem in nekakšnimi novimi razmerji na relaciji moški – ženska (prevzem dominacije). Dokončno pa bi me strlo, če bi videl, da lahko dvajset žensk v štirih urah zabetonira "plato" hiše (10 m x 12 m) in pri tem spiše 5 gajb pira ter 40 l vina. ■

Šoštanjski župan Milan Kopušar in Ingo Rozman, izdelovalec starih stenskih ur.

Foto: Jože Miklavc

Čas teče tudi uram

Zelo odmevna in obiskana razstava, ki je bila v Mestni galeriji Šoštanj v maju in juniju, je bila razstava stenskih ur iz zbirke Inga Rozmana iz Šentjurja. Čez trideset stenskih ur je s svojim bitjem in tiktakanjem pozdravljalo obiskovalce, ki so se po eni strani čudili Rozmanovi lastni zbirki bajtarskih, meščanskih in kmečkih ur, po drugi strani pa občudovali njegove ročno izdelane ure, ki jih gospod Rozman po vzorih starih mojstrov izdeluje že vrsto let.

Po oceni gospe Carmen Trglavčnik, priznane celjske urarke, je vsaka njegova ura vrhunski izdelek, saj je vsak mehanizem zanimivo prilagojen oziroma je posnetek iz 17., 18. in 19. stoletja v identičnem stilu. Za vsako uro, ki je ročno izdelana, vloži preko 1000 ur dela, če pa bi upoštevali vso pripravo materiala, idejo in oblikovanje vsakega detajla, bi se teh ur nabralo še enkrat za tisoč. Marsikdo bi se vprašal, zakaj to sploh počne, toda to je gotovo ena izmed stvari in on eden izmed ljudi, za katere pravimo, da so kot sol v juhi. Obogatijo naše življenje in ga ovrednotijo na nevsakdanji način.

Njegova pot je pot kmečkega sina, ki si je z voljo, pametno glavo in pridnimi rokami utiral pot v življenje. Po nenavadnem konjičku, ki ga spremlja že iz otroštva, so ga spoznali v tujini in doma. Poleg tega, da se ukvarja z urami, je tudi odličen restavrator, počne pa še marsikaj zanimivega. S svojo družino, ki ga pri njegovem delu v celoti podpira, živi v Vrbnem pri Šentjurju in med drugim skrbi tudi za domačo kmetijo, ki je v neposredni bližini. Njegovo zanimanje za preteklost, ki jo spretno prenaša v sedanost, in njegova potrpežljivost ter spretnost ga močno odlikujejo, v nenehnem gibanju, v katerem živi, pa se zdi, kot da ure njegovega življenja merijo zanj čisto poseben čas. ■

Milojka Komprej

Egipt malo drugače

Petek, 14.6., je bil zelo vroč dan. Kot bi vreme vedelo, da se bi v galeriji na veliko govorilo o Egiptu. Predstavili so ga nam trije popotniki. Vodja popotnikov Dejan Tonkli, Petra Peunik in Urša Peunik.

Z diapozitivi so ga predstavili tako, kakor ga vidijo oni skozi objektiv svojih fotoaparatorov. Spoznali smo lahko vso barvitost dežele in pokrajine, zaspanost in umirjenost ljudi, ki živijo šele, ko pade mrak, ter onesnaženost velikih mest. Dejan nam je skušal predstaviti življenje ljudi in njihove običaje. Petra in Urša pa sta se posvetili razlagi zgodovine kulturnih znamenitosti, ki so nastale že v času starega Egipta. Predavanje je trajalo debelo uro. Nato pa so si lahko obiskovalci potešili žejo s čajem, ki je bil pripravljen in egiptovskih zelišč (hibiskus) in kadili jabolčni tobak s pravo vodno pipo, imenovano šiša, ki so jo prav tako kot čaj prinesli iz Egipta. S tem pa se je končal še en prijeten večer v naši Mestni galeriji Šoštanj. ■

Katja Rezman

Egipt malo drugače.

Foto: Katja Rezman

Letni koncert mešanega pevskega zbora Svoboda Šoštanj

MePZ Svoboda Šoštanj je zaključil letošnjo pevsko sezono 22. 6. 2002 s koncertom v kulturnem domu v Šoštanju in tudi tokrat zvesti poslušalci in prijatelji zbora niso bili razočarani. Nasprotno, bili so prijetno preseščeni in navdušeni, saj so jim pevci dali možnost, da jih spoznajo ne le kot člane pevskega zbora, ampak tudi njihovo življenje in ustvarjanje v prostem času.

Narodne in zabavne pesmi, ki jih je zbor zapel v prvem delu koncerta, so bile namenjene promociji zgoščenke z naslovom To smo mi, v drugem delu pa se je vse dogajalo na "pevskih vajah", pravzaprav med čakanjem na zborovodkinjo Anko, ki je na vaje "zamudila".

Čeprav je za uspehe, ki jih zbor dosega vsa leta svojega delovanja, potrebno trdo delati, najdejo pevci čas tudi za druge aktivnosti. Kar nekaj jih je, ki obvladajo različne instrumente. Stanko Vrčkovnik, Franc Sevnčnikar in Erik Hribnik harmoniko, Kristjan Kolenc in Boštjan Mežnar kitaro, Marko Berzelak bobne (ti trije sestavljajo skupino Narf), Jože Rovšnik ksilofon, Barbara Sevšek in Klementina Rednak Mežnar klavir. Znotraj zbora so se formirale tudi pevske skupine. Mlajše pevke so sestavile vokalno skupino Mihelce, ki se je letos že zelo uspešno predstavila na občinski reviji Pozdrav pomladi, ženski tercet pa neguje narodno pesem. Manjkala ni niti kronika s priprav zbora na Loki pod Raduho, ki jo je spesnila Metka Atelšek. Vse to je bilo zelo sproščeno predstavljeno publiki in treba je reči, da so se pevci izkazali tudi kot igralci, saj so naredili pravi "show".

Navdušila in presenetila pa je tudi razstava, ki je bila pripravljena v avli kulturnega doma. Pa ne le obiskovalce, ampak tudi pevce, saj je večina "umetnikov" svoje talente in svojo ustvarjalnost uspešno skrivala očem javnosti. Svoje slike (olja) sta razstavljala Roman Skornšek in Ivan Sevšek, z risbami sta se predstavili Judita Kolenc in Klementina Rednak Mežnar, ki je s svojimi risbicami otrok opremila tudi voščilnice. Spretno uporabo računalnika in umetniški talent je pokazala Barbara Sevšek pri grafičnem oblikovanju knjižice in ovitka zgoščenke To smo mi. Stanko Vrčkovnik je kot uspešen čebelar razstavil med in izdelke iz medu, Andreja Dermol pa zdravilna zelišča in celo slike, narejene iz posušenih rož. Različna ročna dela, gobeline, kvačkane prtičke in pletenine so prispevale Zvonka Vrčkovnik, Jožica Ferenc, Vanja Stropnik in Metka Atelšek. Občudovali smo tudi ure, ki jih izdeluje Anica Skornšek tako, da poslika kose ogledal s cvetličnimi motivi. Jože Rovšnik pa nas je prepričal, da plehtarstvo še ni izumrlo, saj še zna opletati steklenice.

Sedaj uživajo pevci zaslužene počitnice na različnih koncih Slovenije ali v tujini. Z mislimi pa so že pri novih projektih, ki jih čakajo v naslednji sezoni. Že septembra potujejo v Švico na veliko srečanje naših zdomcev, da jih bodo razveselili z lepo domačo pesmijo. Kot že nekaj let bodo tudi letos zapeli pri Sv. Križu nad Belimi Vodami pri božični maši, drugo soboto v januarju pa bosta v

MePZ Svoboda Šoštanj.

Foto: Milojka Komprej

kulturnem domu spet dva noveletna koncerta, seveda s Komornim orkestrom Vrhnika in MePZ Mavrica z Vrhnike. Najpomembnejši nastop čaka pevce spomladi, na državnem tekmovanju Naša pesem v Mariboru, ko bodo s čim boljšo uvrstitvijo poskušali ponovno potrditi svojo kvaliteto. ■

z.s.

Zbornik ljudskih pevcev

Izšel je že 12. zbornik ljudskih piscev upokojujencev Slovenije z imenom **Jesenska žetev**. Zbornik izide vsako leto pri založbi Drumac v Mariboru. Je v treh delih, vsebuje pa pesmi in prozo kar 160 piscev iz vse Slovenije, med katerimi sem tudi jaz.

Vse gradivo je zbral in uredil g. Zlatko Rafolt, lektoriral pa naš znani pisatelj g. Janez Švajcer, oba sta iz Maribora. Vsi pici smo včlanjeni v literarni klub Likus. Leta 1993 smo se na pobudo takratnega predsednika DU Šoštanj g. Rudija Satlerja med prvimi v Sloveniji zbrali in ustanovili literarni krožek DU Šoštanj. Že naslednje leto smo svoja dela prvič objavili v knjigi ljudskih piscev z naslovom Od srca do srca.

Vodstvo tega krožka je prevzel g. Franc Hudomal, z ženo gospo Marijo Hudomal pa sta vsa leta naša mentorja in hkrati tudi pisca. Za opravljeno delo nista nikoli prejela honorarjev, kot je to v navadi drugod, zato jima vsaj iskrena hvala.

Naj se ob koncu spomnim še svojih prijateljev iz tega krožka, s katerimi smo leta 1995 izdali tudi knjigo svojih del: Terezija Golubič, Marija Gomboc, Jule Mlinar, Franc Pečovnik, Franc Špital in Hilda Steblovnik. Svoja dela sta v tej knjigi objavila tudi Franc in Marija Hudomal.

Bolj poredko se še dobimo in v vedno manjšem številu, saj bolezen tega maršikomu ne dopušča več. Pa vendar, dokler ne zastane pero, bomo še pisali, v veselje sebi in mogoče še komu.

Objavljam še svojo pesem iz zbornika Jesenska žetev:

Sijaj, sijaj, sončece rumeno,
da prikličeš spet pomlad zeleno,
s pisano preprogo travnik se pogrne
in v tančico belo drevje se ogrne.

Spet se drobne lastovke vrnine
v naše kraje bodo od drugod,
tam pod streho stare domačije
bo odraščal njihov mladi rod.

Sijaj toplo tja v poletne dni,
da boš dalo rast, da žito dozori,
tja v večer še vetrič nosi tople zrak,
ko svetloba tvoja se izgublja v mrak.

Na jesen, ko sladko grozdje dozori,
svet Martin iz mošta vino naredi,

ŠOŠTANJ ROLA 3-Pred koncertom so "mladi Šoštanj" predstavili svoje verze na otvoritvi Kajuhovega parka.

Foto: Zdravko Kočevar

ko vse krajši dnevi daljšajo noči,
vsak tvoj žarek nas razveseli.
Daj, zasveti tudi v hladne zimske dni,
naj odeja snežna kakor biser zažari,
dan brez tebe pust in prazen je,
tak kot brez ljubezni je srce.

Eno željo, sonce zlato, še izpolni mi,
da ogreješ srca žalostnih ljudi.
Tja med revne, zapuščene vsepovsod
žarek upanja naj znova najde pot.

Ko zarana v sončno jutro se zbudim,
Bogu se zahvalim, da živim,
tja v novo tisočletje še moči ti daj,
naj nikoli ne ugasne tvoj sijaj!

Ana Meža

Zgodil se je ŠOŠTANJ ROLA 3

V soboto, 29. junija, sta se zgodili dve dobre stvari. Uradno se je odprl mestni Kajuhov park in zgodil se je Šoštanj rola 3 ali Prettystones roll 3 ali Schonstein rollen 3. Koncert, za katerega upamo, da bo postal tradicija, se je odvijal na rokometnem igrišču.

Letos je bil oblečen v metalski stil. Prišlo je kar lepo število tipov in tipic, oblečenih v črno in s tatooji na rokah in nogah in itd. Vendar, kakor grozno so že nekaterim izgledali tako oblečeni in namazani, ni bilo nikakršnih izgrediv, koncert je lepo teklo s primerno glasbo. Prišle so skupine Bad blood - Čakovec, Hrvaška; Noctiferia - Ljubljana; God scard - Kranj; Kaoz - Velenje; Something small - Velenje in iz rodne mesta Šoštanj Supremacy in On/Off. Prišla je še skupina iz daljne Južne Amerike iz Mexico city, katere imena si nisem uspela zapomniti, ampak že to je nekaj, da celo v Mexicu vedo, kje je Šoštanj. Vzdušje je bilo zelo pozitivno, samo okoli 20. ure je organizatorje malo zaščemelo v želodcu, ker so začele padati škraplje z neba, ampak pada-le so samo 3 minute, nato je bilo vzdušje zopet pozitivno. Tudi ljudstvo, ki je prišlo v Šoštanj, je bilo zelo pisano in veselo. Našteli smo nekaj Primorcev (Nova Gorica in Sežana), nekaj Gorenjcev (Jesenice, Kranj in Ljubljana), Korošcev, Prekmurcev in Dolenjcev ter seveda veliko Celjanov, Velenjčanov, Šoštanjčanov (zunaj rokometnega igrišča jeznih ali začudenih). No, metalski žur je uspel, ker je nam, mladim končno uspelo, da se je v Šoštanju zbrala vsa Slovenija v malem. Tako se je končal še en (tretji) Šoštanj rola in naslednji dan je bil lep sončen dan, ravno pravi za pometanje in pobiranje smeti, ki so ostale od prejšnje noči. ■

Katja Rezman

Naše korenine

Moji spomini na življenje v Šoštanju med obema svetovnjima vojnama

Maks Dvornik

Na severozahodni strani Šaleške doline se razteza mesto Šoštanj. Mestne pravice je Šoštanj pridobil leta 1911. Bilo je približno 1300 prebivalcev, katerih število se je z leti spreminjalo. Večina je bila zaposlenih v tovarni usnja, njeni lastniki pa so bili Franc Vošnjak in sinovi Herbert in Valter. Eden večjih obratov je bila še tovarna kleja Agrarija – stala je tam, kjer stoji danes TEŠ. Klej so delali iz živalskih kosti. Tudi v žagi na parni pogon, last Stroinigga, je bilo zaposlenih več ljudi. Ostali so delali pri obrtnikih, trgovcih in gostincih. Tovarna usnja je bila med največjimi pridelovalci usnja, znana po celi Evropi. Lastnik Franc Vošnjak je bil zelo napreden tovarnar. Za izdelavo usnja je imel sodobne stroje in strokovnjake. Tri parne turbine so mu oskrbovale pogonsko energijo. Ko je tovarna Agrarija nehala obratovati, jo je Vošnjak kupil in tam napravil vodno turbino, objekt pa spremenil v delavsko naselje. V Lajšah je napravil še eno vodno turbino za razsvetljavo in potrebe na posestvu Gutenbihl, ki ga je Vošnjak kupil po prvi svetovni vojni od barona Haeblerja (leta 1925). Tu na posestvu je imel sin Valter Vošnjak moderno konjušnico, imel je jahalne konje in konje za gige tekmovanje. Njegov joker Kostanjevič je dosegal lepe uspehe, na katere je bil Valter zelo ponosen. Ko se je Herbert Vošnjak poročil, je zgradil vilo široko za svojo družino. Vošnjak je dal svojim delavcem stanovanje zastonj in pomoč za kurjavo. Vsako leto je Vošnjak organiziral poseben vlak za izlet v Zagreb na Velesejem, za prehrano je bilo poskrbljeno, tovarniška godba je skrbela za razvedrilo izletnikov.

Mesto Šoštanj je večkrat poplavljal reka Paka in onesnažila vodnjake, zato so se občani leta 1929 odločili za gradnjo vodovoda. Uspelo jim je s takratnim županom dr. Mayerjem dobiti pomoč od banovine v višini 1. 500.000 din. Že naslednje leto so začeli z gradnjo. Našli so izvir kvalitetne vode v Belih Vodah pri Razpodovniku. Zidarski mojster Martin Kumer je bil na licitaciji del najugodnejši ponudnik in je spomladi leta 1930 začel z delom. Na Goricah so napravili rezervoar za 120 m³ vode.

Po mestu so med gradnjo instalaterji že dela-

li hišne priključke in hišno instalacijo, da so meščani že imeli tekočo vodo, ko je bil glavni vodovod končan. Leta 1931 je bila na veliko veselje Šoštanjčanov svečana otvoritev vodovoda. Za požarno varnost je bilo vgrajenih 20 hidrantov.

Dobro je vedeti, da je bilo v Šoštanju v tem času 22 trgovin, in to: Senica, Ograjšek, Šumer, Mravljak, Teržan, Langus, Kosi, Šmigovc, Orel, Končan, Gruber, Meh, Pleteršek, Ložak, Kajba, Klemenčič, Skornšek pri "Mosnarju", Ropan, Majndl, Kores, Bata, Mlekarna.

Verdnik, Fece, Srebotnik, Gorčan, Pirmanšek, Bata, Kosi, Pukl, Štor.

Krojači-ice: Verbnik, Volk, Končan, Šarner, Tičer, Nemec, Jan, Kumer F., Kumer L.

Kovači: Šoln, Burkelc, Kumer, Novak, Puherški kovač.

Peki: Kajba, Delopst, Ropan.

Urarji: Vidrih, Vasle, Kajba, Škorjanc.

Lesni trgovci: Zavodlav, Zaler, Rožič, Luskovec, Medved, Pungeršek, Kunstl, Strojnik, Felicijan.

Slaščičarji: Kajba, Movh.

Frizerji: Štravs, Lenart.

Šoštanj okoli leta 1930 z reko Pako v ospredju, na kateri je bilo v tem času urejenih nekaj kopalšč.

Foto: Arhiv KC IN

Gostiln je bilo 29: Cerovšek, Vasle, Kunst, Galof, Hauke, Trobej, Rajšter, Ježovnik st., Ježovnik ml., Ograjšek, Teran, Berločnik, Pleteršek, Stropnik pd. Basist, Rotnik, Čok, Naraks, Toter, Žmavc, Kordič, Orel, Ropan, Zaluberšek, Kumer - Skalica, Mešič, Terče, Vidmar, Mostnar, Križnik.

Mesnice: Kozlevčar, Kunst, Hauke, Mlaker, Cerovšek (Pibernik), Ježovnik st., Ježovnik ml., Ferder.

Čevljarji: Grebenšek, Čebulj, Čepelnik, Švarc,

Ključavničarji: Toter, Žmavc.

Kleparji: Zelič, Acman.

Fotografi: Vidrih, Irman.

Klobučarji: Šmigovc, Ravljen.

Kolarji: Hribernik, Jevšenak, Kumer F.

Zidarski mojstri: Kumer, Kompan.

Kamnoseki: Sever, Šumečnik.

Prevozniki - taksisti: Lukman, Rogelšek, Šnajder, Toter, Dolinšek.

Mizarji: Kralj, Rogelšek, Polovšak, Volovšek, Mörtl, Srebre, Lampret, Gorogranc.

Lesna galanterija: Horvat.
Sedlarji: Erhart, Koradej.
Branjevci: Pirmanšek, Verdnik.
Mešetarji: Skornšek, Dominik.
Trafikanti: Röck, Skornšek, Valdl.
Pleskarji: Novak, Stojan.
Vrtnarji: Pogačnik, Kojc, Gutenbihl (Voschnagg)
Konjederec: p.d. Grmade (v Metlečah).
Fijakerji: Kunst, Turk.
Pletilstvo: Muhovec.
Dimnikar: Fuks.
Žagarji: Zapušek, Mešič, Medved, Strojnik, Lep p.d., Lihtineger.
Mlinarji: Zapušek, Mešič, Stropnik (Bricman), Golob, "Pohrasnik", Roščer.
Steklar: Rezar.
Vinski trgovec: naglič.
Klobasičar: Ježovnik P.
Nosač: Franček.
Pranje in barvanje oblek: Volk.
Modistinja: Goršek.
Finomehanik: Guzelj.
Advokati: dr. Mayer, Goričar, Terčič.
Notar: Kraigher.
Lekarna: Vrabič.
Zdravnik: dr. Lihtineger, dr. Medic, dr. Korun.
Zobozdravnik: dr. Lihtineger ml.
Živinozdravnik: dr. "Rihteršič".
Okrajno sodišče z zaporom: predst. Potočnik.
Finančni urad: Trepel.
Zemljiško knjižni urad: Perovec.
Poklicni babici: Sternad, Pukl.
Okrajna bolniška blagajna.
Elektro distribucijski urad: Žnidaršič.
Poštolnica d.d. Celje: Korijski.
Poštni in brzojavni urad.
Orožniška postaja s 4 orožniki: komandir in 3 orožniki.
Ubožno hišo je zgradil Vošnjak.
Tovarna lesne volne: Žmavc Hanzi.
Obrtna zbornica raznih strok: preds. Volk, tajnik Novak, blagajnik Stojan.
Osnovna šola - 6 razredna: ravnatelj sta bila Trobej in Vrečko.
Meščanska šola je bila 4 razredna: ravnatelj Hribernik.
Vrtec je imel 2 oddelka.
Vajeniška nadaljevalna šola - 3 razredna: ravnatelj Burdijan.
Hoteli: Union, Kunst, Vasle = Jugoslavija.
Mestna knjižnica.
Javna pralnica na prodeh (še ni bilo vodovoda) lesena pokrita stavba.
Kavarne: Cerovšek, Trobej, Vasle, (muzik šank) igralni avtomat.
Pred Ssokolskim domom je bilo igrišče za odbojko.
Kegljlišča: Vasle, Union, Hanke, Kunst, Žmavc.
Tenis igrišča: Mayer, Peunik, Kunst, Vošnjak (1935). ■

Nadaljevanje prihodnjic

Neki zgodbi na pot ali kdo je pripovedovalec ...

Maks Dvornik je rojen Šoštanjecan. Svoje prve dneve veže na dom pri Skalci, kjer se je rodil 17. 9. leta 1916 mami Elizabeti in očetu Ignacu. Mama je bila rojena Kumrova in doma so imeli gostilno, kamor se je ob nedeljah pa tudi med tednom rado zahajalo. Nasploh je bila družina v teh krajih znana in priljubljena. Ko se je Elizabeta poročila, sta se z možem Ignacem sicer preselila v Slovenske Konjice, kjer je imel mož službo, a v času Maksovega rojstva se je vrnila domov. Tudi kasneje, leta 1923, se je vrnila, in to za stalno ter svoja otroka Ignaca in Maksa vzgajala v domači hiši. Gospod Maks goji na svoja otroška leta kar najlepše spomine, ki se navezujejo na bivanje pod domačo streho, na šolo, osnovno in potem meščansko ter tudi na vajeništvo pri mojstru Zeliču, kjer se je učil kleparstva in vodovodnih inštalacij. Čeprav veselja do tega poklica od začetka ni imel, ga je vendarle spremljal do upokojitve. Njegova želja biti pilot je ostala le želja, ki je bila le priložnostno in napol realizirana med služenjem vojaščine in delovanjem v domačem jadralnem klubu Naša krila, katerega ustanovitelj je med drugimi tudi bil. Vojska ga je ujela na čuden način - tik pred domačim pragom - na železniški postaji v Celju ga je znova vzela v svoje kolesje in ga popeljala v nemško vojno ujetništvo v Stalag Fabring Boston, kjer je pod številko 105982 doživljal tegobe ujetništva. Po dobrem letu je bil odpuščen in se je vrnil v Celje, kjer je bil brat Ignac zaposlen v mestni bolnici. Kmalu nato je bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Večino časa je preživel v

Franciji v mestu Nansi in na raznih vojaških postojankah kot "Funker", kjer so bile rudarske naprave. Ko se je začela invazija, je z dvema prijateljskoma Slovencema dezertiral in se skrival po Franciji ter se nato v želji po vrnitvi domov prijavil 8. ameriški armiji v nemškem mestu Hamm, kjer so jim začasno zagotovili varnost. Domotožje je bilo vsak dan močnejše, zato so se pripravljali za pot domov. Američani so pripravljali zbiralni lager za Jugoslovane, ki so želeli nazaj v domovino. Maks se je s prijatelji odločil za čimprejšnjo vrnitev. Nabavili so si kolesa in vse potrebno ter se odpravili domov. Med potjo so srečali kolesarja, Slovenca, ki je imel dovolilnico od Američanov za vožnjo s kolesom v Slovenijo. Ponaredili so dovolilnico, tako da so imeli vsak svoj dokument. Od mesta Hamm so štirje prijatelji prepotovali 1200 km proti Sloveniji in se spopadali s kontrolami, lakoto, prebodenimi zračnicami, spanjem na prostem in pri kmetih in s podobnimi težavami. Ko so bili že v lagerju v Špitalu, so jih Angleži - to je bila angleška okupacijska cona - zavrnil in Maks se je iz Muenchena kot reportiralec vrnil v Slovenijo oktobra leta 1945. Nekaj časa je ostal pri bratu Ignacu v Celju, dokler ni prišel nazaj v Šoštanj, kjer je sledil svoji vajeniški poti in prevzel bivšo Zeličevo delavnico. Ta se je nato v skladu z družbenimi spremembami razdelila, preimenovala in prestrukturirala in Maks je šel v pokoj kot zaposleni v komunalnem podjetju. Maks ima tudi življenjsko sopotnico Ano in hčerko Eriko, v svojem zanimivem življenju pa počenja marsikaj. Glasba ga je spremljala že od otroštva in na račun kitare je dobro shajal tudi v vojski. Šport mu je izoblikoval telo in duha, kar je neprecenljiva naložba tudi zdaj, ko je gospod Maks že v letih. Njegova dejavnost v jadralnem klubu je pustila sled tako v odboru kot pri sami graditvi jadralnega letala z imenom Bolha, ki so ga sami zgradili v Šoštanju. Njegovo občutek za ljudi, dogodke in zgodovino pa je prav poseben biser. Zato so pričujoči zapiski sploh lahko nastali in zato je nastal tudi uvodnik, ki sam po sebi najbrž ničesar ne razkriva. Če pa je že potreben pa mogoče samo in zgolj zato, ker Maks še zdaj v zrelih letih zre v nebo. Za letali, ki puščajo za seboj belo sled. ■

Tone Ravnikar

Javljanje iz Breginjskga kota

Ker je pač čas dopustov, se tokrat tudi jaz javljam z dopusta, in sicer iz doline Nadi e oziroma Breginjskega kota, ki ga ljudje poznamo predvsem po potresu, ki ga je prizadel leta 1976.

Breginjski kot le i zahodno od Kobarida. S severne strani ga zapira greben Stola (Kobariški Stol), ki je lep planinski cilj, nanj pa vodi tudi več markiranih poti. Breginjski kot je med prebivalci osrednje in severovzhodne Slovenije malo poznan, saj se skriva v senci sosednje, večje in bolj znane doline Soče. Prav tako pa se v dolini v preteklosti nihče ni ukvarjal s turizmom in še danes je glasnikov turistične ponudbe v Breginjskem kotu bore malo. Pred potresom se je večina prebivalstva ukvarjala z ekstenzivnim kmetijstvom za lastne potrebe. Vse ravnice so izkoristili za posevke itaric, krompirja in drugih poljskih pridelkov. Seno za ivino pa so kosili na strmih pobočjih Stola in so go tam v kopah puščali do pozne jeseni, nato pa ga ročno spravili v dolino. Delo je bilo te avno in naporno in le malo mehanizirano. Kmetijske parcele so bile zelo razdrobljene in pravega zaslu ka od kmetijstva ni bilo. Infrastruktura vasi in zaselkov je bila slaba. Hiše so bile stare, zidane iz lesa iz kamenja. Po pričevanju domačina so bile večinoma postavljene na slabih temeljih in ne gre se čuditi, da se je večina poslopij ob potresu zrušila. S potresom je izginila tudi večina prvotne arhitekture Breginjskega kota, ki je danes vidna še v vasi Logje, ki le i ju no od Breginja in jo je potres le la je prizadel, ter v etnografskem muzeju na prostem v Breginju, kjer so obnovili nekaj hiš, ki jih po potresu niso porušili. Vse stavbe so pod spomeniškim varstvom. Je pa potres na drugi strani prinesel v dolino tudi napredek. V popotresni obnovi so razširili in asfaltirali cestišča. Stare, arhitekturno lepe, a nefunkcionalne hiše so zamenjale nove, monta ne. Življenje je postalo bolj "napredno" in ljudje, ki so ostali, so se le še v manjšem dele u ukvarjali s kmetijstvom. Ostali so si poiskali delo v Soški dolini ali bli nji Italiji, saj je bil sedaj omogočen tudi javni prevoz. "V vsaki nesreči je tudi nekaj dobrega," je rekel domačin, s katerim sem se pogovarjal v Podbeli. "Če ne bi bilo potresa, bi večina vasi izumrla in hiše bi se podrle same od sebe," je bil prepričan. Vsekakor mu nisem oporekal in tudi ne očital tega, da jim ni nič kaj al za starimi hišami. Danes prebivalstvo, podobno kot v drugih predelih na obrobju Slovenije, pesti predvsem slaba industrijska razvitost in malo razpolo ljivih delovnih mest. Deloma jih rešuje zaposlovanje preko meje v Italiji, kar pa je relativno daleč.

V poletnih mesecih Breginjski kot o ivi od ohladitve eljnih kopalcev. Reka Nadi a, ki je pravi biser, je znana po relativno topli vodi (segreje se tudi čez dvajset stopinj Celzija) in čudovitih tolmunih. Izvira med Breško goro in Stolom na meji z Italijo. Zlasti zanimive so njene soteske in korita pod vasjo Logje, pri znamenitem Napoleonovem mostu pod cesto v Robidišče in pod vasjo Kred. Kopalci prihajajo večinoma iz Posočja, ostalih je relativno malo.

V Breginjskem kotu se skriva tudi najbolj zahodna slovenska vas Robidišče. Vas je od vseh breginjskih vasi najbolj oddaljena od Kobarida in edina le i na orografsko desnem bregu Nadi e. Glede na oddaljenost ni čudno, da je vas skorajda izumrla. Stalne prebivalce vasi bi lahko prešteli na prste ene roke, med njimi pa ni mladih. V vasi si lahko pogledate hišo z obnovljeno črno kuhinjo, ki je izredno zanimiva.

Dragi planinski prijatelji! Ob koncu vas vabim, da si Breginjski kot

ogledate kar sami. Obljubljam, ne bo vam al. Nastanite se za kakšen dan v kampu v Podbeli tik ob Nadi i, ki je zaenkrat al edino mesto, kjer je mo no v Breginjskem kotu bivati. Obiščite Stol (mo na je kro na tura), ki nudi čudovite razglede na osrednje julijske Alpe, ostale dni pa izkoristite za potepanja po Breginjskem kotu. Tudi po dolini se skriva dosti zanimivih poti in prijetnega kopanja v tolmunih Nadi e. ■

Za PD Šoštanj Matej Kortnik

Lepote gora in verska znamenja ob poteh

Pogled na naravo v glavnem vsakogar pomirja. Naj bo to rdeč sončni zahod, cvetlica, ujeta med skale, ali penjenje divjih voda. Trenutki v naravi so trenutki, ko se ljudje ponavadi zavemo, da je vse prav, da je vse v razmerju. Takšne so tudi fotografije gospoda Cirila Velkovrha, ki je znal v svoj objektiv ujeti naravo takšno, kot je. Zato sta Planinsko društvo Šoštanj in Mestna galerija Šoštanj 20. junija v prostorih galerije organizirala otvoritev fotografij prof. Cirila Velkovrha.

Poleg razstavljavca sta o podobah spregovorila še Franc Tajnik in Damjan Kljajič. Prvi je kot še študent e sodeloval z gospodom Cirilom. Lahko smo izvedeli, da je sodeloval kot statistik pod Velkovrhovim vodstvom na Svetovnem prvenstvu v košarki leta 1970 v Ljubljani. Ta ekipa statistikov je nalogo opravila brez ene same napake. Drugi govornik je vodja muzeja Velenje ter profesor zgodovine in geografije, prav tako je dobitnik prve nagrade na mednarodnem natečaju za fotografijo. Na otvoritvi pa se je predstavil kot ocenjevalec, vendar pa ni ocenjeval tehniko fotografiranja in razstavljenih fotografij. Gostom je skušal pribli ati tematiko razstave, saj je tudi on velikokrat na drugi strani objektiv. Svoj govor in zahvalo so imeli tudi planinci in društva, ki so predstavili svojo dejavnost in poznanje z gospodom Velkovrhom. Ti so bili tudi glavni "krivci" za to razstavo. Vsekakor pa nobena otvoritev razstave ne gre brez glasbe. Ta večer nam je popestril Jo e Galič. Veliko ljudi ga dobro pozna, saj je zelo uspešen glasbenik, ki se e vrsto let ukvarja z narodno glasbo. Tokrat pa se je predstavil z narodnimi napevi, ki jih je odpel in zaigral na harmoniko.

Tako se je končal še en prijeten večer v dobri dru bi in ob hladni pijači. ■

Katja Rezman

Robinzoni na Slemenu

Z zanimivo izkušnjo pre ivetja v naravi so se 26. junija otroci in starši iz Topolšice vrnili s Slemena, kjer so se dva dni spopadali s te avami in seveda lepotami ivljenja na prostem. Organizatorji bivanja iz vrst DPM Topolšica so eleli na tak način popestriti počitniške dni domačim otrokom. Pa ne samo njim. Tudi starši so bili navdušeni, saj so nekateri prvič pre iveli noč na prostem in skupaj s svojimi otroki zaspali ob siju ugašajočega tabornega ognja in pod odejo zvezd.

Dolga Vas - Koper

Po diagonali Slovenije peš

Smo člani tabornikov rodu Pusti grad iz Šoštanja. Naš rod ima tabor v Ribnem pri Bledu. Lansko leto se nas je nekaj odločilo, da gremo na ta tabor od doma peš. To namero smo tudi uresničili in ker se je drugim zdelo to precej neumno, so nas poimenovali BUTLI FRDAMANI. Naša ekipa šteje sedem članov in vsi smo študenti. Ker smo se imeli na poti od Šoštanja do Ribnega lepo, je padla ideja, da s pohodništvom po Sloveniji nadaljujemo. Odločili smo se, da bomo prehodili našo domovino po diagonali od Lendave do Baltika (naše morje – Koper). Ko smo to povedali drugim, se nas je naše ime še bolj prijelo. Za prihodnje leto pa načrtujemo, da se bomo podali po mejah Slovenije.

Na to akcijo smo se pripravljali skozi vse leto. Veliko je bilo dela z organizacijo, saj smo iskali sponzorje (VRH, LEK, Kovinarstvo Sovič, podjetje Rednak, Pivovarna Laško, Cesar Šport, trgovina Saša, ERA, APS, foto Center, foto Zoom, Terme Olimia, Mojster Janez, NES, gostišče Grebenšek) in se dogovarjali za trase poti. Ko smo vse to pripravili, je bilo potrebno poskrbeli še za fizično pripravo.

POT

Za začetek naše poti smo določili 8. julij. Noč pred tem dnevom je bila dolga, čeprav smo zgodaj vstali, ker smo imeli vsi malo potovalne mrzlice. Šofer APS nas je s kombijem pripeljal v Dolgo vas, to je na slovensko-madžarski meji.

Na meji smo se fotografirali, da bi nam naši prijatelji verjeli, si pripravili nahrbtnike in odkorakali proti notranjosti Slovenije. Naše vodenje smo prepustili "državnemu prvaku v orientaciji". Le-ta nas je popeljal skozi prelep gozd, poln kopriv, ki so nas žgale vse do ušes. Poleg tega pa so nas obletavali in pikali še obadi. Ko smo prišli iz goščave, smo se odločili za varnejšo pot po cesti. Domačini so bili zelo prijazni, nas pozdravljali in nam svetovali bližnjice. Opazovali smo tudi štoklje v gnezidih. Zvečer smo prispeli do kraja Žerovinci, kjer nas je prijazna družina sprejela na svoje dvorišče. Tam smo se lahko umili in si postavili šotore. Dali so nam tudi obilno večerjo in naslednje jutro zajtrk. Po zajtrku smo pospravili šotore in se odpravili proti Ormožu in naprej. Hodili smo po cesti in iskali bližnjice čez polja. Bilo je zelo vroče, zato smo naredili več postankov. V vasi Gajevci smo si že v poznem popoldnevu postavili šotore in počakali na naslednje jutro.

Vstajanje ob 6. uri in zajtrk. Ugotovili smo, da smo še precej utrujeni, a plan je plan in pot je treba nadaljevati. Občudovali smo prelepe vasi na naši poti, prečkali Dravo in se čez Haloze odpravili proti Leskovcu. Na poti smo opazovali pridne domačine pri delu na poljih in travnikih. Želeli smo kupiti nekaj hrane, a prišli do trgovine z gradbenim materialom. No ja, kasneje smo našli tudi hrano in prijetno senco za počitek in malico.

Pozno popoldne smo prispeli do Tržišča pred Rogaško Slatino, kjer so nas sprejeli pri družini Škrabel. V kopalnici smo se lahko vsi stuširali in

na ražnju so nam spekli veliko dobrot. Prespali smo kar pod njihovim balkonom.

Naslednji dan smo pot nadaljevali mimo Podčetrka, kjer smo se hoteli skopati, a nas brez plačila niso spustili v bazen. Do kosila smo prispeli do tete Pavle v Virštanj, ki nam je pripravila grofovsko kosilo. Tam smo se malo odpočili in nato popoldan pot nadaljevali čez Kozjansko proti Sevnici. Ker nas je prehitela noč, smo se utaborili približno 12 km pred Sevnico na nekem travniku. Zjutraj smo se v Sevnici nazajtrkovali in na naše veliko veselje so nas prijazni domačini spustili brez plačila na bazen, kjer smo se dodobra osvežili, zato smo lahko pot nadaljevali z veliko energije. Šli smo preko Mokronoga in Mirne do Trebnjega, kjer smo si privoščili pico. Tam smo si v gozdičku posatvili tabor. Ker je bil vikend, sta nas obiskali dve naši dekleti in prinesli nekaj dobrot iz domače kuhinje. Odločili smo se za dan počitka in veliko ležali ter se kopali v bližnjem bajerju. Popoldan pa so nas že zasrbele pete in smo pospravili tabor ter nadaljevali pot do Žužemberka, kjer smo zopet prespali. Naslednjega dne smo šli preko Suhe krajine do vasi Podtabor, kjer so nas zopet gostili prijazni domačini. Prijazna gospod in gospa sta nas spremljala do vrha Male gore in nam pripovedovala o medvedih,

ki se sprehajajo po njihovih gozdovih. Ko smo prispeli do Ribnice, smo bili že pošteno mokri, zato smo se ustavili pri prvi kmetiji in prosili, če lahko prespimo na skednju. Zopet smo naleteli na zelo prijazno družino, ki nas je spustila v novo še neopremljeno hišo, kjer smo se lahko na suhem spočili in naspali. Zjutraj so nam dali še dober zajtrk. Pot nas je nadalje vodila skozi Sodražico, Novo vas, Bloško polico do Loža in vasi Dane, ker smo zopet prespali, a ne v šotorih. Domačini so nas namestili v prostori nad garažo. Imeli so navihano hčer, ki nas je spravila v smeh. Pokazali so nam bližnjico proti Pivki. Skozi gozdove smo nadaljevali

li pot do Divače, kjer smo zadnjič prespali. Do sem smo si nekateri prislužili kar nekaj žuljev, a se zaradi njih nismo preveč jezili.

ZADNJI dan: Divača-Koper. Zberemo zadnje atome moči in se odpravimo na pot. Hodimo, hodimo in komaj čakamo, kdaj bomo zagledali napis KOPER. Tudi to se zgodi in v prvi luži Maks že plava. Ko pride mo do obale, se vsi oblečeni vržemo v morje, ker se naša pot konča. Veseli smo, da smo uspešno zaključili našo pot, na kateri smo v desetih dneh prehodili približno 380 kilometrov. Na dan smo tako prehodili od 25 do 50 km in skupaj nabrali kar 41 žuljev, sedaj vsaj vemo, zakaj so nam nadelali ime BUTLI FRDAMANI. Zvečer smo utrujeni sedli na vlak in se odpeljali proti domu. Kolikor nismo spali, smo se pogovarjali o prijaznih ljudeh, ki smo jih srečevali na naši poti in se jim ob tej priliki še enkrat zahvaljujemo za njihovo dobroto ■

Od leve proti desni: Janez Apat, Simon Zabukovnik, Peter Apat, Grega Kugonič, Janez Kugonič, Maks Kvas, Damjan Konovšek.

Foto: Arhiv

Za BUTLE FRDAMANE

Janez Apat, Simon Zabukovnik, Peter Apat, Grega Kugonič,
Janez Kugonič, Maks Kvas, Damjan Konovšek.

Savudrija 2002

prvi del

Dočakali smo. Prvo popolnoma samostojno taborjenje našega rodu. Po več kot polletnih pripravah je predhodnica v torek zvečer prispela v Savudrijo. Kamp nas je pričakal v temi in le-ta je omejila delo predhodnice na le nekaj šotorov.

Sreda. Jutro. Po zajtrku in okrepitvah iz naših vrst smo lahko nadaljevali z delom. Tabor je bilo treba postaviti iz nič, saj nas je ob prihodu čakal le prazen prostor v senci borovcev, posut z njihovimi storži. Potrebno se je bilo dogovoriti, kako bodo stali šotori, kje bodo zbori, kje vhod in jambor, kam bomo postavili likovno delavnico, kam "kevder" ... Šotori so bili v večji meri postavljeni do kosila, nato pa nas je vročina pregnala na plažo. Z delom smo nadaljevali pozno popoldne, ko je kombi pripeljal opremo iz vojašnice – členice in spalne blazine. Ob sončnem zahodu je tabor že stal. Vhod v tabor je označeval velik lesen znak našega rodu. Z leve strani so šotori pričenjali krog, ki ga je z desne zaključil členec, v katerem sta bila likovna delavnica in "Giltijev kevder".

Četrtek. Jutro. Vstali smo pozno, saj smo bili prepričani da je delo že skoraj opravljeno. Poležavanje do kosila, po njem kopanje. Popoldne smo do konca pripravili členice, ko nam upravnik kampa pove, da je členec za 1 (en) meter preveč v desno. Prestaviti je bilo treba likovno delavnico, kevder in vhod ter postaviti jambor. Dela je bilo takoj dovolj do večera.

Petek – prvi dan taborjenja. Sonce je bilo že globoko v "gruški", ko je pripeljal velik rdeč avtobus. 49 nasmejanih obrazov je skočilo iz avtobusa in že smo stali v prvem zboru, po katerem smo se razdelili v osem vodov. Najmlajši so bili Meduze, po starosti pa so jim sledili Okostnjaki, Kapitani, Sirene, Morske mačke, Spodaj brez, Stare sablje in Piranje. V zboru smo se dogovorili za pravila obnašanja v taboru in zunaj njega, za čas zborov in obrokov ter za ostale malenkosti, ki bi lahko bile pomembne. Pred kosilom smo se nastanili v šotore. Po kosilu smo imeli delovni počitek v senci borovcev. Izdelovali smo namreč vodove zastavice in s tem krepili vodov duh.

Ko je sonce "mal udehnalo", smo se po oranžni potki odpravili na "našo plažo". Betonska ploščad je kasneje služila tudi večernim programom. Na plaži nas je čakal bog morja Pozejdon in nam iz modrih globin prinesel vedro olimpijske vode. Slednjo smo po štafeti prenesli v tabor ter tam pogasili olimpijski ogenj (požarna ogroženost pa to). S tem smo odprli olimpijske igre. Sledilo je prvo kopanje. V vodi smo lahko stali, saj je bilo nad mivko vode le dober meter. Ko smo drug drugemu dokazali, kako dobro znamo plavati, in ko so nenajmlajši fantje nenajmlajšim dekletom izkazali pozornost s tem, da so jih zalili z nekaj litri vode ali pa jih preprosto potunkali, smo se stuširali in v likovni delavnici ali na igrišču počakali na večerjo. Ko je sonce že vleklo svoje žarke za obzorje, smo se, nekateri prvič, zavrteli v kolu. Po nekaj starih kiticah in po nekaj na novo izmišljenih smo se odpravili na plažo. Zaradi že prej omenjene požarne ogroženosti si nismo mogli privoščiti pravega taborniškega večera ob pravem tabornem ognju. Zato pa smo posedli v krog, na sredo katerega smo postavili plinsko svetilko in prepevali ob spremljavi kitare. Ko se je na obrazih pokazala senca utrujenosti, smo se prijeli za roke in "Dan je šel" nas je zazibal v sen.

Dolžni smo vam še rezultate našega nagradnega žrebanja, ki je potekalo 20. junija. Nagrada je bila brezplačna tabornina. Izžrebana je bila številka 620, ki je pripadala Maji Ramšak iz Lokovice. Čestitamo. ■

Na mladih svet stoji

NK Era Šmartno ob Paki je organizirala nogometni kamp v Bašnji na Hrvaškem za mlade upe - dečke, starosti od 8, do 13 let. ■

Foto: Jani

Danilo Golob.

Foto: Jani

Foto: Jani

Peter Irman.

Foto: Jani A. Omladič.

Foto: Jani

Na podlagi sklepa 3. seje predsedstva objavlja Športna zveza Šoštanj

RAZPIS ZA KORIŠČENJE DOMA TVD PARTIZAN V SEZONI 2002/03

V objektu je možna rekreacija za športna društva in druge organizacije vse dni v tednu od 16. septembra 2002 do 30. junija 2003. V telovadnici je možno igranje košarke, odbojke, namiznega tenisa, malega nogometa, možne so tudi različne oblike splošne vadbe.

V ceno najema je vključeno koriščenje telovadnice skupaj s športnimi rekviziti, ki so na voljo, ter ene garderobe, sanitarijev, kopalnice in parkirišča pred domom.

Cene sezonskega najema Doma TVD Partizan je:

- 3.000 SIT/uro oz.
- 2.000 SIT/uro za vse člane SZŠ.

Zainteresirana društva in organizacije naj svojo vlogo za najem Doma TVD Partizan v sezoni 2002/03 posredujejo do **petka, 30. avgusta 2002**, na naslov:

Športna zveza Šoštanj
P.P. 26

3325 ŠOŠTANJ

e-pošta:

info@sportna-zveza-sostanj.si

Na osnovi posredovanih vlog bo SZŠ pripravila urnik koriščenja Doma TVD Partizan. Pri pripravi urnika koriščenja bodo imeli prednost najemniki objekta v pretekli sezoni ter člani SZŠ.

Po pripravljenem urniku koriščenja Doma TVD Partizan se bo z vsemi zainteresiranimi podpisala pogodba o najemu Doma TVD Partizan, brez katere ne bo možno uporabljati telovadnice. Pogoji za podpis pogodbe je, da ima posamezno društvo oz. organizacija poravnane vse finančne obveznosti do SZŠ. ■

Predsednik SZŠ:
Drago SKORNŠEK

Otroška nogometna šola

Prišel se je projekt dodatne zunajšolske dejavnosti za otroke od 8. do 10. leta starosti (1. do 3. razred) v smislu skupinskih iger z žogo za dečke in deklice. Vabljeni so tudi mlajši, nogometno talentirani otroci.

Treningi so trikrat na teden, in sicer v ponedeljek, sredo in petek ob 16. uri in 30 minut na nogometnem štadionu Nogometnega kluba Šoštanj pod Vilo Široko.

Po nekaj letih stagnacije dela z najmlajšimi smo prišli v našem klubu s ponovnim delom tudi na tem področju. Nogometno šolo bo vodil priznani nogometni strokovnjak s pomočniki.

Naši cilji pri tem so:

a) globalni:

- prikazati osnove nogometne igre,
- zainteresirati čim večje število otrok za šport in nogomet,
- navajati otroke na športni način življenja,
- uvajati postopno vadbo za vse otroke, ki si to želijo;

b) neposredni:

- projekt bo trajal 4 leta,
- razdeljen je na dve fazi:

1. faza - najprej v okviru kluba,
2. faza - ostale sredine.

V okviru projekta je predvidena tudi pridobitev Značke nogometaša.

Na treninge vljudno vabimo tudi starše otrok!

Kontaktna oseba je: g. Robi LAH gsm: 031 / 776-282 ■

Predsednik NK Šoštanj
Matjaž CESAR

Športno društvo Zavodnje

V nedeljo, 23. 6., smo se člani Športnega društva Zavodnje zbrali na našem igrišču, kjer je potekal redni letni občni zbor, že peti po vrsti. Zbralo se nas je kar lepo število.

Ob ustanovitvi leta 1997 se je včlanilo 47 krajanov, po petih letih pa je to število naraslo na 99. Razveselivo je, da so v to organizacijo vključene vse generacije, od dveh pa tja do sedemdesetih let.

Predsednik društva g. Cveto Grabner je v svojem nagovoru predstavil delovanje društva in pohvalil aktivnost članov. Podelil je priznanja in simbolična darila za najboljša mesta v posameznih tekmovanjih, ki so pote-

Tudi šport družijo ljudi na vasi.

Foto: Darko Vučina

kala skozi vse leto: namizni tenis, kegljanje, odbojka na mivki, kolesarjenje, streljanje z zračno puško in metanje krogov.

Bile pa so še druge aktivnosti v okviru društva: tenis, odbojka, nogomet, smučanje in ogled Muzeja premogovništva v Velenju, za najmlajše pa so pripravili Kinder parti.

Med zelo zanimivimi je bil piknik na vrhu Šamberka. Na kraju, kjer je nekoč stal grad, smo se ob baklah in prižganih svetilkah tudi mi počutili kot graščaki še tja pozno v večer.

Na občnem zboru so potekale tudi volitve. Bili smo enotnega mnenja, da sedanji odbor dela dobro, zato smo ga soglasno potrdili še za en mandat.

Po uradnem delu so bile pripravljene in izvedene še razne šaljive igre, v katerih smo skoraj vsi sodelovali in se pri tem tudi dobro zabavali.

Kljub peklenski vročini, ki nas je cvrla še pod postavljenimi senčniki, se je popoldan kmalu prevesil v večer. Žejo so nam gasili z brezalkoholnimi pijačami in pivom, lakoto pa z odlično pripravljenimi hotdogi, polnjenimi s čevapčiči in hrenovkami, za glasbo pa je kot vedno poskrbel Darko Vučina.

Naj se ob koncu zahvalim tako predsedniku društva kot celotnemu odboru za njihov trud. Naj jim bo to tudi vzpodbuda za naprej.

Nisem pa pozabila naših sponzorjev Marjane in Tomaža Ročnika - pekarne Presta, ki društvo ob takih priložnostih velikodušno podpreta. Hvala jima za vse!

Ana Meža

V Občini Šoštanj imamo nov pravilnik za področje športa

Na 28. seji Sveta Občine Šoštanj, ki je bila v ponedeljek, 1. julija 2002, je bil na predlog Komisije za šport in športne zveze Šoštanj sprejet Pravilnik za sofinanciranje športa v Občini Šoštanj.

Osnovne značilnosti novega pravilnika:

- je usklajen z Zakonom o športu in Nacionalnim programom športa;
- za sredstva iz občinskega proračuna lahko kandidirajo športna društva, zveze športnih društev, zavodi za področja vzgoje in izobraževanja ter zavodi, gospodarske družbe, zasebniki in druge organizacije, ki delujejo na področju športa;
- zelo natančno so določene vsebine in obseg, ki se sofinancirajo iz občinskega proračuna;
- določen je celoten postopek izvedbe sofinanciranja iz občinskega proračuna;
- v pravilnik so vključena merila za vrednotenje programov športa;
- s pravilnikom so opredeljena tudi sredstva za športne objekte in ostale naloge s področja športa;
- v prehodnih določbah je navedeno, da določila pravilnika ne veljajo za že odobrena sredstva v letu 2002.

Na podlagi sprejetega pravilnika je župan Občine Šoštanj s sklepom potrdil Točkovni sistem s pojasnilom, ki je obvezna priloga pravilnika. Točkovni sistem zelo natančno določa, koliko točk je vreden izbran športni program. Vrednost točke se določi glede na odobrena sredstva v občinskem proračunu.

Oba pravna akta sta objavljena:

- v Uradnem listu Občine Šoštanj, številka 04/2002, 1. julija 2002; Uradni list je dostopen vsakomur na občini ali v Mestni knjižnici Šoštanj;
- na spletnih straneh Športne zveze Šoštanj (<http://www.sportna-zveza-sostanj.si/>). ■

Bojan Rotovnik

EPILOG

Brez krivde - krivi, brez sodbe - obsojeni, kljub zamolčani amnestiji - "pomiloščeni"

Maks Lomšek

Ko smo v Begunjah izvedeli, da so naše nahrbtnike z vsemi dokumenti zmetali na kup in na dvorišču jetnišnice sežgali, so celo tisti optimisti, ki so do zadnjega upali, da nas bodo izpustili in da bomo končno le še videli svoje domače, uvideli, da je vse končano, da se ne bomo vrnili domov, ker nas bodo likvidirali kot najhujše hudodelce.

Tako sem proti koncu julija skupaj z ostalimi sotrpini stopil na zadnji del pete etape, na tisto pot, na kateri sem preživel najtežje trenutke svojega življenja in ki sem jo pri sebi poimenoval kot "križev pot na Kalvarijo.

Iz jetnišnice smo strogo zastraženi prikorkali na železniško postajo Lesce – Bled, kjer so nas strpali v zaprte živinske vagone in odpeljali do Kranja. Tu so nas prevzeli s težkimi strojinami oboroženi knojevci in začelo se je marširanje proti krvavskim gozdovom. Prav beden je moral biti pogled na kolono izmučenih in prestradanih postav, ki se je sklonjenih glav in klecajočih se korakov počasi pomikala po prašni cesti tistega julijskega dne. Korakali smo že kaki dve uri, ko je za našo kolono priropotalo neko vojaško vozilo, zaprlo koloni pot, da se je morala ustaviti. Takoj nato smo tisti, ki smo korakali bolj spredaj, opazili na čelu kolone nekakšno prerivanje, kriljenje z rokami in prepiranje, ki je trajalo kar precej časa. Mi smo medtem lahko posedli po tleh, kar je bilo za nas, na smrt utrujene nesrečneže, dobrodošlo majhno olajšanje.

Kaj pa se je dogajalo tam spredaj? Zgodilo se je namreč nekaj, kar je usodno preokrenilo našo pot proti izkopanim grobovom in nam poslalo žarek upanja, da se

naša kalvarija le ne bo tako tragično končala, kot nam je bila dosojena ...

Ko smo namreč korakali skozi Kranj, se je kaj hitro zbralo kar precej ljudi, ki so nemo opazovali kolono, ki se je počasi vlekla skozi njihovo mesto. Kaj kmalu se je tudi porazvedelo, kdo smo in kam nas peljejo. Ko pa so Kranjčani med nami spoznali celo nekaj svojih domačih fantov, so začeli takoj ukrepati. Močna delegacija se je odpravila na Komando mesta, kjer je mirodajne seznanila z dogajanjem na cesti in kaj grozi njihovim sinovom ter ostalim fantom. Ker pa so tu že poznali Ukaz o splošni amnestiji, ki je bil izdan 3. avgusta, ki ga pa begunjski knojevci "niso poznali", čeprav se je pisal že 14. avgust, so takoj hitro in odločno ukrepali. Nekaj višjih partizanskih oficirjev se je nemudoma z nekim vojaškim vozilom odpeljalo za kolono, jo dohitelo in takoj interveniralo. Po dolgotrajnem prerekanju so morali oficirji KNOJ-a le popustiti in se, čeprav neradi, uklonili Ukazu o amnestiji.

Domačini, ki so se za nami pripeljali na kolesih, so hitro poiskali svoje fante in jih lahko takoj odpeljali domov, ostali pa smo nadaljevali pot, vendar pa v drugo smer proti Kamniku, kamor smo do kraja izmučeni prispeli pozno ponoči. Nastanili so nas v Prašnikarjevem gradu, kjer smo ostali kak teden dni, da smo se vsaj za silo znebili tistih nadležnih malih živalic, ki smo se jih med našo dolgotrajno, mučno odisejado nalezli. Zaporniški režim tukaj ni bil tako strog kot v Begunjah in tudi hrano, nekakšen močnik, so nam privoščili.

Končno pa je le napočil tisti dan, ko je od nekod vendarle prispelo privoljenje za našo izpustitev. Navsezgodaj so nas zbrali

na dvorišču, kjer nam je neki politični komisar "držal pridigo" češ: Bili se švabski vojaki, okupatorjevi hlapci, služili ste tujim interesom, medtem ko smo se mi borili, da sedaj v miru živimo v naši svobodni socialistični domovini." Sicer smo pa tako nestrpnost čakali, kdaj nam bodo končno le izročili tiste tako težko pričakovane odpustnice, kar se je po tisti dolgovezni govoranci le zgodilo.

S tresočimi rokami sem tisti košček papirja skrbno shranil v najzaneslivejši žep, kot da bi bil najdragocenejši dokument v mojem celem življenju, kar je v tistem trenutku v resnici bil. Čim pa so bile odpustnice razdeljene, smo vsi, predvsem Štajerci, odhiti na vlak, da bi nas čim prej pripeljali na končni cilj te dolge in usodnih srečanj polne poti – domov.

Pa še to:

Da so bile jame pod Krvavcem res že izkopane, da smo res bili brez sodbe obsojeni na smrt z ustrelitvijo, da naj bi za nami izginila vsakršna sled in da naj naši domači ne bi nikoli izvedeli za usodo svojih sinov, je po mnogih letih potrdil v Mariboru še živeči knojevac, nekdanji stražar v begunjskih zaporih.

ZAKLJUČEK

Ko se je takrat, pred več kot pol stoletja, vlak končno ustavil na šoštanski postaji, mi je ostalo le še dobra dva kilometra pešpoti do doma. Ubral sem jo kar po bližninci mimo farne cerkve in preko polja, da bi bil čim prej doma. Sicer me je kar močno skrbelo, kako je z domačimi, ker že skoraj leto dni nisem imel nobenih vesti od doma. Zato sem se najprej oglasil pri sose-

dovih, kjer so mi zagotovili, da je pri nas doma "vse v redu", da pa bi bilo le pametno, da gre nekdo pred mano k našim, da jih, posebno mojo mamo, ker je bila bolj šibkega zdravja, pripravi na veselo snidenje. Medtem ko je sestrična odšla k našim, so mi sosedomi povedali, da so mene zadnje mesece že imeli za pogrešanega, ker so nekako izvedeli, da sem bil močno ranjen, zato bi moja nenadna pojava lahko imela negativne posledice za materino srce.

No, pa se je vse le srečno izteklo. Bilo pa je ganljivo ... Sedaj pa je treba poskrbeti za prihodnost, kajti kar nekam težko sem se vživel v meni povsem novo in nenavadno življenjsko in politično okolje, v katerem sem se kar naenkrat znašel. Soočiti sem se moral s številnimi problemi, med katerimi je bil na prvem mestu zdravstveni. Iz begunjskih zaporov sem prišel močno shujšan in dehidriran, tako da so mi rekli, da me je "sama kost in koža", z zdravstvenim zavarovanjem za bivše mobilizirance pa ni bilo storjeno ničesar.

Tudi z oblačili je bil problem, kajti ob vrnitvi sem imel samo tisto, kar sem imel na sebi. To pa je bila lepa, skoraj nova obleka, ki mi jo je, poleg polnega nahrbtnika perila, ki pa je žal ostal v Begunjah, podarila neka prijazna gospa v Himmelbergu, ki je v tej vojni izgubila moža.

Vse moje stvari pa so takrat leta 1942 ostale v Gradcu, pri nas pa je takoj po vojni bilo vse na nakaznice, od živil do oblek in perila, tako da je trajalo kar precej časa, da sem se ponovno dostojno oblekel. Moje zdravstveno stanje se je tudi polagoma izboljševalo, le posledice poškodbe hrbtenice, dobljene pri bombnem napadu, ki so mi jo takrat le "za prvo silo" usposobili, so ostale in jih nekako prenašam vse življenje.

Bilo pa je še mnogo drugih težav in problemov, ki pa niso doleteli samo mene, ampak tudi vse ostale nemške mobilizirance. Bili smo nekakšni drugorazredni državljani, ki se nas je držal naziv bivši "švabobranci".

Bili smo prikrajšani in zapostavljeni na vseh področjih. Bila nam je črtana delovna doba, imeli smo težave pri zaposlovanju in veliko je bilo šikaniranja na delovnih mestih. Meni se je sicer posrečilo

dokončati šolanje v Ljubljani, nisem pa mogel nadaljevati študija, ker sem takoj dobil poziv za dosluženje vojaškega roka v takratni JNA, kar pa je bilo le nekakšno prisilno delo v "radnoj jedinici". Gradili smo namreč Novi Travniki, kjer je pod zemljo nastajala močna vojna industrija, ki menda obstaja še danes.

Ko pa smo bivši mobiliziranci leta 1991 ustanovili DRUŠTVO MOBILIZIRANIH SLOVENCEV V NEMŠKO VOJSKO 1941–1945 s sedežem v Celju, so se razmere glede našega zapostavljanja in šikaniranja vidno izboljšale. Politična klima se je umirila, tako da je aktivnemu vodstvu društva uspelo nam, bivšim mobilizirancem, izposlovati status žrtve vojnega nasilja in pravico do odškodnine, ki pa je ni in je tudi ne bo marsikdo dočakal, ker je sta-

Po 50 letih sem obujal spomine pred hišo (Prašnikarjev grad), kjer smo takrat končno dobili odpustnice. "rojstne liste" za novo življenje.

rostno povprečje upravičencev tam okoli 80 let in smrt kar grdo kosi po naših vrstah. Po nekaterih podatkih je bilo v nemško vojsko vpoklicanih okrog 60.000 slovenskih fantov, predvsem Štajercev in Gorenjcev, padlo jih je nad 20.000, vrnilo se je nad 15.000 ranjencev, invalidov. Mnogo jih je med tem že umrlo, tako da šteje sedaj Društvo mobilizirancev le še 12.000 članov, ostarelih bolehnih mož, ki še danes ne vedo, za kaj, za koga in čigave interese so morali žrtvovati svoja najlepša mladostna leta in mnogi celo svoja mlada življenja.

Pa še to: pred mnogimi leti me je neki nadebudni sekretar SKOJ-a malce provokativno vprašal, kako je sploh mogoče, da sem bil v nemški vojski vojak, sodelavec okupatorja in zakaj nisem šel v partizane!

Moj odgovor je bil, da takrat, leta 1942, vsaj na Štajerskem partizanov še ni bilo. Če pa bi se le kje potuhnil v ilegalo, bi s tem spravil v nesrečo svoje domače, ker bi se Nemci kruto maščevali nad njimi. Očeta so itak že imeli na seznamu, ker je kasneje iz naše trgovine s hrano oskrboval partizane. Kako naj bi potem kot politično nerazgledan 17-letnik izbral pravilno odločitev?

"Kako pa bi ti, tov. sekretar, ravnal, če bi bil v moji koži?" sem ga pobaral jaz. Pa sva pogovor kar končala!

No, naj povem še to, da sem s svojim "sodelovanjem" z okupatorjem zanesljivo več pripomogel k nemškemu porazu in hitrejšemu končanju vojne, kot pa če bi bil kakšen nepomemben partizanček v kakem gozdu. Pa naj povem še kako. Kot sem že zapisal, sem bil radiotelegrafist pri obveščevalni enoti in so vse sprejete depeše šle skozi moje roke. Po uvodnih šifrah in Q karticah sem lahko ugotovil, kako važna in nujna je šifrirana vsebina. Pa so romale nujne depeše na dno kupčka, manj važne pa na vrh tako, da so nujne prišle na komando z zakasnitvijo. Prepričan sem, da sem s tem preprečil marsikatero nemško akcijo ali zakasnil kakšen nemški protinapad. Temu mojemu početju bi mirno lahko rekli sabotaža, kar je tudi bilo. Zavedal pa sem se tudi nevarnosti svojega dela, ki bi me dobesedno stalo glave, kajti

vojna sodišča so za take delikte izrekala smrtno kazni z obglavljanjem.

Tako lahko sedaj na koncu svoje medvojne življenjske poti mirne duše in brez moralnih očitkov vesti trdim, da sem kljub svojemu prisilnemu služenju v nemški vojski prispeval svoj delež k porazu in kapitulaciji okupatorja.

Povedati pa moram le še to, da me je ves čas vojne spremljala sreča in sem se uspešno izogibal ženi s smrtonosno koso, le tukaj na domačem pragu pa naj bi tragično končal pod krogli knojevskih krvnikov, kot se je to žal zgodilo tisočim mladim slovenskim fantom.

To pa so spomini, ki so zapustili grenak občutek nekje v notranjosti, ki me bo spremljal vse življenje. ■

Morda pa le ni res!

Uvodnik prejšnjega meseca mi je dal za misliti. Posebej zadnji stavek, ki govori, da Šoštanj postaja zdolgočaseno na smrt obsojeno mesto. Bolj ko sem razmišljala, bolj mi je bilo jasno, da je vse to res.

Poleg pusta, božičnih lučk in par koncertov se v našem mestu ne dogaja nič. Z začetkom počitnic pa postane Šoštanj prava puščava. Res je, da se zbere mladina in se zabava, kakor se zna. Kakor se je sama naučila. Eni s tisto pozitivno energijo in z nekaj denarja hitro zbežijo ven. Malo zara-

tem našem MESTU SVETLOBE. Pojdite malo med šolskim letom in seveda med počitnicami ven, na sprehod. Ne bo vam potrebno iti daleč. Za vogal sosednjega bloka bo dovolj. Lahko pogledate skozi okno, če se vam ne da iti ven, ker je televizija veliko bolj pomembna z vsemi tistim neumnimi nadaljevalkami. Povsod je ta mladina oziroma, kakor rečejo starejši, 'razhajkana' mladina. Pa se mogoče kdo kdaj vpraša, zakaj je vsa mladina tako zelo 'razhajkana'. Eden izmed možnih odgovorov je ta, da med starejšimi osebami in mladimi ni več komunikacije. Seveda je prisoten način,

zgod v življenju. Dati življenje bitju, ki ga nosiš pod srcem. Mogoče ni minil dan, ko sem se pogovarjala in sem slišala komentar, kako so nekatera dekleta butasta, ker imajo tako hitro otroka in si s tem uničijo celotno kariero. Seveda sem takoj dobila krč v čeljusti in me je minilo vse veselje, da bi še kar koli komentirala. Mogoče sem se še pol minute pogovarjala o vremenu in odšla slabe volje domov razmišljajoč, če sem jaz kaj rekla narobe. Seveda je možno, da nikoli ne bo imela kariere kot uspešna poslovna ženska. Ampak ljudje smo lahko zadovoljni tudi drugače. Tisto pravo zadovoljstvo moramo poiskati sami. Ne pa da ga nam vsiljujejo že prvi dan, ko stopimo skozi t.i. vrata učenosti. Pa kaj še. Najprej moramo biti odlični skozi vsa leta, nato še v gimnaziji in nato še v z odliko narediti maturo. Vse lepo še ne pomeni, da je vse prav. Res privoščim vsem tistim, ki jim to uspe. Pa jih kdo kdaj vpraša, če so res srečni?

Kaj pa tisti, ki niso tako uspešni, ki so že od prvega dne zapostavljeni. Ožigosani kot odvečno salo pri ljudeh. Salo se seveda lahko odstrani...

Njih večkrat boli kot ostale. Kje smo naredili napako? Lahko si samo želimo, da bi bila ta napaka podobna tisti v programiranju, ki se lahko še vedno odstrani, samo poiskati jo moraš. Ampak kako jo naj najdemo, če se jim ne upamo pogledati v oči in jim reči, koliko nam pomenijo. Da so prav tako vredni. Nismo sposobni ali pa smo preveč egoistični, da bi delili pozitivno energijo.

Preteči bo še moralo veliko, veliko časa, preden se bomo ljudje začeli zavedati, kako zelo potrebujemo drug drugega. To pa je zelo žalostno, ker ne vemo, koliko mladih bo tako odraslo v hladne in frustrirane odrasle ljudi. S tem pa bodo to frustracijo prenašali na svoje potomce. Ta stvar pa se že v praksi odvija v našem malem mestu, kjer se starši znašajo na otroki. Ti pa nato eni s solzivcem in pestmi, drugi z nožem ali kijem napadajo tiste, ki so se jim tako ali drugače zamerili. Res, ni kaj! ■

Lepe počitnice.

Vsi vemo ... ali pa tudi ne, kako zelo se je razpasla trgovina z drogo.

Foto: Jože Miklavc

di razglednic, ki jih dobijo na dom z morja. Malo zaradi neverjetnega smradu, ki je v Šoštanju. Vsekakor pa zato, da se imajo lepo, ker so končno tukaj počitnice. Drugi z manj pozitivno energijo pa ostanejo tukaj. Ker se začne negativna energija kopičiti predvsem zaradi dolgočasje, je temperatura v glavah tik pod vreliščem. Tako se začnejo dogajati stvari, ki se pač dogajajo.

Vsi vemo ... ali pa tudi ne, kako zelo se je razpasla trgovina z drogo. Mehko ali trdo, to ni pomembno. Pomembno je to, da jo je vsak dan bistveno več. In bistveno mlajši so uživalci. To je stvar, ki je strah vzbujajoča v

ki se imenuje tepežka ali batine ali faight. Ljudje se ne znamo več usesti skupaj za mizo in se pogovoriti. Tema ni predpisana, ponavadi se pojavi kar sama. Že dolgo nisem koga slišala, ki bi govoril o sebi, o svojih občutjih, o bolečini, ki jo nosi v sebi. Vsi govorimo o drugih, kako so ostali slabši od nas, v resnici pa sami nismo nič boljši. Ne privoščimo več nikomur dobrih stvari. Tudi pogovarjamo se ne več o lepih dogodkih, ker jih ni ali pa jih ne opazimo več. Pred kratkim je rodila moja prijateljica iz otroških let. To se mi zdi, da je zelo lep dogodek, morda najlepši, ki se ti lahko

SVETLOBA

Meditacija

Človek živi v svetu vzroka in posledice, se preobraža, raste in nekoč spozna, kar je skrito in že dolgo tega pozabljeno. Pozabljeno je zaradi ločitve, poistovetenja z lažnim in sebe zaverovanim. Prava narava človeka je celovita, nerazdeljena in univerzalna. Svet, ki se kaže pred našimi očmi, pa je iluzorne narave. Lahko je zelo očarljiv, lahko pa tudi zelo krut, vsekakor pa razcepljen. V tem svetu zmagujemo, smo poraženi, dostikrat smo srečni, včasih nesrečni, večino časa pa nezavedni celote. Živimo v prostoru, kjer imamo svoje igrače, svoja merila inteligentnosti in v času dosegamo različne nivoje pomembnosti kot sebe zavedajočega posameznika. Popolnoma nič ni narobe, če se igramo s svojimi igračami, saj je vse urejeno po brezhibnem vesoljnem redu, ki deluje v popolni skladnosti. Svetlobo, ki vse ustvarja in skrbi za ta red, človek zaznava točno tako, kot jo lahko prevaja v njemu danem času.

Posameznik se istoveti s svojim vidnim subjektivnim zaznavanjem, načrtuje, razmišlja in od idej prehaja k dejanjem. Njegovi vodniki so predvsem misli, volja, čustva in občutki. Ta skupek imenujemo um, ki v glavnem gospodari človekovemu življenju. Um ustvarja svet, ki ga deli na mnogoterosti ali dvojnost. Človek kot ločena ego pojava ves čas ustvarja lokalno, pomanjkljivo, dvomljivo in protislovno. Narava uma je omejena, vsaka stvar, ki je omejena, pa ne more biti inteligentna. Zaradi tega nepoznavanja ljudje v zmoti častimo ta misleči um, ga povzdigujemo in mu dajemo ogromno pozornosti. A v svetu časa in prostora, kjer je vse minljivo, je končen tudi čaščeni um. Edina stvar, ki

je v svetu resnična, je samo sprememba in le v njo smo lahko gotovi. Ker se vse spreminja, ni nobene stalnosti, ne varnosti, zato v pojavnem svetu ne moremo najti nobenega trajnega miru. Mi kot omejena in končna bitja lahko tukaj spoznavamo samo minljive stvari in se o njih v nedogled učimo, a se nikoli ne moremo vsega naučiti. Naš pogled na ta svet je relativen in vse česar se lotimo, je zapisano časovnemu propadu. Ko skozi meditacijo vse to opazujemo, ugotovimo, da je

pojavi svet nepomemben, prazen in obsojen na propad. Skozi življenje si nabiramo izkušnje, misleč, da bomo s tem bogatejši, a več ko jih imamo, bolj pogubne so za nas, kajti Svetloba ima svoje poti. Po vsakem užitku in vsaki bolečini ostane le ista praznina. Ta praznina nas opominja, da človek v življenju nikoli nima prednosti in ne zaostanka. Vse je tako, kot je bilo na začetku, pa čeprav si naš um vedno želi doseči nekaj več.

Naš prijatelj Albert E., ki se je v svojem globokem razmišljanju zelo približal meditaciji, je iz svojega uma zapisal:

"Če človek sedi na svetlobnem žarku, ki na primer potuje od sonca do zemlje, ne zaznava nobenega potovanja, ne porabi nobenega časa in ne prepotuje nobene razdalje". Človek je že tam, kjer je vedno bil in tudi bo, čeprav mi kot opazovalci v zemeljski manifestaciji zaznavamo to kot svetlobno hitrost v časovno prostorskem obsegu. To stanje, ko je Bitje onkraj znanega, onkraj vsega izkustvenega, lahko poimenujemo večnost ali Svetlobo. Večnost je tisti Sedaj, ki ver-

tikalno preseka premico preteklo – prihodnjega časovnega človekovega zaznavanja. Ta Sedaj je notranjost, ki je vsakomur in vsem ista, vsaka individualnost pa je izgubljena v celoti – enosti. Da bi se človek približal tej enkratnosti čistega zavedanja, mora slej ko prej zapustiti um in vse kar je z njim povezano. Za spoznanje božanskega je potrebno bivati brez relacije in zapustiti vso lastno identiteto.

V meditaciji se človek zave zmožnosti opazovanja lastnega uma, vseh misli, ki prihajajo in odhajajo ter ločevanja od teh časovno zbirnih elementov, ki sestavljajo našo lažno sebstvo. V popolni odsotnosti misli se odprejo vrata,

kjer biva Svetloba.

Za odkritje večnosti ali Svetlobe je potrebno narediti manj, kot pa za doseg česarkoli. Zavedati bi se morali, da je vsak boj v tem svetu zaman in da ne bomo ničesar pridobili niti izgubili. Seznaniti bi se morali s tem, da nič nismo, da od nas ni nič odvisno in da je smisel v prepustitvi. V tej prepustitvi obstoja samo Svetloba in večnost. ■

VITAMINI B SKUPINE

Vitaminski B kompleksa so pomembni pri vzdrževanju normalnega delovanja živčnega sistema, kože, oči, las, jeter, vzdržujejo mišični tonus in vplivajo na pravilno delovanje prebavnega trakta. Važno vlogo imajo tudi pri metabolizmu ogljikovih hidratov, maščob in beljakovin.

Pri pomanjkanju lahko pride do depresije, utrujenosti, nervoze, pomanjkljivega spomina.

Vitaminski B skupine naj se vedno jemljejo skupaj, saj drug drugemu omogočajo pravilno absorpcijo in če pride do pomanjkanja, primanjkuje večina vitaminov B skupine. Pri nekaterih stanjih pa se lahko vzamejo tudi večji odmerki posameznih B vitaminov.

B vitamini so vodotopni vitamini in se zato ne skladiščijo v organizmu. Potrebno jih je dnevno konzumirati v zadostnih količinah. Vitaminov B kompleksa je največ v pivskem kvasu in žitaricah.

- VITAMIN B1 (tiamin)

VLOGA V ORGANIZMU: je pomemben koencim pri metabolizmu ogljikovih hidratov in pri pridobivanju energije. Rezerve v organizmu niso velike, zato se pri povečanih potrebah hitro porabi, v kolikor se ne vnese v organizem dovolj velikih količin s hrano.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: pri povečani porabi energije (športniki, čezmerno delovanje ščitnice), pri povečani prehrani z ogljikovimi hidrati, pri stresnih situacijah, pri hudem alkoholizmu. Tudi pri terapiji z antibiotiki, oralnimi kontraceptivi, sulfonamidi so povečane potrebe po B1 vitaminu. Prav tako je povečana potreba pri nosečnicah in doječih materah.

SIMPTOMI POMANJKANJA: blago pomanjkanje povzroči utrujenost, izgubo apetita, motnje spanca. Hujše pomanjkanje vodi v bolezen beriberi.

NARAVNI VIRI: v veliki meri je v zunanjem sloju raznih žitaric, prisoten je tudi v kvasu in mesu, stročnicah, rumenjaku. Je nestabilen v alkalni sredini, zato se pri kuhanju v veliki meri uniči.

- VITAMIN B2 (riboflavin)

VLOGA V ORGANIZMU: ima pomembno vlogo pri procesu vgradnje železa v hemoglobin, pri sintezi beljakovin, pri razgradnji ogljikovih hidratov in maščob in za delovanje drugih vitaminov B skupine.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: pri nizko kaloričnih dietah, ob dolgotrajni uporabi nekaterih antipsihotikov, tricikličnih antidepressivov, kontracepcijskih tabletah, v dobi rasti, pri športnikih, pri stresu.

SIMPTOMI POMANJKANJA: pomanjkanje je pogosto, saj so rezerve v telesu zelo majhne. Pri pomanjkanju nastanejo najprej kožne spremembe (dermatitis), spremembe na sluznicah – jeziku, ustnicah (razpoke ustnih kotičkov), na očesu, lahko pride do slabokrvnosti. Pomanjkanje je pogosto pri ljudeh, ki trpijo za migreno.

NARAVNI VIRI: v živilih se nahaja hkrati z B1 vitaminom. Hitro ga uniči svetloba, alkohol, antibiotiki.

- VITAMIN B3 (niacin, nikotinska kislina, nikotinamid)

VLOGA V ORGANIZMU: potreben je za pravilno cirkulacijo, delovanje živčnega sistema, prebavnih organov, kože. Sodeluje pri metabolizmu ogljikovih hidratov in maščob, beljakovin in pri sintezi spolnih hormonov. Veliki odmerki lahko znižajo holesterol, trigliceride.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: pri pomanjkljivi črevesni absorpciji, jetrnih obolenjih, alkoholizmu.

SIMPTOMI POMANJKANJA: bolezen pelagra – pekoča, rdeča in razpoka na kožo, predvsem na predelih, ki so izpostavljeni soncu, hiperpigmentacija, hiperkeratinizacija; vnetja ustne votline.

NARAVNI VIRI: jetra, brokoli, korenje, jajca, žitarice, krompir, paradižnik...

- VITAMIN B5 (pantotetska kislina)

VLOGA V ORGANIZMU: je prekurzor koencima A, ki igra glavno vlogo pri sintezi holesterola, steroidov in maščobnih kislin, aktivira vrsto procesov presnove v celicah. Pospesuje razvoj epiderme, sodeluje pri rasti las in pigmentaciji las.

Povečane potrebe in simptomi pomanjkanja so povezani z pomanjkanjem drugih B vitaminov.

- VITAMIN B6 (piridoksin)

VLOGA V ORGANIZMU: sodeluje pri metabolizmu aminokislin, maščobnih kislin in železa. Pomemben je pri absorpciji B12 vitamina, sintezi protiteles.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: ker sodeluje pri metabolizmu amino kislin, je potreba po njem povečana pri večjem vnosu beljakovin, pri večji fizični aktivnosti, npr. pri športnikih. Rahlo tudi odvaja vodo, zato je včasih koristen pri predmenstrualnem sindromu. Večja potreba je pri nosečnicah in doječih materah. Paciente, ki jemljejo levodopo, je potrebno opozoriti, da naj se piridoksinu kot vitaminskemu dodatku izogibajo, ker deluje kot antagonist.

SIMPTOMI POMANJKANJA: lahko privede do anemije (slabokrvnosti), mišičnih krčev, kožnih sprememb, razdražljivosti.

NARAVNI VIRI: banane, jetra, jajca, meso, polnozrnat žitarice, listnata zelenjava, orehi, arašidi ...

- VITAMIN B12 (ciankobalamin)

VLOGA V ORGANIZMU: deluje kot vsi vitamini B skupine, pomemben pa je pri nastajanju rdečih krvnih teles v kostnem mozgu, pri tvorbi mielinskih ovojnica v centralnem živčevju, sodeluje pri presnovi maščob, beljakovin in ogljikovih hidratov. Kot koencim sodeluje pri tvorbi DNK, pri delitvi celic in je v tesni povezavi z folno kislino.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: predvsem pri starejši populaciji, ker je motena njegova resorpcija iz črevesja. Ker se B12 vitamin nahaja v hrani živalskega izvora, lahko do pomanjkanja pride pri vegetarijancih. Tudi nosečnice in doječe matere ga potrebujejo v večji meri.

SIMPTOMI POMANJKANJA: se razvijajo dolgo, saj je v jetrih v količini, ki zadostuje za šest let. Pomanjkanje povzroči anemijo, sluznica ustne votline se pogosto vname, prizadeti so hrbtni mozeg in možgani, kar povzroči smrtnost in mravljinčenje v udih.

NARAVNI VIRI: jetra, meso, ribe, morski sadeži ...

- VITAMIN H (biotin)

VLOGA V ORGANIZMU: nahaja se v mnogih encimih, ki sodelujejo pri metabolizmu ogljikovih hidratov, maščob in beljakovin in pri izrabi drugih vitaminov B.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: v prehrani ga je dovolj, proizvajajo ga tudi črevesne bakterije, predvsem pri odraslih. Do pomanjkanja lahko pride pri dolgotrajnem uživanju surovih beljakov, ker ti vsebujejo beljakovino avidin, ki prepreči absorpcijo biotina iz črevesja. Tudi pri daljši trajajoči terapiji z antibiotiki ali kemoterapevtiki, ki okvarjajo črevesno floro, lahko pride do pomanjkanja.

SIMPTOMI POMANJKANJA: utrujenost, šibkost, slab apetit, izpadanje las, depresija. Hudo pomanjkanje lahko povzroči ekcem, vnetje jezika, mišično slabost.

NARAVNI VIRI: pivski kvas, rumenjak, meso, mleko, morske ribe, polnozrnat žita.

- FOLNA KISLINA

VLOGA V ORGANIZMU: sodeluje kot koencim pri sintezi nukleinskih kislin, zato je pomembna za rast in reprodukcijo. Telo jo potrebuje tudi pri nastajanju rdečih krvnih teles.

KDAJ SO POVEČANE POTREBE: blago pomanjkanje je relativno pogosto, če se zaužije dovolj svežega sadja in zelenjave, se to lahko prepreči. Povečane potrebe so v nosečnosti, pri hudih alkoholikih, ob jemanju nekaterih zdravil.

SIMPTOMI POMANJKANJA: anemija, utrujenost, izguba apetita, slabost, driska, izpadanje las. Pomanjkanje pri dojenčkih in otrocih povzroči počasnejšo rast. Če pride do pomanjkanja folne kisline v zgodnji nosečnosti, lahko nastanejo določene anomalije na plodu.

NARAVNI VIRI: listnata zelena zelenjava, pivski kvas, jetra, suh fižol, polnozrnat žita. Pozor! Kuhanje uniči folno kislino.

V naslednjem Listu še o ostalih vitaminih.
Prispevek pripravila Nataša Ignatov, mag. farm.

NAGRADNA "DOPUSTNIŠKA" KRIŽANKA

Pravilna rešitev prejšnje križanke se glasi:
**POVORKA, ŠOŠTANJ
PRAZNUJE, KAJUHOV
PARK**

Za pravilno rešitev križanke v 6. številki Lista, smo izžrebali naslednje nagrajence:

Dve karti za predstave v
SLG Celje po lastni izbiri
prejme:

Maja Zajc,
Gaberke 309,
3325 Šoštanj;
Po dve vstopnici za filmsko
predstavo po lastni izbiri v
Kinu Velenje prejmeta:
Jelka Levar,
Goriška 35,
3320 Velenje in
Tinkara Srnovršnik,
Šalek 97,
3320 Velenje.

Izmed pravih rešitev
POLETNE KRIŽANKE bomo
izžrebali: dve vstopnici za
gledališko predstavo v SLG
Celje, dve knjižni nagradi
(literarni almanah Hotenja)
in dvakrat po dve vstopnici
za filmsko predstavo v Kinu
Velenje po lastni izbiri.

SLOVARČEK:

AEDES – koma rumene
mrzlice;
AST – Georg, nemški filo-
zof;
DESIREE – švedska kraljica
(1777-1860);
EFIALT – Grk, izdajalec pri
Termopilah;
EGER – mesto na
Madžarskem;
HUI – mongolsko ljudstvo
v Džungariji;
OLIGOMERI – nižje mole-
kul. organ. skupine.

2 Mala Oglasa

Prodaj 2 ha koruze na njivi.
Informacije po telefonu 03 571 76
79.

Prodaj psičko novofundlandko
staro 4 mesece. Informacije na tele-
fonu 031 347 391.

AVTOR: LOM	ČAS DOPUSTOV	TUJA PISAVA ALI PODPIS	STRGALNIKI	STAROGRŠKI LJUĐSKI ZBOR	DELAJSKI SVET PREIZADNUJ SO- IN SAMOGLASNIK		JANIČARSKI POVELJNIK ZAHLVROP. OTOSKA DRŽAVA			NEANSKI FILOZOIF (GEORG) REBO, SLABOUNNEŽI		
SONČNIKI (ZAST.)							ROMUN.MADŽAR, ITALIJA,KAMBODŽ.				SIMBOL ZA ELEK- TRICNI TOK	
							RIMSKA I				ŠESTEROKOTNIK	
NİŽJE MOLEKUL. ORGAN. SKUPINE								KEM. SIMBOL ZA HELIJ	ATLETSKI REKVIZIT PRITOK BOSNE			
SLOBODA SIČNIKA				AVTOMOBILS. OZNAKA ZA NEUMUNSTER			MONGOLSKO LJUĐSTVO V DŽUNGARIJI				EMIL ADAMIČ	
MESTO NA MADŽARSKEM				ATENSKO ŠPORT. DRUŠTVO AFRIŠKI VELETOK			ZNAMKA ČESKIH MOTORIEV KEM. SIMBOL ZA KALU				KAREL ČAPEK	
PREBIVALEC MANUŠEĖGA MESTA					SAMICA JAKA AVTOM. OZNAKA BITOLE			GORA V SIVIĆI PREVZETJE			KEM. SIMBOL ZA SILICIJ VIRTUOZNO IZVE- DENIA SKLADBA	
SLOV. GLED. REŽISER (SLAVKO)			INDONEZ. PRISTANIŠĆE AMPER			KEM. SIMBOL ZA KISK	MOČVIŠKA PTICA DREVESNA VILA					NADLEŽNA ŽUŽELKA
GRK, IZDAJALEC TERMOPIL					REKA NA POLJSKEM				ARGO BREZ ZAJETKA VISOKA GORA NAD BOVCEM			
						KEM. SIMBOL ZA RENIJ			NERED, ZMESNJAVAJ OROŽJE ŽUŽELK			
						DUŠEVNA MOTNJA						
						VRSTA MOČNIH RAZSTRELIV						

“DOPUSTNÍŠKA” KRIŽANKA

K U P O Z

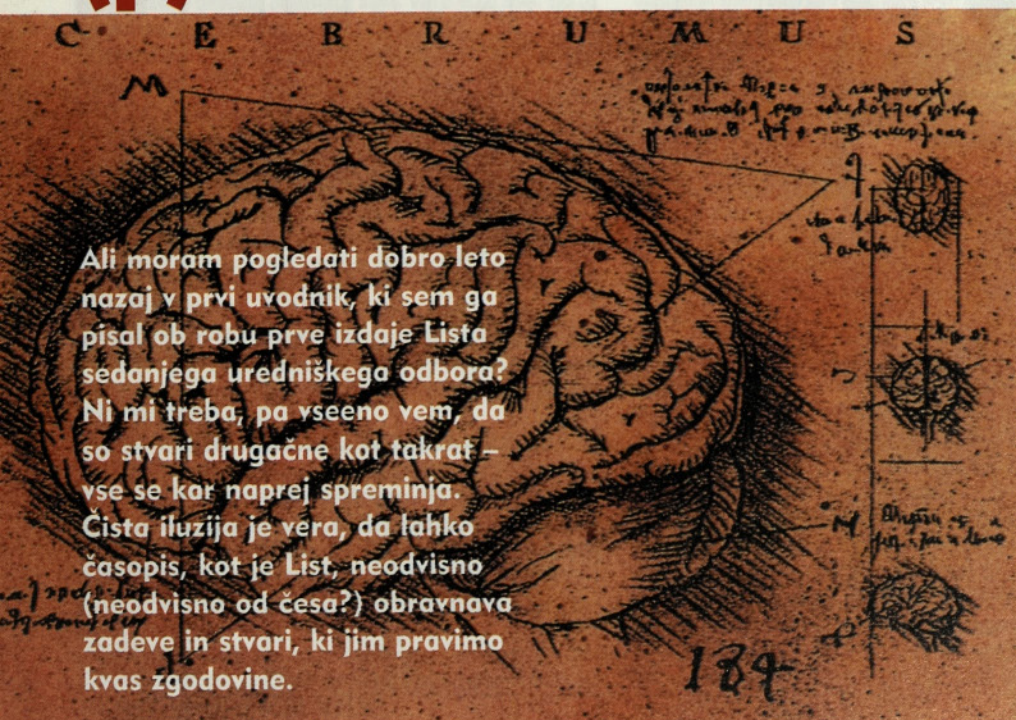
Gesla križanke:

Ime in priimek:

Naslov:

Izpolnjen kupon pošljite na naš naslov do 15. 9. 2002.

(p)o razmisleku, zanki, šoli, nominaciji, nestrpnosti in (p)o kultu

Ali moram pogledati dobro leto nazaj v prvi uvodnik, ki sem ga pisal ob robu prve izdaje Lista sedanjega uredniškega odbora? Ni mi treba, pa vseeno vem, da so stvari drugačne kot takrat – vse se kar naprej spreminja. Čista iluzija je vera, da lahko časopis, kot je List, neodvisno (neodvisno od česa?) obravnava zadeve in stvari, ki jim pravimo kvas zgodovine.

KL IK

Kaj je poslanstvo Lista? Jaz vem. Pa vem prav? Ne vem!

Če pogledamo vso našo majhno državo, z malo kritične analize hitro ugotovimo, da »mediji« niti slučajno niso ne vem katera veja oblasti. Vse je v funkciji nečesa. Če nič drugega – dobička od prodaje. List ne.

Eden od dopisnikov mi je pred kratkim pisal, da je gorivo lista entuziazem dopisnikov, ne pa honorarji. Točno! Z Listom bomo izmerili količino entuziazma (dopisnikov), medtem ko se drugim zdi, da List potroši preveč denarja. Da eni (preveč) »zaslužimo« s honorarji, pa se zato večkrat vprašam, kakšen bi kaj bil List, ki bi imel na razpolago dovolj (koliko je to?) denarja. Če ne bi bilo več entuziazma? Entuziazem v kapitalizmu? Entuziazem kot kapital!

KL IK

Šola. Ve se katera. Tista, ki je ne bo. Šola, kot si jo je zamislil moj prijatelj Nande Korpnik versus šola, ki si jo je zamislila oblast. Državna in občinska. Tista, ki smo (si) jo izvolili, (kot si fant izvoli dekle in si dekle izvoli fanta?).

Prav je, da povem, da jaz o šolah ne vem nič. Nisem strokovnjak. Vem pa, da šola bo in to natančno takšna, kot jo bo zgradil investitor. Občina. Župan.

Zdi se, da bomo dobili še en brezosebni kubus v najcenejši, varčni varianti. Preverjen zaboj, kamor bodo naši otroci in vnuki hodili po znanje. Že sedaj se zahvaljujem tistim, ki se bodo z vložkom pozitivne energije trudili vdihniti tisti šoli dušo. Pa bo šlo?

Šola, kot si jo je zamislil moj prijatelj Nande Korpnik, »ni šla skozi«! Mi rabimo resen projekt. Takšen, ki potrebuje hladno preračunljivost. Stroge norme, varne forme. Toliko in toliko odobrenih sredstev in temu primernih odstotkov provizij. Nič entuziazma. Nič svobode. Nič strasti. Nič ljubezni.

Iz takšnega projekta – šole bodo prišli uniformirani izšolanci, razporejeni v točke kot vstopnice za življenje predvidljivih državljanov. In kaj je temu antipod? Inovativnost! Nepredvidljivost. Anarhija?

Še upam(o), da se bo naš župan v zgodovino mesta in občine zapisal tudi s šolo. Le tega ne vem(o), ali bodo zgodovinarji zapisali, da je zgradil eno novo, lepšo šolo, ali pa bo zaprl dve stari, dobri šoli.

KL IK

Na moji poletni polici leži knjiga Bernharda Schlinka Bralec, ki sem jo prebral. Meni se zdi, da je to knjiga o moški ljubezni. Ki (vedno?) zataji strast! To je namreč tako normalno – moški ne sme biti strasten. Strast ubija. Tudi dobre projekte. Tudi šolo.

Prepozno smo se s strastjo zavzeli za dober projekt. Moji prijatelji in jaz. Nam je bilo nerodno zavzeti se za prijateljev projekt? Samo zato, ker je bil prijatelj? Sem samo zato premalo zagovarjal projekt, ker sem kljub veri, da je najboljši, tehtal v sebi, da se mi zdi najboljši le zato, ker je prijatelj? Bo zdaj boljši, ker ne bo prijatelj?

Zdaj vem. Moral bi se zavzeti zanj samo zato, ker je prijatelj. Tudi če bi bil najslabši. Saj vendar vsi delajo tako! In to ne samo iz prijateljstva, entuziazma! To delajo celo za denar! Za provizije!

KL IK

Konec julija sem bil čisto kratek čas na morju na otoku Krku in sanjal, da je List prejel občinsko nagrado. To so bile (na srečo) res le sanje.

A lahko urednik misli, da lahko objavi vse, kar misli (in sanja)?

KL IK

Kaj se lahko predvidljivemu državljanu zgodi hujšega, kot da se v njegovi neposredni bližini naseli petdeset delavcev, samskih moških, Neslovencev?

Delavci.

Samski moški.

Neslovenci.

A so Američani tudi Neslovenci? Ali pa Nemci? Ne. Neslovenci so Bosanci.

KL IK

V Velenju je ogrožen kult Nestla Žganka. Eni hočejo dati občinsko nagrado, kot najzaslužnejšemu za vse, Ivanu Atelšku ...

... odgovornega urednika

IZBERI SE SAM!

Pri nas si sliko za dokumente, ki vam je všeč, izberete sami!

**SAMO
1000 SIT**

**DODATEN
POPUST**

imajo dijaki, študentje, upokojenci
in lastniki kartic ugodnosti.

Foto Art

Prešernova 7c, 3320 Velenje

več informacij o foto studiu, na naši spletni strani: www.eurograf.si/fotoart

list

v
SVEZE!

Odlično! Depozit z

Velenje
SP Do 35
LIST
2002
352(497.4 Šoštanj)
9001755.7/8

KUJIZNICA KULT. CENTRA
I. MIRONIK VELENJE

COBISS

NLB d.d., Trg republike 2, 1520 Ljubljana, Promocija

Če imate sredstva, ki jih dlje časa ne nameravate uporabiti, bo depozit za 5 kot naročen. Še posebej, če denarja ne želite vezati nepreklicno za daljši čas. Mogoče je namreč vezati depozit za pet let, ki pa ga lahko prekinete že po prvem letu varčevanja, če boste denar potrebovali.

Sicer pa vas bo zelo mikalo, da bi z varčevanjem nadaljevali. Zakaj? Zato, ker se po izteku drugega leta vezave obrestna mera vsako leto poveča za toliko, da se splača varčevati vseh pet let. Da, varčevanje je lahko odlična naložba. Pri vezavi depozita nad 3 leta lahko najamete tudi posojilo za nepremičnine po ugodnejši obrestni meri.

Ljubljanska banka

Nova Ljubljanska banka d.d., Ljubljana

Divizija Velenje